

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12794

KEK- DER KLEYNER

V. Oyrvin

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

ביבליאטעק „גרינינקע בייהעליעך“

רעדאקטירט פון ש. באסטאמסקי

» ביבליאטעק גרינינקע
אין פרענקע ארבעט
וו. אידווין און וו. סטיפענסאן

קעגן-דער קליינער עסקימאס

יידיש - העלענע כאצקעלס

פארלאג „גרינינקע בייהעליעך“

1939

o o o o o o

ווילנע

ביבליאטעק „גריניקע בייזעלעך“

רעדאקטירט פון ש. באסטאמסקי

וו. אירוויין און וו. ספיטענסאן

קעק-דער קליינער עסקימאס

יידיש - העלענע כאצקעלס

אין פריערע ארבעטן

פארלאג. ניו יארק יידישע שול

1939

○ ○ ○ ○ ○ ○

ווילנע

Printed in Poland

W. Irwin i W. Stifenson

„Kek—der klejner eskimos“

Tłumaczyła: H. Chackels. —

— Wilno — 1939

.....
Druk. „Express“ Wilno, Wielka 33.

א הויז פון שניי.

עק איז א קליינער עסקימאָס. ער ווינט אויפן חשבון
צפון פון אמעריקע - אויף דער ערד וויקט אַריא.
דאָס איז אַן אינדזל אויפן אַזו-אַקעאָן, וואָס גע-
הערט צו קאַנאַדע.

קעק שטאַמט פון די קופערנע עסקימאָסן.
מע רופט זיי קופערנע, ווייל זיי מאַכן מעסערס און אנדערע געצייג
פון קופער.

קעק איז קליין געהאַקטן. מיט פעסטע מוסקלען - אַ שוואַרצ-
האַריקער, מיט ברוינע אויגן. זיין הויט איז טונקל, אַ פיסל טינקעלער
די פּי אונדזערן אַ יינגל, וואָס ווערט אָפּגעברענט פון דער זון
זומערצייט. אָנגעטאָן איז ער אין גאַנצן אין פעל.

קעק און זיין פאָטער האָבן הייניק זאַכן. נאָר די סאַמע נייטיקסטע.
די עסקימאָסן זינען אַ האַנדערפאַלק - זיי גייען שטענדיק
אַריבער פון איין אָרט אויף דעם אַנדערן, און אַ פולע זאַכן זינען
דערפאַ איבעריק.

ווינטער ווינט קעקס פאַמיליע אין אַ הויז פון שניי. אַ גרויסער
לאַמפּ ברענט שטענדיק און דערוואַרעמט דאָס הויז. ווען קעק גייט
אַריין אין שטוב, האַרפט ער אַראָפּ פון זיך די קורטקע און אפילו
דאָס העמדל. די לאַנג ס'איז ליכטיק אין דרויסן, ויצט קעק ניט אַפּן
אין הויז - ער האָט ליב צו זיין אויף דער פּרייער לופט.
ער איז אַ זעלבשטענדיקער יינגל און איז אַפּגעווינט צו טאָן.
וואָס אים געפּעלט.

אין דער פּרי שטייט ער אויף, ווען אים ווילט זיך. ער דאַרף
זיך ניט וואַשן, ער גייט ניט אין קיין שול, און פּי נאַכט שיקט מען
אים ניט שלאָפּן. די אונדזערע קינדער
אין זייער הויז איז פאַראַן איין צימער און דערפאַר פאַרברענגען
די צייט אַלע צוזאַמען.

אין אָונט זיצן די דערוואַקסענע אין אַ רעדל. דערציילן זיך
מבסעס, זינגען לידער, זיצט קעק מיט זיי, און זיין קליין שוועסטערל
נאַאַשעק אויך. זיי זיצן ביז האַנען די אויגן נעמען זיך קלעפּן.

און ווען זיי שלאָפן אײן, וויקלט זיי ווער-ס'איז פון די דערהאָקסענע
אײן אין אַ פעל.

קעק איז אַ מאָדנער נאַמען. אין דער שפראַך פון זײַן פּאַלק
הייסט דאָס „קעפּל“, -שפּיץ.

קעק איז געווען צוועלף יאָר אלט, ווען ער האָט אַליין אויס-
געפויט זײַן ערשטע הויז. אַ דאָס איז געווען אַ שווערע איבערלעבונג
ער וועט עס געדענקען זײַן גאַנץ לעבן.

ווען עסקימאָסן פויען אַ הויז פון שניי, שניידן זיי אויס פון
אַ האַרטער שנייקופע פּלאַציקע ציגל. די ציגל שטעלט מען אויס
אויף דער ערד אַזוי, עס זאָל אויסקומען אַ ריכטיקער קרייז. די ציגל
פייגט מען אַ פיסעלע אײן אויף אינעווייניק צום מיטן. אויפן ערשטן
ראַנד ציגל שטעלט מען אויס דעם צווייטן. מע פייגט זיי אויך אײן
אַ פיסל אויף אינעווייניק - צום מיטן. מע לאָזט אַלץ די ציגל אויף
אינעווייניק, די אייבערשטע רייען אַלין קלענער. צום סוף טרעפן
זיך די ציגל צוזאַמען גאָר אויבן. דאָס הויז איז פאַרטיק. אויבן לאָזט
מען אַ קליינע עפענונג - אַ ווענטילאַציע.

דאָס הויז ווייזט אויס ווי אַ האַלבע קייל. דער שניי פּרירט זיך
צוזאַמען, און דאָס הויז איז זייער שטאַרק. דערנאָך גראַבט מען אויס
אין שניי אַ טונעל, דורך וועלכן מע קריכט אַרײַן אין הויז אויף
אַלע פיר, ווי אַ פוקס אין זײַן נאָרע.

די עסקימאָסן ווײַנען אין אַזאַ הויז ביז דריי וואָכן. פון לאַמפּ,
וואָס פּרענט זיך אינעווייניק, הייבט אָן דער שניי זיך צו שמעלצן. דער-
נאָך ווערט ער פאַרפּראָרן. פון שניי ווערט אײז. אין אַ הויז פון אײז
איז קעלטער ווי אין אַ הויז פון שניי. איר ווייסט דאָך געוויס, אַז
שניי לאָזט ניט דורך קיין וואַרעמקייט. ווען דאָס גאַנצע הויז פאַר-
וואַנדלט זיך אין אײז, ווערט אַזוי קאַלט, אַז די עסקימאָסן פויען זיך
אַ נײַ הויז, אפילו אויב זיי פּלעבן ווײַנען אין דער זעלביקער געגנט.
אין דעם שניי-הויז איז פאַראַן אַ פענצטער פון אײז. ווען מע גייט
אַריבער אין אַ נײַעם הויז, טראָגט מען דעם אײז-פענצטער אַריבער.
אַבער דאָס איז ניט אַזוי גרינג צו טאָן. דערפאַר מאַכן אַנדערע
עסקימאָסן גאַרניט קיין פענצטער. עס לעכט דורך דורכן שניי.
ווייטער פּרענט דאָך שטענדיק אַ לאַמפּ.

קעק האָט פאַרבראַכט אַזן זײַן ערשטן הויז נאָר איין נאַכט, און
ער איז געווען גליקלעך, וואָס אים איז ניט אויסגעקומען איבערצו-
געכטיקן דאָרטן אַ צווייטע נאַכט.

ווי אַזוי דאָס האָט פאַסירט, וועלן מיר פּאַלד דערציילן.

אויסגעגאנגען דער טראן.

קעקס פאטער הייסט טאפטונא. זייער שכן - כיטקוק. ביידע
סאמיליעס לעבן איינע לעבן דער אנדערער. אויף פופצן קילאמעטער
ארום און ארום איז ניטא ניט איין לעבעדיקער מענטש.

ביי כיטקוקן איז אויסגעגאנגען דער טראן. דאס איז זעטס פון
ים-הינט. דעם פעטס ברענט מען אין לאמפ. אויף אים קאכט מען.
בלעבן אן טראן איז זייער שלעכט. כיטקוק איז געקומען צו קעקס
פאטער לעבן טראן און בעטן. ער זאל גיין מיט אים אויף יאגד.
אפאר וועלן זיי פאנגען א ים-הונט.

טאפטונא איז געווען זייער א גוטער. ער איז גרייט געווען צו
העלפן זיין שכן.

גאר פרי זינען זיי אוועק אויף יאגד. אבער פאנגען א ים-הונט
אונטערן אבו איז זייער שווער און עס געדויערט פיל צייט.

דעם ערשטן טאג האט זיך ניט איינגעגעבן צו פאנגען קיין ים-
הונט. אויפן צווייטן טאג האבן זיך די יעגער אָנגעשטויסן אויף
א טויטן וואלפיש. ער איז אויף א העלפט געווען פארטראגן מיט שניי
און ערד. קענטיק, אז ער איז דא שוין געלעגן מער ווי א יאר. בערן
און אנדערע ווילדע חיות האבן אויפגעפרעכן א גרויסן טייל פון זינע
פעטס. אויפן שניי האבן זיך געזען שפורן פון שליטנס. קענטיק, אז
אנדערע עסקימאסן האבן שוין אויך געהוסט וועגן דעם וואלפיש.

טאפטונא און כיטקוק האבן געוואלט נעמען דאס פלייש פאר די
הינט און האבן זיך געריכט אונטערן פלייש צו געפינען גענוג פעטס
אויף טראן. זיי האבן דערפאר אויפגעהערט זיך יאגן נאך ים-הינט
און גענומען האקן און שניידן דאס פלייש פון וואלפיש. זיי האבן
געארבעט א גאנצן טאג און די אויסגעשניטענע שטיקער געלייגט
אין א קופע לעבן וואלפיש. פארנאכט האבן זיי אבער באמערקט, אז
אויף דעם ארט, ווי זיי האבן אויסגעשניטן דאס פלייש, איז שוין קיין
פעטס ניט געווען. קענטיק, אז פאר זיי איז שוין דא געווען א בער,
וואס איז ארונטערגעקראכן פון אונטן און האט ארויסגעשלעפט די
פעטס. הייסט דאס, אז מארגן מוז מען זיך ווידער יאגן נאך א ים-
הונט. אויב ניט, וועט כיטקוק בלייבן אין קעלט און אין פינצטערניש.
ביידע עסקימאסן זינען געווען זייער אָנגעמאטערט. ס'איז ניט
ליכט אָנצוהאקן מיט א חייכן קופערנעם מעסער די פארפרארענע
וואלפישפלייש. זיי האבן עס פריער ניט אָפגעפירט אהיים. וויל זיי
האבן מער פון אלץ געדארפט פעטס און זיי האבן זיך ניט געקאנט
אָפרייסן פון דער ארבעט. איצט אבער פאלט שוין צו דער אָהנט.

און זיי זענען געבליבן מער נישט צו דעם פלייש פאר די הינט.
אויב זיי וועלן ניט פאנגען קיין ים-הונט, וועט טאפטונא מוזן די
גאנצע ציט לבען דעם שכן טראָן. עס איז שוין אַזעק אַ האַלבער
הינטער, און אים אליין איז איבערגעבליבן אזוי הייניק טראָן.

פירן איצט דאָס פלייש אהיים האָבן זיי ביידע שוין קיין כוח
ניט, און מאָרגן איז אויף דעם קיין ציט ניטאָ. עס קומט אויס, אז
זיי האָבן אַ גאנצן טאָג אַפּנעהאַרעוועט אומזיסט.

טאָפטונא און כיטקוק האָבן זיך אומגעקערט מיט ליידיקן אהיים.
אַבער גלייך אויף מאָרגן אין דער פרי האָט טאָפטונא זיך בא-
קלערט, אז מע טאָר ניט אַזעקוואַרפן דעם וואַלפּיש. ער האָט געזאָגט
צו קעקן:

- הער זיך אַיין, קעק, איך מוז גיין אויף יאָגד, און דו, מין
יינגל, שפּאַן אַיין די הינט אין שליטן און ברענג צו פירן דאָס פלייש
פון וואַלפּיש; מע מוז אַנגרייטן פלייש, ווי לאַנג ס'איז דאָ, פון
דעם יונגן בער, וואָס איך האָב ניט לאַנג דערהרגעט, איז שוין ניט
פיל געבליבן.

קעק האָט זיך דערפרייט, אַ קלייניקייט, ער וועט אליין פאַרן נאָך
פליישו ער האָט גענומען טאנצן פאַר פרייד, זיך באַרימען פאַר זיבו
שוועסטערל נאָאשעק, אויף גיך האָט ער אַנגעטאָן זיין פעלצענע העמדל
און די קורטקע פון הירשנפעל און איז אַרויסגעלאָפּן אין דרויסן.
זאָל דער הונט סאַפּסוק, זיין געליבטער פריינד, אויך וויסן וועגן
זיין פרייד!

קעקס מאמע האָט געהייסן גונינאָנא, זי האָט אַ קוק געטאָן,
זיי דער יינגל איז אַרויסגעקראָכן פון שניישייפל, און איר האַרץ
האָט אַ ציטער געטאָן, ער איז נאָך אזוי קליין, צי וועט ער אליין
געפינען דעם וועג צום וואַלפּיש? צי איז דאָס ניט צו שווער פאַר אים?
טאָפטונא האָט באַרויקט די מוטער: קעק איז אַ קלוגער יינגל,
ער וועט געפינען דעם וועג נאָך די נעכטיקע שפורן, וואָס זענען
געבליבן פון פאָטערס שליטן.

גונינאָנא האָט זייער געהאַלטן פון איר מאַן, זי האָט זיך פאַר-
לאָזן אויף אים און האָט שוין מער וועגן דעם ניט גערעדט.

קעק איז געווען גליקלעך, דער פאָטער טרויט אים אַן אַרבעט
פון אַ דערוואַקסענעם מאַן, דאָס איז דאָך אזא גרויסע געשעעניש
איז זיין לעבן; אינשפּאַנען די הינט אין ליכטן שליטן און פליען
מיט זיי ווי אַ הינט, וואָס קען זיין בעסער? וואָס קען זיין נאָך ליבער?
ער חיל אַלץ טאָן אליין, ער וואַרט נאָר, דער פאָטער זאָל אַזעקגיין.

— אפל זיך. מין זון. דו זאלסט באווייזן, די לאנג ס'איז ליכטיק.
צוויי מאל צו ברענגען פלייש פון האלמיש — זאגט אים טאפטונא
און ועצט זיך אריין אין כיטקוקס שליטן.

קעק הארט נאך אפ א חמלע. ער הארט, די שטראלן פון דער
זון זאלן באווייזן די געכטיקע שפורן פון פאטערס שליטן. דער חמלע
שפאנט ער די הינט און שפילט זיך מיט זיי. אט קריכט ער אריין
נאך א מאל אין טונעל, האט פירט צו זייער הילף, און טראגט ארויס
פון דארטן א לאנגן מעסער. מיט אזא מעסער שניידט מען אויס ציגל
פון שניי, ווען מע פויט א הויז.

די שוועסטער און כיטקוקס טעכטער רייצן זיך מיט אים, אז ער
וועט מער ווי צוויי מאל ניט באווייזן צוצופארן צום האלמיש.
קעק כאפט זיך ארויף אויפן שליטן א צעהיצטער און ענטפערט
די מידלעך:

— איר וועט שוין זען, איך וועל באווייזן פיר מאל צו פארן און
קומען צוריק.

ער גיט א צי די רימענס פון געשפאן, און די הינט נעמען לויפן.
קעק און זיין שליטן ווערן פארפאלן אין דער שנייקער חבט.

3. די מיידלעך רייצן זיך מיט קעקן.

ארו צום וואלפיש איז געווען אזוי גוט! אבער קעקן איז פארגעשטאנען א שווערע ארבעט-איבער-טראגן און אנלאָדן דעם שליטן מיט גרויסע שטיקער אינגעפראָרענעם פלייש.

ווען קעק איז דעם ערשטן מאל געקומען אהיים, איז זיין שליטן געווען ניט שטארק אָנגעלאָדן מיט פלייש. אבער ער איז געווען זייער צופרידן מיט זיך, האָט זיך געהאלטן שטאַלץ און ערנסט.

די מיידלעך זינען אים געלאָפן אנטקעגן מיט א געשריי:

— פיר אונדז אונטער! פיר אונדז אונטער!

— ניין, די הינט איז אזוי אויך שווער צו שלעפן דעם שליטן:—

האָט קעק חיכטיק געענטפערט.

— איך חיל אָבער אונטערפאָרן! דו מוזסט מיך אונטערפירן!—

האָט גענומען היינען נאָאשעק.

זי איז געווען א קאפריזנע, א פארהיינטע מיידל.

קעק איז ארויס פון געדולד:

— גיי אהעק, זאָג איך דיר! די הינט זינען צו מיד, דו זעסט

דאָך: פיקאלא ציט קוים דעם אָטעם.

— דאָס ביסטו שולדיק, דו האָסט זיי פאריאָגט. איך וועל זיך

קלאָגן פארן טאטן.

נאָאשעק האָט ניט ליב געהאט אָפצוטרעטן. זי איז ארויף

אויפן שליטן פון הינטן. קעק האָט געהייסן די איבעריקע מיידלעך,

זיי זאָלן נאָאשעקן אראָפּשלעפן פון שליטן. זיי האָבן אים געענטפערט

מיט א געלעכטער און זינען אהעקגעלאָפן אָן א זעט.

קעק האָט אָפגעשטעלט די הינט, איז צו צום שליטן און האָט

אראָפּגענומען די שוועסטער. חי נאָר דער שליטן האָט זיך גערירט

פון אָרט, איז זי שוין הידער ארויף.

קעק האָט זי הידער אראָפּגעשלעפט. זי איז אבער הידער ארויפ-

געקראָכן. דאָס האָט זיך איבערגעחזרט עטלעכע מאל, און קעק

האָט זי געמוזט לאָזן זיין אויפן שליטן.

צוליב דער שחעכטער האָט קעק פאַרלאָרן אַ פולע ציט. פון דעסט וועגן האָט ער באַחזן צו ברענגען צוויי מאָל פלייש, איידער די זון האָט זיך באַהאַלטן, הינטער דעם חזטן אַזויקן פעלד. נאָכן זונאונטערגאַנג האָט ער געבראַכט נאָך איין פולן שליטן מיט פלייש.

פאַר אַ יינגל איז דאָס געווען פיל. קעק האָט זיך גענוויסט דערמיט און האָט דאָס אַרויסגעחזן.

— איר האָט געזאָגט, אז איך וועל באַחזן נאָר צוויי מאָל צו פאַרן. און איך קום שוין דעם דריטן מאָל! — האָט ער געזאָגט צו די מיידלעך.

— דרוב מאָל! אַ גרויסע זאַך! דו האָסט זיך באַרימט, אז דו וועסט באַחזן פיר מאָל! — האָט געלאַכט פון אים נאָאשעק.

קעקן האָט דאָס פאַרדראָקן. ער האָט זיך געריכט, אז מע וועט זיך ווונדערן און לויבן אים פאַר די דרוב מאָל.

דער שחעכטערס געלעכטער האָט אים גערייצט.

— דרוב איז אויך ניט חייניק. דאָס איז מער, ווי זער פאַטער

האָט פאַרלאַנגט פון מיר.

— פיר מאָל! פיר מאָל! — האָבן אונטערגעכאַפט דעם שכנס מיידל-

לעך: — דו האָסט צוגעזאָגט, און איצט שרעקסטו זיך! דו ביסט אַ פּחדן!

די מיידלעך זינען געשטאַנען אויפן דאַך פון שנייהיזל, האָבן

געלאַכט פון קעקן. געחזן אים אַ צונג.

— איך האָב ניט קיין מורא! ווער וואָגט דאָס צו זאָגן, אז איך

שרעק זיך צו פאַרן נאָך אַ מאָל!

קעק האָט אַ קוק געטאָן אויפן הימל, די שנין פון סג האָט

זיך פאַמעלעך געלאָשן. ביז פינצטערניש האָט מען נאָך געקאָנט

איין מאָל פאַרן. די הינט זינען נאָך מונטער. אויב ער, קעק, וועט

צופאַרן אַ פערטן מאָל און וועט ברענגען כאָטש אַ ביסל פלייש.

וועט קיינער ניט זאָגן צו לאַכן פון אים.

— איך פאַרן! — האָט דער יינגל באַשלאָסן. לאַמיר פאַרן. פאַפּטוק!

האַפּ, האַפּ, פיקאלו!

קעק האָט אַ קירעווע געטאָן דעם שליטן און האָט זיך אוועק-

געטראָגן ווי אַ היכער.

— קעק! — האָט אים גערופן די מוטער, וואָס איז אַרויס פון

שנייהיזל — ס'איז שניין שפעט צו פאַרן!

אַבער דער הינט האָט פאַרטראָגן אירע ווערטער אין אַן אַנדער

זיט און קעק האָט זיי ניט דערהערט.

די מוטער האט מיט שרעק געקוקט, הי ער פארט אדעק אלץ
זיטער און זיטער. פאלד האט זיך שוין געזען מער נישט הי א
שווארץ פינטעלע.

גונינאנא האט שטרענג געזאגט צו איר טאכטער:

— גיי ארעין אין שטוב, נאאשעק!

נאאשעק האט זיך געוונדערט אויף דעם ברודערס דרייטמקסט
און זי האט געפילט, אז זי וועט זיין שולדיק, אויב מיט אים וועט
עפעס געשען, זי איז אריין אין שטוב.

סיטקוקס מיידלעך זענען אויך געלאפן אהיים.

דאס שנייקע פעלד, וווּ בידע הנולעך זענען געשטאנען, איז
מיט א מאל וויסט און טויט געווארן.

זען קעק איז צוגעפארן צום וואלפיש, האבן זיך אָנגערוקט
אויפן הימל וואַלקנס, עס איז געווארן פינצטער, דער הימל און די
ערד — אלץ איז געווארן קאלט און גרוי.

בײַ טאָג האָט דאָ קעק געטראָפן אנדערע עסקימאָסן, וואָס האָבן
אויך געשניטן פלייש פון וואלפיש, איצט האט ער זיי שוין נישט גע-
פונען, וועלף האבן געבולן... קעקן האט געשוידערט פון אומעט און
שרעק, די הענט האבן ביי אים אזוי געציטערט, אז ער האט נישט
געקאנט אויפהייבן קיין איין שטיק פלייש.

פאר די וועלף האט ער זיך נישט געשראקן, ער ווייס, אז מע
קאן זיי אפטרעבן מיט הילכיקע געשרייען, אבער הי ראטעוועט מען
זיך און די הינט פון א וויסן בער?

ס'איז געווארן נאך פינצטערער, קעק האט מיט זינע שערפע
אויגן געזוכט אין דער פינצטערניש, אים האט זיך געדוכט, אז ער
זעט שוין די וויסע פעל פון אינזפער, די האר האבן זיך אים גע-
שטעלט, אן איזיקער ווינט האט אים געשניטן דאס פנים, די שרעק
האט אים געשמידט די גלידער, ער האט ארויסגעווארפן א שטיק
געפרארענע פלייש כון די הענט און האט זיך א ווארף געטאן צום
שליטן:

— האפ! האפ!

די הינט האבן זיך אויך געריסן אהיים, זיי האבן גענומען לויפן
פאל פון בויגן, קעק האט זיך געמאכט מוט, ער האט מיט געשרייען
אונטערגעטריבן די הינט, ער האט זיך אויך דערמאנט שפריכן
אזוינע, וואָס פארהיטן פון אן אומגליק, די מאמע האט אים די
שפריכן אויסגעלערנט, זינע ליפן האבן שטיל געשעפטשעט די אומ-
פארשטענדלעכע ווערטער.

קעק בויה זיך אויס א הויז.

י הינט זינען געלאָפן אלץ גיכער און גיכער. דער געביל פון די וועלף האָט זיי געטריבן פאָרויס. דער שליטן איז געפלוּיגן איבערן האַרטן שניי. דער הינט האָט זיך געשטאַרקט.

קעק האָט פון אויפּרעגונג און פון גיכן לוי ון פאַרגעסן וועגן זיין שרעק. מיט געשרייען און פּיין האָט ער אונטער-געיאָגט די הינט. מיט אַ מאָל האָט ער דערפילט אַ שטויס. דער שליטן האָט זיך אויסגעקערט. קעק האָט זיך איבערגעקוליעט. די הינט האָבן זיך אָפּגעשטעלט ווי פאַרשטיינערטע. קעק האָט פאַלני דיק מיטן קאַפּ און מיט די הענט זיך אינגעגראָפן אין שניי. אין איין רגע איז ער שוין ווידער געווען אויף די פיס. – או, או, סאַפּסוק, וווּ זינען מיר איצט? – האָט ער געשרייען צום הונט.

דער הונט האָט זיך אָנגעשפּאַרט אויפן עק און אויף די הינט-טערשטע פיס. האָט אַרויסגישטעקט די לאַנגע רויטע צונג אוי שווער געאַטעמט. ער האָט געקוקט אויף זיין קליינעם פאַלעפּאַס אזוי, ווי ער וואָלט פאַרשטאַנען זיין פראגע. קעק האָט זיך אַרומגעקוקט: זיי האָבן דאָך געדאַרפט זיין נאָנט פון הויז.

דער יינגל האָט אָנגעשטרענגט די אויגן, אָבער די צוויי שנייקע בערגלעך – זייער און כיטקוקס הייל – האָבן זיך ניט געזען. – וואָס איז דאָס? וווּ איז פאַרפאַלן געוואָרן זייער הויז?

פאַלד אָבער האָט ער זיך געכאַפט, אז ער האָט פאַרפלאַנדזשעט. דאָס האַרץ איז אים אינגעפאַלן. זיין אייגענע שרעק און דער גיכער לויף האָבן אים פאַרפירט. ער האָט זיך געטראָגן און ניט געקליבן קיין וועג. פאַר וואָס האָט זיך אויסגעקערט דער שליטן? צווישן ים-ברעג און זייער שטיבל זינען ניט געלעגן אזוינע שטיקער אבן, דער שליטן וואָל זיך אָן זיי אַנשטויסן. דאָס איז ער פאַרביגעפלוּיגן פאַרביי זיין היים, אָדער ער איז פון אָנהייב שוין געפאַרן אין גאָר אַן אַנדער זעט.

דער הינט האָט געווייט אַנטקעגן. זיין קראַפט איז געווען אזוי גוואַלדיק אין דער אַזויקער וויסטענישו!

אפילו א העלד וואָלט זיך געקאָנט פונאָנדערהיינען.
קעק האָט ניט געהיינט. ער האָט אפילו געשמייכלט. די שרעק
איז פארביי. דאָס איינפאכסטע איז - זיך אומקערן צוריק. אָבער דער
חינט - פריער האָט ער געווייט פון הינטן. ער האָט נאָך אונטער-
געיאָגט דעם שליטן, און איצט מוז מען פאָרן אים אַנטקעגן.

אויפן פינצטערן הימל האפן זיך געקליבן גרויסע וואָלקנס. דער
מוקראדיקער חינט האָט געדרייט דעם שניי אין דער לופטן.
קעק האָט זיך געפויגן צו דער ערד און געזוכט די שפורן.
אָבער דער שניי האָט אים פארטראָגן די אויגן. די הינט זינען אויך
קוים געגאנגען אַנטקעגן דעם שרעקלעכן שטורעם. גאַנצע פּערג שניי
האָט אָנגעטראָגן אויף זייער פריערדיקן וועג. און פאלד האָפן זיך
די שפורן אין גאַנצן פארלאָרן. אומזיסט האָט ער אָנגעשטרענגט די
אויגן. מיט גוטע ווערטער האָט ער אַבגענומען די הינט. מע האָט זיך
געמוזט אָפשטעלן און אָפּוואַגן פון געדאַנק צו קומען אַהיים. נו, און
זיך אומקערן צום טויטן וואָלפיש איז אויך קיין פלאַן ניט. היפל
וויילדע חיות ריסן זאָרט איצט זיין פלייש! געוויס גאַנצע מחנות
הינגעריקע וועלן...

א שוידער האָט דורכגענומען קעקן. ווי פליצט מן נעכטיקן
אונטערן פרייען הימל אין אזא נאכט?
די טעמפּעראַטור איז געווען מינוס 35 (זעקס און דרייסיק
גראַד קעלט) און אָפּשד אויך נידעריקער.

קעק האָט זיך געשטעלט מיטן רוקן צום ווינט. ער האָט געוואָלט
באַטראַכטן. וואָס ער זאָל טאָן. דאָ האָט ער זיך דערמאָנט, אז פאלן-
דיק פון שליטן האָט ער פאָרגעסן אָן דעם פלייש. ער האָט פּמעט
אַלץ פארלאָרן. ס'איז געבליבן אזוי ווייניק. אין די הינט זינען
אויף געווען הונגעריק. אָ, ווי אזוי האָט ער זיך דאָס געקאָנט אזוי
דערשרעקן?

ער איז רויט נעוואָרן. גוט, וואָס נאָאשעק און די איבעריקע
מיידלעך קאָנען דאָס ניט זען. זיי וואָלטן אים אויסגעלאַכט דערפאַר.
און ער האָט זיך דערמאָנט, ווי די מיידלעך האָבן אים גערייצט.
דערביי האָט ער זיך אויך דערמאָנט אָן דעם גרויסן מ'סער. וואָס
ער האָט מיטגענומען. מיט דעם מעסער שנפידט מען דאָך ציגל פון
שניי, ווען מע בויט אַ הויז. סאָר אַ גליק, וואָס ער האָט דעם מעסער
מיט זיך!

מיט פרייד האָט קעק גענומען אָפּפּינדן דעם רימען. וואָס ער
האָט מיט אים צוגעפונדן דעם גרויסן מעסער צום שליטן. ניט אומ-

זיסט האָט ער זיך פאַרזימט פאַר זיין שוועסטער. ער העט זיך טאַקע
אויספויען אַ הויז פון שניי.

ער איז געגאַנגען פאַרויס. אונטערשטופנדיק די הינט,
באַלד איז ער געקומען צו אַ בערגל, חוה דער שניי איז אים
אויסגעקומען גענוג הארט. ער האָט אים גוט אויסגעפרוּחט, שטעכנ-
דיק אין אלע זיטן מיטן מעסער. דער שניי איז געהען פעסט.
די אויגן האָבן וויי געטאַן כּון די שטעכעדיקע איזונאַדלען. ער האָט
גענומען שניידן שטיקער שניי און זיי אויסשטעלן אין אַ קרייז.
דאָס איז געווען אַ שווערע אַרבעט פאַר אַ קליינעם יינגל. מיט
זינע קליינע הענט האָט ער געקאַנט אויסשניידן און הייבן גאָר
קליינע שנייצייגל. דערפאַר האָט ער געמוזט מאַכן אַ פולע צייגל.

קעק היט אָבער געאַרבעט חי אַ ריכטיקער מאַן. דאָס מענטל,
וואָס ער האָט אויסגעפויט, האָט אים אַ ביסל פאַרשטעלט פון הינט.
באַלד האָט ער דערפילט, ווי הונגעריק ער איז. ער האָט אָפּ-
געשטעלט די אַרבעט און זיך גענומען פאַר דאָס וואַלפיש-פלייש.
די הינט זינען אויפגעשפרונגען. האָבן אָנגעהויבן צו פאַכן מיט די
עקן. זיי האָבן אויך געוואַלט עסן. קעק האָט זיי צוגעוואָרפן גרויכע
שטיקער. אלע דריי האָבן געגעסן מיט גרויס אַפעטיט. אויב דאָס
פלייש איז געווען אַ ביסל צוגעפּוילט, האָט דאָס קעקן אויך ווייניג
געאַרט. פאַרקערט, דערנאָך איז דאָס פלייש פאַר אים געווען נאָך
געשמאַקער. ער האָט זיך דערפילט שטאַרקער נאָכן עסן. און קוקנדיק,
ווי די הינט ריזן דאָס פלייש, האָט ער גענומען פריילעך לאַכן.
ער האָט זיך ווידער גענומען פאַר זיין אַרבעט.

קעקס הויז איז געווען קליין. קיין טונעל און קיין טיר האָט ער
ניט געמאַכט. ער האָט מער ניט דורכגעשניטן אַ לאַך כּון אונטן.
האָט דורך איר אַרבינגעשליעפט די הינט. דערנאָך האָט ער פאַרלייגט
די לאַך מיט אַ שטיק שניי. וואָס ער האָט דערצו אָנגעגרייט.
פון דרויסן האָט קעק ניט געקאַנט באַמערקן די שפאַלטן אין
זיין הויז. פון אינעווייניג אָבער האָט זיך געזען איטלעך שפעלטעלע.
ער האָט זיי אלע פאַרקלעפט מיט שניי. דערנאָך האָט ער גענומען
דאָס ים-הונט-פעל, וואָס ער האָט געהאַט אין שליטן. און עס אויס-
געשפרייט אויף דער ערד. אלץ איז שוין געווען אין אַרדענונג.
אָבער דאָס היזל איז געווען זייער קליין. קיין פענצטער און קיין
טירן זינען ניט געווען. און אָטעמען האָט מען געדאַרפּט. קעק האָט
געמאַכט אים קליין לעכל אין וואַנט און אַ צווייטע אין דאָך.
אזוי פלעגט זיין פאַטער אויך טאָן.

קעק האָט געפילט, אז ער און די הינט זינען אין זיכערקייט.
און ער איז געהען זייער צופרידן מיט זיך. ער האָט זיך געלייגט
אויף דער ערד צווישן די הינט, אלע דרע האָפן זיך צוזאַמענגעדרייט
אין איין קנפּלעך און זינען געשמאַק אפּגעשלאָפּן.

דער שטורעם.

עק האָט זיך אייפגעכאפט פון דונערדיקע קלעפּ.
דערנאך האָט זיך אלץ אַ טרייסל געגעבן.
קעק האָט דערפילט אַ קעלט.
אזוי זערט אין אַ הויז בײַ די עסקימאָסן, זען
דער לאַמפּ פאַרלעשט זיך בײַ דער נאַכט.
קעק האָט זיך געחאַלט צוטוליען צום פּאַטער.
בײַ די עסקימאָסן שלאָפט די גאַנצע פאַמיליע אויף איין גרויסן

געלעגער.

קעקס אָרט איז אלע מאָל געזען לעבן טאַטן.
אַ פאַרשלאָפענער האָט ער אויסגעצויגן די האַנט און אַנגערירט
עס היַט פיקאַלו פאַר דער נאַז. דער הונט האָט אַנגעהויבן
בורטשען. דאַן האָט זיך קעק אויסגעטשוכעט. ער האָט באַמערקט, אז
ער שלאָפט אין אַלעמען און ער האָט זיך באַלד דערמאַנט, וואָס מיט
אים האָט פאַסירט.
וידער אַ קלאַפּ, נאָך אַ שטאַרקערער, האָט צעטרייסלט דאָס
גאַנצע הויז.

קעק האָט זיך אויפגעהויבן און זיך צוגעהאַרכט.
דער ווינט האָט געכפּפט אין דרויסן. די קלעפּ און דאָס גערויש
האַבן זיך ניט אָפגעשטעלט ניט אויף אַ מינוט.
קעק האָט זיך איבערגעקערט אויף דער אַנדער זייט און האָט
זיך שטאַרקער צוגעדריקט צו סאַפּטוקן. ער האָט זיך ניט געשראַקן
פאַרן גערויש. ער האָט געוויסט וואָס דאָס איז. דער שטורעם האָט
צוגעטראָגן אַזוי פון ים צום ברעג. און די גרויסע קריעס האָבן זיך
מיט גערויש, מיט אַ דונער געהאַקט איינע אָן די אַנדערע. זען אַ
קריע, גרויס הי אַ הויז, וואַרפט זיך אַרויף אויף אַ צווייטער, הערן
זיך דאָס די קלעפּ הי פון אַ דונער, און הי די קריע קפּקלט זיך אַראָפּ
צוריק אויף אונטן. ציטערט אלץ הי פון אַן ערדציטערניש.
בײַ סאַג וואָלט דאָס פאַר קעקן געזען אַ ווינדערלעך בילד.
און איצט, אין מיטן נאַכט, שרעקט ער זיך אויך ניט: ער איז דאָך
זיכער אין הויז, וואָס ער האָט מיט זינע אייגענע הענט אויסגעבויט
אויפן אייזיקן ברעג.

זער פארפלאַנדזשעטער יינגל איז רויק געשלאָפן. אָבער זינע
עלטערן און שחעטער זינען געווען זייער אומרויק וועגן אים.
טאפטונא און כיטקוק האָפן זיך אומגעקערט צוהיים. ווען ס'איז
שוין געווען פינצטער. דער יאָגד האָט זיך אינגעגעבן - זיי האָבן גע-
בראַכט צוויי פעטע ים-הינט. איצט וועט זיי קלעקן טראָן פאר די
לאָמפן אויף לאַנג. ס'וועט זיין אין הויז ליכטיק און וואַרעם.
אַ פריילעכער געגאָנען צו זיך. ער האָט נאָך ניט באַזיין צוצוגיין
צום הייז, האָט ער שוין געוויסט, אז עפעס האָט געטראָפן: אין דער
פינצטער האָט ער באַמערקט. אז דער שליטן איז ניטאָ אויף זיין
געוויינטלעכן אָרט. און ווי זינען די הינט? זיי לויפן דאָך אלע מאָל
אַרויס אים אַנטקעגן מיט אַ פריילעכן געפיל. אַלץ איז געווען היינט.
דאָס הייז פון שניי האָט זיך שטייל געהויכט איבערן שנייקן פעלד.
טאפטונא האָט אַ וואַרף געטאָן דעם ים-הונט און איז אַרבינגע-
קראָכן אין הייז. רופנדיק דעם זון. גווינאָנא האָט אויפגעהויבן איר
אויפגערעגט פנים פון קעסל, ווי עס האָט זיך געקאַכט דאָס עסן.
- ער איז נישטאָ! דעם לעצטן מאָל איז ער אַוועקגעפארן נאָך
וואַלפישפלייש, ווען ס'האָט שוין גענומען פינצטער ווערן. איך האָב
געשרייען צו אים: ס'איז שוין צו שפעט! אָבער ס'האָט געבלאָזן אַ
שטאַרקער הינט, די הינט זינען שוין געווען היינט, און קעק האָט
ניט געהערט - האָט געזאָגט די מוטער.
- ווען איז דאָס געווען? - האָט טאפטונא געפרעגט.
- שוין לאַנג. ער האָט שוין געדאַרפט זיין צוריק - האָט גווי-
נאָנא געענטפערט: - דאָרטן זינען פאראן העלף. און ער האָט ניט
מיטגענומען ניט קיין שפיו און ניט קיין פויגן.
- די מוטער האָט זיך פיוטויט געשראָקן פאר פערן. שרעקלעכער
פון אַ פאָלאַר-בער האָט פאר איר קיין זאך ניט געקענט זיין.
טאפטונא האָט אַ וואַרט ניט געזאָגט און זיך אומגעקערט צום
אַרויסגאַנג.
- עס עפעס! - האָט די פרוי געזאָגט צו אים.
פון פרימאָרגן אַן האָט ער קיין זאך אין מויל ניט געהאַט, אויסעו
אַ שטיקל געטריקנטע פלייש.
- איך וועל אויסטרינקען אַ ביסל זיפ.
זי האָט אים אַנליק דערלאָנגט זיפ אין אַ האָרן און דערפון
געזאָגט:
-- דו וואַלסט פעסער צוגעפויט!

— דער הינט שטארקט זיך— האָט געענטפערט טאָפּטונאַ.
ער האָט אַרויפגעצויגן אויפן קאַפּ זיין פעלצענעם קאַפּיושאַן
אין אַז אַרויס דורכן טונעל.

גינינאַנאַ האָט שווינגנדיק געמישט דאָס פלייש, וואָס זי האָט
געקאַכט. די איבערגעשראַקענע נאַאַשעק איז ניט אָפּגעטראָטן פון
דער מוטער.

טאָפּטונאַ איז אַוועק צו כיטקוקן. ער האָט דאָך אים געהאַלפן
אויף דער יאַגד. איצט וועט ער פעטן פּי אים הילף.

דער שָכּן האָט אַזנגעשפּאַנט זינע הינט, און פּיידע זינען
אַוועקגעפאַרן אין דער ריכטונג, וווּ דער וואַלפּיש איז געלעגן.

דער ווינט איז אַלץ שטאַרקער געוואָרן. ער האָט געפּיפּט און
געשמיסן אין פּנים. ס'איז געווען שווער צו פאַרן פאַרויס.

אַט האָט שוין טאָפּטונאַ באַמערקט די טונקעלע מאַסע פון וואַל-
פּיש. לייכטע שאַטנס האָבן זיך אַ וואַרף געטאָן אין אַלע זיטן, ווען
די מענטשן האָבן זיך דערנענטערט. דאָס זינען, ווייזט אויס, געווען
וועלף. אויפן שניי האָבן זיך געזען זייערע שפורן, אבער קיין שפּר
פון אַ שלייטן האָבן זיך ניט געוויזן.

— קעק האָט געוויס פאַרלאָזן דאָס אַרט, נאָך איידער דער
שטורעם האָט אָנגעווייט דעם פּרישן שניי— האָט טאָפּטונאַ געקלערט.
דער יינגל האָט פאַרלאָרן דער וועג און איז, קען זיין, גאָר נאָענט
פון דאַנען. אבער זוכן דעם יינגל אין דער פּינצטערניש און אין
שטורעם וואַלט געווען אַ משוגע.

— לאַמיר טראַכטן ווי צו קומען אַהיים— האָט געזאָגט כיטקוק.
זייערע אייגענע שפורן זינען שוין אויף העלפט געווען כאַר-
טראָגן מיט שניי.

טאָפּטונאַ האָט אַזנגעשטימט.

— ביז פּרי האָט מען קיין זאך ניט געקענט טאָן.

זיי זינען געפאַרן צוריק, דער ווינט האָט זיי אונטערגעיאָגט
פון הינטן. זיי האָבן געפאַרשט די שפורן און גערופן קעקן.
ער האָט דאָך געקענט זיין עטלעכע טריט פון זיי.

קעקס פּאַטער האָט געהאַלפן דעם שָכּן צופּינדן די הינט און
איז טרויעריק אַוועק צו זיין שטיבל. ער האָט זיך ניט געריכט, אַז
גוינאַנאַ וועט אים באַגעגענען אַזוי כריילעך. זי איז שוין ניט גע-
ווען אַזוי אומעטיק ווי פּריער. ווי נאָר זי האָט דערזיין דעם מאַן.
האָט זי זיך אָפּגערופּן:

— ער האָט גענומען מיט זיך דעם מעסער צו שניידן שניי.

— אויב אַזוי, איז גוט.

— יא. ס'איז גוט! קעק האָט גענומען מיט זיך דיין גרויסן מעסער.

טאפטונא האָט זיך אויסגעטאָן. האָט אויפגעהאנגען די הענטש-קעס נענטער צום לאַמפּ אויסצוריקענען זיי. גונינאנא האָט אים דערוועלע דערציילט, אז קעק האָט זיך גע-ריכט איבערצונעכטיקן אונטערוועגנס. אזוי זאָגט נאָאשעק.

די שוועסטער האָט זיך געשראָקן. האָט דער ברודער האָט פאר-בלאָנדזשעט אין אַ שנייטורעם. איז האָט אזוי פארדראָסן. האָט זי האָט זיך צעקריגט מיט אים. ער האָט זיך ניט אומגעקערט. זי איז זיכער, אז ער איז געבליבן נעכטיקן. סאַר אַ זעלבשטענדיקער ער איז

זי איז געווען שטאַלץ מיט איר ברודער.

די מוטער האָט זיך אויך געגרויסט. ווען נאָאשעק האָט איר דערציילט וועגן קעקן.

— יע. קעק איז קלוג — האָט אַ בורטשע געטאָן דער פאָטער מיט אַ פולן מויל-אויב ער האָט דעם מעסער מיט זיך. דארפן מיר זיך ניט שרעקן: ער וועט ניט פארפראָרן ווערן. לאַמיר גיכער גיין שלאָפן. איך בין אזוי מיד! מיט די ערשטע שטראַלן פון דער זון וועלן מיר אים חידער נעמען זוכן.

די גאַנצע פאַמיליע האָט זיך געלייגט. אלע דריי-איינע לעבן די אַנדערע.

טאפטונא האָט שוין געכראָפּעט.

די מוטער אָבער האָט לאַנג ניט געקענט אינשלאָפן: צי וועט איר יינגל קענען אויסבויען אַ הויז? אָבער טאפטונא זאָגט דאָך, אז קעק קען. און טאפטונא האָט קיין מאָל קיין טעות ניט.

מיט אַ זיפץ איז זי אויך אינגעשלאָפן. דער טראַסק פון איז האָט זי ניט געארט. זי האָט זיך געשראָקן נאָר פאר בערן.

קעק ווערט בארימט.

עק איז לאנג געשלאָפן. די אויפֿרעגונג, די אַרבעט, דאָס גיכע פּאַרן-ס'איז געווען פון וואָס מיד צו ווערן. ער האָט געעפנט אין אויג. אַ ליכטיקער שטראַל פון דער זון האָט אַרענגעשיינט דורכן שנייִקן דאָך. ער האָט זיך ווידער צוזאַמענגעדרייט ווי אַ קנפֿלכל. ער האָט קוים פאַרשטאַנען. אַז אויפֿגעוועקט האָט אים עפעס אַ מאַדנער גערויש.

דער ייִנגל האָט זיך אַלץ ניט געקענט אויסטשווען פון שלאָף. טוק. טוק. טוק!
דאָס סקריפעט ניט דער אַיז, דאָס פּפּט ניט דער הינט, דאָס אַטעמען ניט די הינט.

קעק האָט געעפנט דאָס צווייטע אויג און געקוקט אויפן באַלטן. אַ שאַטן האָט זיך באַוועגט אויפן דאָך. אין דרויסן איז עפעס געשען. עמעץ אַ גרויסער האָט זיך גערירט. דער ייִנגל האָט געקוקט און געשוויגן. ווער איז דער שרעקלעכער גאַסט?

קעק האָט זיך דערמאַנט אַן בערן און איז אָפּגעשטאַרבן פון שרעק. ווידער אַ ליכטער שטופ. אַ טונקעלער פּלעק. קעק שאַפט זיך מוט און כאַפט זיך פאַרן גרויסן מעסער, זיין איינציק געווער.

עס דערהערט זיך אַ דויערנדיקער שאַרפער סקריפ. קעקס אויגן זינען צוגעשמידט צום טונקעלן פּלעק. אזוי ווי אַ שאַרפער באַגל האָט זיך אַרענגערוקט אינעווייניק. דאָס באַשעפעניש רירט זיך.

דער ייִנגל קען נאָך אַלץ ניט קומען צו זיך. אים דאַכט זיך: אַ גרויסע מוראדיקע תּיה רייסט זיך אַרעין אין זיין הויז.

קעק איז איבערגעשראַקן צום טויט. ער קען זיך ניט רירן פון אַרט. ניט שרייען. ניט אַנרײַצן די הינט... אַ שטיק שניי האָט זיך אַראַפּגעקעקלט פון דאָך. די הינט האָבן זיך אויפֿגעכאַפט, זינען אויפֿגעפרונגען, האָבן זיך געדרייט, געטראָטן אויף קעקן, נעבער, און געבולן און געבולן.

קעק האָט זיך צוגערוקט צו דער וואַנט און אַלץ געקוקט אויפן שאַטן.

א חונדער-אז די הינט האָבן נישט אינגעוואָרפן דאָס היזל
ריכטנדיק זיך.

דערחילע האָט דער יינגל זיך אויסגעטשוּכעט פון שלאָף.
איצט פאַרשטייט ער שוין, האָס דאָ טוט זיך. ער האָלט אַינן די הינט.
די שטיק שניי, האָס פאַרצאמט דעם אַרענגאַנג, פאַלט אַרעין אינע-
הייניק, און אין לאַך באַוויזט זיך... טאַפּטונאַס קאַפּ.

דער פאַטער און דער זון-ביידע לאַכן פון פרייה.
— אַ געפונען דיך, קעקו אַ שיינ הויז האָסטו זיך אויסגעבויט!
אַן אַ טיר, אַ גליק, האָסט איך האָב דיך אויסגעגראָבן... שטיילער,
טאַפּטוקו

— פאַטער!

קעק האָט אַ שפרונג געטאָן און זיך אַ קלאַפּ געטאָן אַן פיקאַלן.
ער איז אַנידערגעפאַלן און האָט זיך געכאַפּט פאַר דער אָפּגע-
שלאָגענער קניי. טרערן האָבן זיך אים באַוויזן אין די אויגן. אַלע
שרעקן פון דער נאַכט האָבן זיך אים דערמאַנט. עס האָט זיך געוואָלט
זיינען. זער פאַטער האָט געשמייכלט און זיך נישט געמאַכט זעענדיק,
אַז דער יינגל וויינט.

— שפעט ביסטו געשלאָפן. מיין זון ווייזט אויס, אַז דיר איז דאָ
גוט געווען. אונדז האָסטו גוט איבערגעשראַגן. גייסט זיך בויען
אַ הויז, און אונדז זאָגסטו אַ האָרט נישט. און נאָך אַזאַ הויז.
— איך האָב גאַרנישט געוואָלט בויען קיין הויז — האָט קעק גע-
ענטפערט — מיר האָבן פאַרבלאַנדזשעט.

— פאַרבלאַנדזשעט? ווי אזוי? אויף דעם וועג, וווּ דו ביסט
אַ גאַנצן טאַג געפאַרן?

— מיר האָט זיך אָפּגעדוכט, אַז איך זע אַ בער... און מיר האָבן
זיך גענומען טראָגן. נישט קלייבנדיק קיין וועג.
— אַ, דו ביסט געראָטן אין דיין מאַמען.

קעק איז רויט געוואָרן. מע האָט שטענדיק געלאַכט פון דער
מוטערס מורא פאַר בער.

— העלף מיר אַרויסקריכן — האָט קעק געבעטן.

ער האָט געוואָלט אימפּיטן דאָס געשפרעך.

די הינט האָבן זיך געדרייט, געשפרונגען. זיי האָבן צוזאַמען
מיט דער פרישער לופט דערפילט דעם ריח פון פרישן פלייש, וואָס
טאַפּטונאַס האָט געבראַכט מיט זיך. זיי האָבן געמאַכט אַזאַ געפילדער, אַז
קעק און טאַפּטונאַס האָבן זיך נישט געקענט אינהאַלטן פון געלעכטער.
דער פאַטער האָט זיך גערייצט מיט זיי און נישט אַרויסגעלאָזן
פון שטייבל.

— ניין. ניין. לאָן אונדז אַרויס. איך וויל אזוי אַהיים — האָט זיך געבעטן דער יינגל.

— וואָס וועט זיין מיט דיין הויז? ניט שוין זשע ווילסטו עס אזוי איבערלאָזן? — האָט זיך גערייצט טאָפּטונאַ.

— העלף. העלף מיר! — האָט קעק געבעטן, און זיין שטים האָט געציטערט.

טאָפּטונאַ האָט געזען, אז דעם יינגל גייט ניט אַמין דער שפּאַס, און ער האָט אים אַרויסגעלאָזן פון שטיבל. נאָך אים זינען אַרויסגע-לאָפן די הינט. אלע האָבן זיך געפרייט אויף דער פריי.

אויפן שליטן האָט מען געעגסן געפראָרענע פיש. די הינט האָבן זיך זאָט אָנגעגעסן מיט פלייש פון אַ ים-הונט.

טאָפּטונאַ האָט זיך פריילעך געמאַכט און אָפּגעלאַכט פון זון. קעק האָט געגעסן די פיש. פאַר אַן עסקימאָס איז געפראָרענע

פיש. אפילו אין אזאָ קאַלטן פרימאַרגן. אַ גרויס מאַכל.

דעם פּאַטערס שפּאַס האָט אים שוין ניט געאַרט.

נאָכן עסן האָט זיך קעק דערפילט אזוי גוט, אז ער האָט אַליין גענומען לאַכן פון זיין הויז.

— דאָס איז געווען אזאָ נידעריק היזל. עס איז געווען ניט רונד און ניט גלאַט. דער שפיץ האָט זיך אַינגעבויגן פון דער אייגע-נער לאַסט. די שנייציקל זינען געווען ניט קיין גלייכע.

— און פון דעסט וועגן האָט אונדז דאָס היזל גוט געדינט. עס האָט אונדז פאַרהיט פון ווינט, פון וועלף און פון בערן. אָן אים וואָלטן מיר פאַרפראָרן געוואָרן. איך האָב עס געמוזט אויסבויען — האָט קעק זיך אָנגענומען פאַר זיין הויז.

— דו האָסט גוט געטאָן, מיין זון, וואָס דו האָסט עס אויסגעבויט

— האָט טאָפּטונאַ ערנסט געזאָגט. דאָס הויז איז זייער גוט פאַרן ערשטן מאָל: מע טאָר ניט פאַרגעסן, אז דו האָסט עס געבויט אין דער פינצטערניש. איך בין שטאַלץ מיט דיר, מיין זון. ניט אזוי מיט דיין הויז, ווי דערמיט. וואָס דו האָסט זיך ניט פאַרלאָרן אין אזאָ שווערן פאַל. דו האָסט אַרויסגעוויזן פאַרשטאַנד און אַ שטאַרקן ווילן.

פון דעם פּאַטערס לויבןערטער האָט זיך קעקן ווידער געוואָלט וויינען. ער האָט זיך אַינגעבויגן צו די הינט, קלוימערשט ער שפּאַנט זיי אַיין, דער פּאַטער זאָל ניט פאַמערקן זינע טרערן.

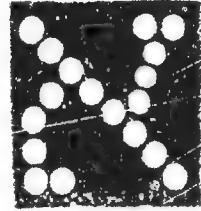
טאָפּטונאַ איז טאַקע געווען זייער שטאַלץ מיט זיין זון. ער האָט געבראַכט פרייער די מוטער, דערנאָך כיטקוקן, זיי זאָלן זען קעקס היזל.

קעק איז געוואָרן באַרימט. מע האָט דערציילט און איבער-
דערציילט די מעשה מיט אַ קליינעם ייִנגל, וואָס האָט זיך פאַר-
בלאָנדזשעט אין אַ שטורמישער נאַכט און געראַטעוועט זיך און די
הינט פון שטורעם.

די מאמע האָט אים שוין ניט געגעבן קיין באַפעלן. זי פלעגט
זיך מיט אים האַלטן אַן עצה ווי מיט אַ דערהאַקסעניץ מענטשן.
ביטקוקס מיידלעך און נאַאַשעק האָבן זיך שוין ניט געקרימט.
ניט געוויזן אים קיין צונג.
ווי ער זאָל זיך איצט ניט באַרימען. גלויבן זיי אים.

קעקס גרויסער פלאז.

יין מאָל האָט זיך קעק אויפגעכאַפט זייער פרי. ער איז געלעגן און האָט געקוקט אויפן שנייִקן באַלקן פון זייער הויז. ס'איז געווען פינצטערלעך, פול מיט געהיימענישן, ווייל גוני-נאנאָ האָט געשפּאַרט טראָן אלע מאָל פלעגט זיך ברענען אַ גרויסער פּלאַם.

איצט האָט געברענט אַ קליין פּיערל אין איין חניקל פון לאַמפּ. פון די בנָדים. האָט זינען געהאַנגען אַרום און אַרום, זינען געפּאַלן שאַטנס.

קעקן האָט זיך געדוכט, אז דאָס זינען האַלבע מענטשן. האַלבע ניות. זיי רירן זיך, לעבן...קעקס פּאַנטאָזיע האָט געאַרבעט אָן אויפהער. די לעצטע טעג האָט ער זיך אַרומגעטראָגן מיט גרויסע פּלענער. אים האָט זיך געוואַלט ווערן נאָך מער באַרימט, גאָך מער געלויבט פון אַלעמען. ער האָט געאַרט נאָך כּבוד. מע האָט שוין מער ניט גערעדט וועגן זיין העלדישקייט אין דער שטורמישער נאַכט, וועגן הויז. וואָס ער האָט אַליין אויסגעבויט. דאָס איז קעקן ניט געפּעלן. ער האָט ווידער געוואַלט מיט עפעס זיך אויסצייכענען.

איצט מוז ער אויפּטאָן עפעס אַזוינס, וואָס זאָל נאָך מער פאַר-ווונדערן זיין פּאַמיליע. נאָך איין גרויסער טאַט מוז קומען נאָך אַ גרעסערע, און נאָך איר-נאָך אַ גרעסערע. אַזוי אָן אַ סוף. ביז דעם סאַמע טיפּן עלטער.

ער האָט געקוקט אויף די שאַטנס און זיך געפּילט אַזוי קליין. אַזוי היילפּלאַז. קעק איז געפּאַלן ביי זיך.

אין הייל איז געווען קאַלט און זייער שטיל. אין דרויסן האָט אויך געהערשט אַ שטילקייט. אפילו די הינט האָבן געמוזט שלאָפּן. ער האָט זיך געקענט אָפּגעבן צו זינע געדאַנקען. ס'איז אָבער געווען קאַלט. איז ער אַראָפּגעשפרונגען פון געלעגער. האָט אַרויפגעצויגן אויף זיך אַ פעלצענע העמדל, שטיחל און הויזן. פון אויבן-אַ גראַבע קורטקע און האָט זיך פאַרגנבעט אין טונעל. ער האָט זיך געמיט ניט צו מאַכן קיין טומל. ס'איז דאָך אַזוי אינטערעסאַנט עפעס אויפ-צוטאָן אין דער שטיל. דאָס זאָל זיין ווי אַ גרויסע געהיימעניש.

חבטער האָט זיך אים ניט געוואָלט, אז נאָאָשעק זאָל זיך אויפֿי
כאַפּן און אָנהייבן שרייען.

אין זרויסן האָט קעק גענומען שטאַרק פּאָכן מיט די הענט,
פון דעם וועט גיכער לויפן זיין בלוט און ער וועט זיך דערזאָרעמען.
זיך אַנטאָן אָן אַ לאַמפּ אין קאַלטן היזל איז געווען אַ קנאַפּער
פאַרגעניגן.

פאַלד איז אים הייס געוואָרן. ער האָט זיך געזעצט אויסן שליטן
און זיך אַרומגעקוקט.

אַ. אַ. ווי קאַלט און ווי גרוי ס'איז! אַלץ איז פאַרגליחערט,
אַן לעבן... נאָר אויפן. אויפן הימל-געוועלב, האָט געלויכטן און גע-
ציטערט מיט די ליכטיקע פאַרבן די צפון-שיין.
קעק האָט אָפּגעלעבט.

— הוראוו-האָט ער אויסגעשרייען. אָבער ער איז גלעך שטייל
געוואָרן. — ער האָט ניט געוואָלט אויפוועקן די הינט.

די צפון-שיין איז געווען פול מיט פראכט. קעק האָט זיך דער-
פילט באַגליסטערט. אים האָט געצויגן צו גרויסע טאַטן. דאָ אויף דער
פריי האָט ער געפילט, אז ער איז פעיק אויף דעם. דער טאַג וועט,
חייזט אויך, זיין אַ שיינער. עס פאַסט זיך אָפּצוטאָן עפעס אַ גרויסע
זאָך. אָבער וואָס?

קעק האָט זיך געשטעלט אויף איין פוס, דערנאָך — אויף דעם
אַנדערן.

אזוי האָט ער געוואָלט עפעס צוטראַכטן. ער האָט זיך געשטעלט
אויפן קאַפּ און אַ קוק געטאָן אויף דער וועלט פון אונטן אַרויף.
גאָר דאָס בלוט האָט זיך אַ לאַז געטאָן צום מאַרך. צוליב דעם אָדער
צוליב עפעס אַנדערש, נאָר ווען ער האָט זיך ווידער געשטעלט אויף
די פיס, איז שוין פאַרטיק געווען דער פלאַן פון אַ גרויסער טאַט.

פאַר וואָס זאָל ער ניט גיין אליין אויף יאָגד אויף אַ גאַנצן טאַג?
אויב ער וועט צוהרגענען אַ ים-הונט, וועט ער דערמיט דערווייזן.
אז ער איז אַ מאַן. אַ. כייטקוק וועט מקנא זיין. ער האָט דאָך ניט קיין
זין. וואָס זאָלן אים העלפן, אין דער שטורעמנאַכט האָט ער, קעק,
טאַקע אויסגעפירט אַ גרויסע טאַט, אָבער ווייזן עס אַלעמען האָט
מען ניט געקענט. ער האָט דאָך ניט געקענט ווי אַ שנעק טראַגן
זיין שניי-הויז אויפן רוקן. די מיידלעך האָבן ניט געווען זיין היזל,
און נאָאָשעק האָט אפילו געזאָגט נעכטן, אז זיין באַרימט הויז האָט
געמוזט זיין מער נישט ווי אַ גרוב, וואָס איז געווען אויסגעגראָבן
אין שניי.

דאָס איז שוין געווען צו פיל. קעק מוז מאַכן א סוף צו אַזעלכע
רייד.

דער יינגל איז אַרביין אין טונעל: ביי די עסקימאָטן איז דאָס א
דורכגאַנג און אַ לאַגער אין דער זעלפיקער צייט.

קעק האָט דאָ גענומען דעם פּאַטערס האַרפּון. דאָס איז אַ
לאַנגער שטעקן מיט אַ שאַרפּן פאַרבויענעם שפּיז. ווען מע האַקט
אַרביין דעם האַרפּון אין גוף פון אַ חתונה, שנידט זיך דער שפּיז
אַרביין אין איר פלייש.

אויסער דעם האָט ער נאָר מיטגענומען אַ שטאַרקע שטריק פון
הירשישע אָדערן. אַ ביינערנעם אַל, אַ פעל פון אַ פּוקס, אַנצו-
וואַרעמען די פיס, און אַ לאַנגן רימען. שוין דאָס אליין, וואָס קעק
האַט מיטגענומען אַ רימען, איז געווען אַ סימן, אז ער האָט אַ גע-
זונטן שכל.

— איך בין דאָך נאָך פאַרט אַ יינגל — האָט ער געקלערט — איך
בין דאָר שוואַכער פון אַ דערוואַקסענעם מאַן; און איך האָב געזען,
ווי שווער ס'איז אַרויסצושלעפּן אַ ים-הונט. איך וועל אַרומחיקלען
דעם רימען אַרום גארטל און אַרום שטעקן פון האַרפּון. דאָן וועל
איך קענען אַרויסשלעפּן אפילו אַ גאַנצן וואַלפּיש!

פאַנגען אַ ים-הונט איז געווען ניט קיין לעכטע אויפגאַבע.
עס האָט געפּאָדערט גרויס געדולד און פיל צייט. דער יינגל האָט גע-
חוסט, אז אים וועט אויסקומען גאָר לאַנג צו זיצן. דערפאַר האָט ער
מיטגענומען געטריקנטע פלייש און ער האָט גוט אַנגעקאַרמעט סאַפּ-
סוקן. ערשט דאָן האָט ער זיך געלאָזט גיין איבערן אַנצוגעפּראַרענעם
ים. ער האָט זיך ליין געשראָקן פאַר זיין געוואַגטקייט.

אין איין האַנט האָט ער געטראָגן דעם לאַנגן האַרפּון, מיט דער
צווייטער האָט ער געפירט דעם הונט אויפן צאַם.

קעק האָט געוואַסט, ווי די ים-הינט פירן זיך אויף. ער האָט
פיל מאָל געזען, ווי דער פאַטער אין דער שכן פלעגן זיי פאַנגען.
אַ מאָל פלעגט אים אויסקומען צו העלפּן דעם האַטער. אָבער הינט
האַט ער געמוזט ד רבמאָכן אלץ אליין. דערפאַר איז ער אַוועק אַזוי
פרי—איידער עס וועט זיך אויפכאַפן די פאַמיליע.

ער האָט געקאַרמעט דעם הונט און אים די גאַנצע צייט אָפּגע-
האַלטן פון פילן. קיינער דאַרף ניט וויסן, ווהיין זיי גייען, וואָסערע
פלענער זיי האָפּן. ביז וואַנען זיי וועלן ניט קומען צוריק און שלעפּן
פון הינטן אַ ים-הונט איבערן אַבז.

פאַרברענגען אַ גאַנצן טאָג אויף דער פריי זאַלבענאַנד מיט

זמן געליבטן הונט סאפסוקן - דאָס איז געווען פאר קעקן א גרויס
פארגעניגן.
דער הונט האָט געוואוסט אַלע געווינהייטן פון די ים-הינט ניט
ערגער פון טאפטונען אליין.
קיינער וואָלט ניט געקענט פארבייטן סאפסוקן אויף דער יאָגד.

קעק טרעפט אין ציג

הינטער לעפן די ים-הינט אונטערן איז, און דער איז פא-
דעקט מיט א טיפן שניי. אויפן ברייטן וויסן איזפעלד פון אַקעאן
זינען צעוואָרפן ווי-ניט-ווי קליינע לעכער, וואָס דורך זיי אַטעמען
די ים-הינט.

ווי זאָל דער יעגער זיי געפינען?

פארן הונט סאפסוק איז דאָס פון די ליכטסטע זאכן. ער לויפט
ארום, שמעקט דעם שניי מיט זיין נאָז, און ווי נאָר ער דערשפירט
א ים-הונט, נעמט ער זיך דרייען אויף דעם אָרט און אַפּגראָפן דעם
שניי מיט די לאַפעס.

דאָן מוז דער יעגער אויף גיך אַפּשלעפן דעם הונט אָן א זיט,
ער זאָל ניט איבערשרעקן דעם ים-הונט. דער יעגער מאַכט א צייכן
אויף דעם אָרט, פירט אַוועק דעם הונט און פינדט אים צו ערגעץ
ווייטער צו א שפיץ פון אן איזבאָרג.

מיר מוזן אויך דערקלערן, ווי אזוי מע פירט די יאָגד אויף
ים-הינט ווינטערציט. דעמאָלט וועט איר שוין פארשטיין, אין וואָס
פאר א געפערלעכער לאַגע קעק איז אַרבינגעפאלן.

ים-הינט קאָנען ניט לעפן שטענדיק אין וואַסער ווי פיש. פון
ציט צו ציט מוזן זיי אַרויפשווימען פּדִי אַרבינצואַטעמען לופט.

אזוי טוט אויך א מענטש, ווען אים קומט אויס צו שווימען

אונטערן וואַסער.

זומער, ווען דער אַקעאן איז פריי פון איז, לעפט זיך דעם ים-
הונט ליכט. ער שווימט אין דער טיפעניש, פאַנגט דאָרטן פיש,
קריכט אַרויס פון וואַסער, שלאָכט זיך אויס אויף דער זון און האָט
זיך זאָרגלאָג פאַרגעניגן פון לעפן. אָבער ווען דער פראָסט פאַשמידט
דעם אַקעאן מיט איז, איז אים, נעבעך, שלעכט—אַרבינצואַטעמען לופט.

אָנהייב הינטער איז ניט שווער דורכצולעכערן דעם איז. די
ים-הינט גיבן אַ קלאַפּ מיטן קאַפּ אָו דינעם איז פון אונטן און שלאָגן
אים דורך. פיסלעכעווייז שטאַרקט זיך אָבער דער פראָסט. דער איז
ווערט אַלץ גרעכער, און פאלד קאָנען שוין די ים-הינט אים ניט
דורכשלאָגן. דאָן מוזן זיי גאַנצע שעהן גריזשען דעם איז פּדִי אים
דורכצולעכערן. ווען די לאַך איז שוין פאַרטיק, מוז מען אַלץ גריזשען
ווייטער און ווייטער, דער פראָסט זאָל ווידער ניט פאַרציען די טייערע.

לעכער. וואָס גרעפער דער איז ווערט, אלץ לענגער קומט אים אויס
צו גריזשען. אין מיטן ווינטער דערגרייכט דער איז פון צוויי
מעטער די גרעפ. שטעלט זיך פאַר, וויפל מי דער ים-הונט לייגט
אזעק אים דורכצוהאַקן.

פון אייפן איז די לאַך ניט גרויס. איר קאַנט זי פארדעקן מיט
א פינגער, אָדער עפעס ברייטער. אָבער פון אונטן מוז זי זיין אזוי
גרויס, דער ים-הונט זאָל קאַנען אַרײַנקריכן אין איר און זיך צו-
דריקן מיט דער מאָרדע צום איז. דער מאַמענט, ווען דער ים-הונט
שפאַרט זיך אַיין מיט דער מאָרדע אין לאַך צו אַטעמען. איז פאַרן
יעגער זייער אַ וויכטיקער. דאָס איז דער איינציקער מאַמענט, ווען
ער קאַן אים דורכשטעכן מיטן האַרפון.
דערפאַר מוז ער זיין די גאַנצע צײַט אויף דער וואַך.

ווען סאַפּסוק האָט זיך אַרומגעדרײַט עטלעכע מאָל אויף איין
אַרט, האָט געשמעקט דעם שניי און אים שוין געוואָלט נעמען גראָפן
מיט די לאַפעס, האָט קעק זיך געכאַפט פאַרן רימען. ער האָט אָפּ-
געשלעפט דעם הונט און אים צוגעפונדן צו אן איז-קריע.

— אַ כחמנות אויף דיר, סאַפּסוק, אָבער איך מוז דיר צובינדן—
האָט דער יינגל געזאָגט, גלעטנדיק דעם הונט.

קעק האָט זיך אומגעקערט צו דעם אָרט, האָט אָפּגעשאַרט דעם
שניי, געטאַפט דעם איז און טאַקע געפונען אן עפענונג. ער האָט
אַרײַנגעשטעקט אין לעכל זיין פיינערנעם אַל מיטן שפיץ אויף אונטן.
ווען דער ים-הונט וועט צושווימען אַטעמען, וועט ער זיך מיט דער
מאָרדע אַ האַק טאַן אָן שפיץ, און דער אַל וועט זיך אַ הייב טאַן
פון לעכל.

דער יינגל האָט אויסגעשניטן אַ גרויס שטיק שניי, האָט זיך
געזעצט אויף דעם און אונטערגעלייגט אונטער די פיס דאָס פיקסענע
פעל. דערנאָך האָט ער זיך פעסט אַרומגעאַרטלט מיט זיין לאַנגן
רימען און דעם פּרעג צוגעפונדן צו דער שטריק פון האַרפון.

קעק האָט די אויגן ניט אַראָפּגענומען פון דעם אַל. דעם האַרפון
האָט ער געהאַלטן אין האַנט פּוֹי צו דערלאַנגען מיט אים אַ האַק
אין דעם נײַטיקן מאַמענט.

דער ים-הונט מוז דאָך צושווימען און אַרײַנאַטעמען לופט.
אָבער די ים-הינט זינען שרעקעדיק און פאַרזיכטיק. זײ האָבן צו
עטלעכע לעכער, דורך וועלכע זײ אַטעמען, און דער יעגער איז אויף
דער וואַך נאָר לעבן איין לאַך. אויב סאַפּסוק האָט געפונען אַ לאַך,
ווי דער ים-הונט איז אַקאַרשט געווען, וועט קעקן אויסקומען צו

דארטן גאנצע שעהן. ביז וואנען דער ים-הונט וועט א צווייטן מאל
קומען צו דער זעלבער לאך.

ווען דעם יעגער גיט זיך אפן צו פארהינדן דעם ים-הונט.
לאזט ער ניט ארויס פון האנט דעם רימען פון הארפון. ער מוז מיט
זיין קופערנעם דלאט דורכהאקן דעם אייז. די לאך זאל ווערן אזוי
ברייט. מע זאל קענען דורך איר ארויסשלעפן דעם ים-הונט.
קעק האט געוויסט. אז ער וועט אפּשער א גאנצן טאג מוזן אפ-
זיצן לעבן דער לאך. און ער וועט זיצן. ער וועט באווייזן זיין גע-
דולד און מוט.

שוין צוויי שעהן. הי דער יינגל זיצט אלץ אויף דעם זעלביקן
ארט. אלץ אין איין פּאָזע. ער איז מיד. אים היילט זיך אזוי זיך
דורכלויפן. זיך באוועגן. אָדער ווייניקסטנס בייטן די פּאָזע.

קעק האט דערפילט. אז ער איז הונגעריק. אויף א מינוט האט
ער אדעקגעלייגט דעם הארפון און ארויסגענומען דאס פעקל מיט
די געטריקנטע פלייש. אויפגעוויקלט דאס פעקל. אוועקגעלייגט עס
אויפן שניי לעבן זיך און גענומען עסן מיט איין האנט. אַ האט זיך אים
געוואלט אויף אַ קגע אדעקגיין פון דער לאך און זיך אַ שפיל טאן
מיט סאפסוקן וואס מער ער קלערט וועגן דעם. אלץ מער ווילט זיך
אים. ער האט זיך אַ קער געטאן צום הונט. אין דעם מאמענט האט
דער ביינערנער אַ אַ ציטער געטאן. און דאס וואסער האט זיך גע-
נומען גאָר ליכט קנייטשן. דאס שווימט צו צו דער לאך אַ ים-הונט.
דאס איז דער ערשטער אַנזאָג פארן יעגער. אָבער קעק איז פאר-
נומען מיט זינע געדאַנקען. ער באמערקט עס ניט. ער איז שוין
גרייט צו פארלאזן זיין ארט און צו לויפן צום הונט. אָבער דאָ גיט
מיט אַ מאַל דער אַל אַ שפרונג אויף אויפן. קעק האט זיך אויפגע-
כאַפט פון אומגעריכן הייב פון אַל ווי פון אַ טרומייטן-שאַל. זיין האַרץ
האַט אַ ציטער געגעבן... ער האט זיך ברייט פארמאַסטן און געגעבן
אַ האַק מיטן שפיו. די אויפּרעגונג האט פארדאַפלט זינע קרעפטן.
זיין קלאפ איז געווען שטאַרק און פינקטלעך. זיין פּאַטער אָדער
כיטקוק האַלטן דאָס בעסער ניט געמאַכט. פאַר אַן עסקימאַס איז
אַ שאַרפער בליק פונקט אזוי וויכטיק ווי שטאַרקע מוסקלען.
קעק האט דערפילט, אז ער האט געטראָפן אין ציל.

קעק איז געפאנגען

ער דערשראָקענער און פארווינדעטער ים-הונט
האַט זיך אַ וואָרף געטאָן אין דער טיפעניש. ער האָט
מיטגעשלעפט מיט זיך דעם שפיץ פון האַרפון.

אין אַ קגע האָט קעק איבערגעקערט דעם שטעקן
פון האַרפון און אים אריינגעהאַקט אין אַיז. דער
שטעקן איז געווען אזוי ווי אַן אַנקער. דער רימען איז ניט געווען
צוגעבונדן צום שטעקן. ער איז געווען מער ניט ווי אַרומגעוויקלט.
איצט שטעלט זיך פאַר, ווי דאָס איז געווען: אַ שטעקן אַריינגע-
געהאַקט אין אַיז. אַרום שטעקן — אַ רימען, וואָס איז אַרומגע-
וויקלט אַרום קעקס גאַרטל. צום שטעקן איז נאָך צוגעבונדן אַ שטאַרקע
שטריק, וואָס איז צונויפגעפלאַכטן פון הירשישע אַדערן. אויף דער
שטריק געפינט זיך דער שאַרפער שפיץ פון האַרפון. וואָס האָט זיך
אַריינגעשטאַכן אין דעם ים-הונטס פלייש. דער ים-הונט איז מיטן
שפיץ אַראָפּ אין דער טיף און ציט מיט זיך די שטריק.
קעק כאַפט זיך אָן מיט ביידע הענט פאַר דער שטריק. אָבער
דער ים-הונט איז שטאַרקער פון אים. ער ריכט אַרויס די שטריק
פון קעקס הענט. קעק רופט צו הילף. סאַפּטוק איז דער איינציקער.
וואָס רופט זיך אָפּ מיט אַ ביל.

קעקס שטערן האַגיסט זיך מיט אַ קאַלטן שווייס. ער איז אויסער
זיך פון אויפּרעגונג. די תּיה וועט זיך אַרויסריכטן פון אים. דער
רימען וועט ניט אויסהאַלטן און וועט זיך אויף געהיס איבערריכטן.
ער וועט פאַרלירן דעם פאַנג און דעם בעסטן שפיץ פון פאַטערס
האַרפון. קעק איז פאַרצווייפלט. ער זעט, אַז זיין יאַגד וועט זיך ניט
אַינגעבן. זיך אומקערן אַהיים מיט ליידיקע הענט זאָגן, אַז ער האָט
ניט געקענט אַרויסציען דעם ים-הונט? — ניין, וועגן דעם קען ער
אַפילו גיט טראַכטן.

עס דערוואַרט אים אַ גרויסע שאַנדע. דאָס ריכט אים און
פיבערהאַפט כאַפט ער זיך פאַרן רימען. אָבער דער רימען גלייטשט
זיך אַרויס פון זיינע הענט און וויקלט זיך נאָך פעסטער אַרום אַרום
האַלץ. אַינהאַלטן דעם שמאַלן אַנגעצויגענעם רימען איז אוממעגלעך.

אַבער קעק קען ניט דערלאָזן. אז דער ים-הונט זאָל אים בייקומען.
ער כאַפט זיך אָן אָן דעם האַלץ פון האַרפון און האַלט זיך פאַר אים
מיט גאָר די קרעפטן.

אויף אַרגע האַט דער ים-הונט אויפגעהערט צו ציען דעם רימען.
קעק כאַפט אָפּ דעם אָטעם, קלעבט צוזאַמען אַלע זינע כוחות.
ווער האַט זיך געקאַנט פאַרשטעלן. אז דער ים-הונט קען ציען
מיט אַזאַ קראַפט? דער פּאָטער און אַנדערע יעגער פלעגן דאָך
אַרויסציען ים-הינט.

קעק האַט איצט דערפילט צו זיי גרויס אַכטונג.
דער פאַרווונדעטער ים-הונט האַט זיך חידער גענומען האַרפן.
דאָס האַט ער זיך געוואָלט באַפּרעען פון האַרפון. ער האַט זיך גע-
נורעט אין וואַסער און אַלץ געצויגן דעם רימען. געצויגן מיט דעם
כוח זון הונדערטער הינט. אומגערעכט האַט אַ שטאַרקער צי אַנידער-
געוואַרפן דעם שטעקן. האַט אים אַרויסגעריסן פון קעקס הענט און
אַ שלעפּ געטאָן איבערן אַיז.

דער יינגל איז געפאלן מיטן פּנים צום אַיז.
ווען קעק איז חידער געקומען צו זיך, האַט ער זיך געזעצט
אויף די קני און דערווען, ווי דער רימען גליטשט זיך איבערן אַיז,
דרייענדיק זיך ווי אַ שלאַנג. קעק האַט אים חידער געוואָלט אַנכאַפּן.
אַבער אומזיסט. אין אַ סעקונדע אַרום האַט זיך די שטריק אַנגעצויגן
מיט אַ סקריפּ. זי האַט זיך נאָך פעסטער פאַרצויגן אַרום קעקס
גאַרטל און זיך אַינגעשניטן אין זיין גוף דורך די דאָפּלטע פעלצענע
קליידער.

קעק איז חידער אַנידערגעפאלן אויפן אַיז.
זינע הייגעשרייען האָבן זיך חבט צעטראַגן אין דער ריינער לופט.
דער הונט האַט זיך אָפּגערופן מיט אַ יאָמער און געביל.
קעק האַט איצט פאַרשטאַנען. אז ניט ער האַט געפאַנגען דעם
ים-הונט, נאָר, פאַרקערט—דער ים-הונט האַט געפאַנגען אים, קעקן.
חי ער האַט זיך ניט געמיט, האַט ער ניט געקענט לייזער מאַכן
דעם רימען. איטלעך מאַל, ווען די פאַרווונדעטע תּיה האַט זיך פון
הייטאָג געוואַרפן אין דער טיף, האַט זי אַזוי שטאַרק פאַרצויגן דעם
רימען אַרום קעקן. אז ער האַט פון הייטאָג ניט געקענט אָטעמען.

דער יינגל האַט פאַרשטאַנען, אז דאָס איז ניט קיין געוויינטלעכער
ים-הונט. נאָר אַ ים-הונט מיט אַ באַרד, אַ גרויסער און אַ שטאַרקער
חי אַ בער. דאָס איז געווען אַ פרייד און אַ שרעק צו דער גלעכער
צייט. קעק האַט זיך דערפילט שטאַלץ: ער האַט דאָך פאַרווונדעט אַ
ים-הונט מיט אַ באַרד און אים האַט זיך פאַרוואָלט ביז משוגעת טאָן

צן אוממעגלעכע זאך און ארויסשלעפן די געוואלדיקע תּיה אויף
אויבן. ער האָט אָבער געציטערט, אז די שטריק וועט אים דערוואַלט
איבערשניידן איבער העלפט.

קעק האָט ווידער אַ צי געטאָן דעם רימען, פּוּי זיך צו באַפּרען.
זאָל שוין דער ים-הונט אַוועקשלעפן דעם האַרפּון. טאַפּטונאַ וועט
זיך פאַרגעסן אָן שאַדן, ווען ער וועט זיך דערוויסן, אז זיין זון איז
געווען אויף אַ האַר פּון טויט.

אַזוי האַט געטראַכט קעק, און די תּיה האָט אים דערוואַלט אַלץ
געצויגן אויף אונטן. הי נאָר דער ווייטאַק פּלעגט ווערן שוואַכער,
פּלעגט ביי קעקן ווידער אויפּפּלען זיין שטאַלץ. זיין דורשט נאָך
פּבּוד. ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, הי אַזוי ער קערט זיך אום אַהיים
און ווי ער דערציילט, אז ער האָט צוגעהרגעט אַ ים-הונט מיט
אַ פּאַרד. פּריער וועלן אַלע לאַכן פּון אים און אים אויפּוואַרפּן, וואָס
ער דערציילט אַזוינס, וואָס איז ניט געשטויגן און ניט געפּלויגן;
דערנאָך וועלן אַלע מיט אַפּענע מילער פּון פאַרווינדערונג אויסהערן
זיין אויפטו און אַלע וועלן סוף-פּל-סוף זיך איבערצינגן, אז דאָס איז
אמת, ווען ער וועט מיט שטאַלץ אַוועקפירן דעם פּאַטער ווייזן זיין
פּאַנג.

פאַר אַזוינע מינוטן וואָלט קעק גערן אַוועקגעגעבן זיין לעבן.
אַזוי האָט זיך אים געדוכט, ווען דער ים-הונט פּלעגט רויקער ווערן.
אָבער די חיה פּלעגט ווידער אָנציען דער רימען, און דער יינגל האָט
געקרעכצעט:

— העלפט! העלפט!

אַ, הי דער רימען האָט געשניטן... אונטן האָט זיך געדרייט און
געוואַרפּן פּון ווייטאַק דער ים-הונט, וויל ער האָט זיך געוואַלט באַ-
פּרען פּון שרעקלעכן שפּיץ, וואָס האָט זיך אַרבינגעשטאַכן אין זיין
מאַרדע; און אויבן האָט יעדע באַוועגונג זינע געפּיניקט קעקן.
דער ים-הונט האָט צוגעשלעפט קעקן איבערן אייז צו דער לאַך
גורפּא.

דער יינגל איז שוין געווען גאַר אָן כּוח. ער האָט אַפּילו ניט
געקענט אויפהייבן דעם קאַפּ און זען, וואָס עס טוט זיך אַרום אים.
ווי לאַנג דער רימען האַלט אויס, האַלטן זיי איינער דעם אַנדערן
אין געפּאַנגענשאַפט: קעק האַלט דעם ים-הונט און דער ים-הונט
האַלט קעקן.

קעק פאַרלירט ניט דעם קאַפּ. ער וויינט ניט. ער ווערט ניט
פאַרצווייפּלט אין גאַנצן. ער שטרענגט אָן זיין שכל, ער וויל געפינען
אַן אויסוועג.

די זון גייט אויף לאנגזאם. זי ראנגלט זיך מיטן נעפל.
קעק האפט: אָט חעט זי אויפגיין און אים דערהארעמען דעם
רוקן. וועט ער אויסהאלטן די קעלט פון אונטן. דער שרעקלעכער
רימען האָט דאָך אים צוגעדריקט צום אַזן.

טאפטונא קומט צו דער צייט

עק האָט געוואָסט, אז זיין מישפּטָה וועט שלאָפן ביז זונאויפגאַנג. ווען זיי וועלן זיך אויפכאַפן און דער-זען, אז זיין אָרט איז ליידיק, וועלן זיי מיינען, אז ער איז ערגעץ דערפּ. די עלטערן וועלן זיין רויק ביז פּרישטיק. אויב דער פּאָטער וועט זיך כאַפן, אז דער האַרפּון איז ניטאָ. וועט ער גלעך פאַרשטיין, וואָס דער יינגל האָט געטאָן. ער וועט זיך אָבער ניט אפּלן אים צו זוכן. דער פּאָטער הייס דאָך, אז ווען מע ויצט לעפּן אן אַזולאָך, קען מען ניט פאַר-בלאָנדזשען. ווען טאפטונא וועט גיין זוכן דעם זון, וועט ער אים אָבער אזוי גיך ניט געפינען, וועל קעק און סאַפּטוק האָפן זיך געשפּילט, איידער זיי האָפן געפונען די אַטעמלאָך פון ים-הונט. שפּילנדיק זינען זיי אויסגעלאָפן דעם פּרייטן שנייפעלד אין אלע זיטן, און דערפאַר וועלן די שפורן ניט ווען גלעך דעם וועג צו דער לאָך, ווי קעק ליגט. און דער שניי איז דערצו נאָך אזא האַרטער, שפורן זינען אויף אים אויך ניט פיל געבליבן. און זיי געפינט מען זיי אין אזא נעפל זי.

ליגנדיק מיטן פּנים צום אַזו, קען דער יינגל אויך ניט צורופן דעם פּאָטער מיט צייכנס פון ווייטן.

קעקן האָט געמאַטערט דער געדאַנק, אז דער פּאָטער קען פאַר-גיין און אפילו ניט היסן וועגן דעם. אָבער דאָ האָט ער זיך מיט פרייד דערמאַנט וועגן סאַפּטוקן. דער הונט האָט זיך דעטלעך אויס-געטיילט אויפן שניי'קן פעלד ווי אַ גרויסער טונקעלער פלעק. אויב טאפטונא וועט צוקומען נאָנט, איז דאָ אַ האַפּענונג, אז ער וועט דער-זען דעם הונט. מעגלעך, אז כּיטקוק איז איצט אויך אויף יאגד. פּריער, ווען קעק האָט געזאַכט איבערן אָל, האָט ער ניט געוואָסט, וואָס עס טוט זיך אַרום אים. אָפּשך ויצט דער שָכן ערגעץ ווי גאָר נאָנט פון דאַנען קעק האָט פרובירט שרייען, אָבער דער שניי האָט פאַרשטיקט זיין קול. מער נישט דער געטרעטער הונט האָט דערהערט און זיך אָפּגערופן מיט אַ בילערע.

אין קעקס נשמה האָט זיך ווידעריפּגעוואַכט אַ האַפּענונג.

— הינטל! מין געטרעב הינטל — האָט ער געשרייען: — ביל, סאָפּסוק, ביל!

דער הונט האָט געבולן.

— ביל, ביל נאָך! — האָט זיך קעק געבעטן.

דער צוגעבונדענער הונט איז געשפרונגען און האָט געבולן. קעקס האָרץ האָט געקלאַפּט פאַר פּרייד, דאָס געביל וועט זיך ווייט צעטרעגן אין דער שטילער לופט און איטלעכער, וואָס וועט פאַרבייגיין, וועט פאַרשטיין, אז דאָס רופט מען צו הילף.

— ביל, סאָפּסוק, ביל! — האָט קעק געזאָגט מיט אַ שטילן קרעכץ. אָבער דער הונט האָט אויפגעהערט בילן און זיך אַוועקגעלייגט אויפן שניי.

— מין ליבער, מין געטרעיער, מין ווילער!

אָבער אויפן הונט האָבן שוין מער ניט געווירקט די ליבלעכע ווערטער. גיכער כּון אַלץ האָט ער זיי ניט געהערט.

דער יינגל האָט באַפּרייט איין האַנט און גענומען וואַרפן אין הינטל קולקעס שניי. אַלץ אומזיסט. ער האָט ניט געקענט טרעפן דעם הונט. ווייטער איז דאָס געווען אַן אַלטע שפּיל, וואָס האָט שוין דעם הונט דערעסן.

מיט אַ מאָל האָט זיך קעק אויפגעמונטערט. לעבן אים זינען געלעגן אויפן שניי רעשטלעך פון זיין פּרישטיק, ער האָט אָנגעטאַפּט אַ שטיקל פלייש, האָט עס אויפגעהויבן און אַ מאַך געטאָן מיט אים אין דער לופט. סאָפּסוק האָט פאַרשאַנען און האָט מיט אַ דויערדיקן געביל געוויזן, אז ער איז הונגעריק.

דער הונט איז געווען ניט צופרידן. פאַר וואָס זשאַלעוועט אים דער באַלעבאַס צוצוואַרפן אַ שטיקל פלייש? ביי קעקן האָט אָפּגע-
האַלט די האַנט, אָבער דערפאַר האָט דער הונט ניט אויפגעהערט צו בילן. דאָס איז געווען אַ גוטער סיגנאַל, אז עפעס האָט פאַסירט.

די זון איז שוין געווען הויך אין הימל, אָבער דער נעפל האָט זי פאַרשלייערט. דער נעפל איז, דאַכט זיך, געחאָרן אַלץ געדיכטער און קעלטער. דער בערדיקער ים-הונט האָט זיך לאַנג געראַנגלט. ער האָט אָבער פאַרלאָרן פיל בלוט. דער גרויסער ווייטאַג האָט אים אויך זייער אויסגעמאַטערט. שוין דריי שעה, הי ער וואַרפט זיך אין אַלע זיסטן. ער ציט שוין ניט מיט אַזאַ כּוח, ער לאָזט זיך ניט אַראָפּ אַזוי טיף און גאָר אָפּ בלייבט ער אין גאַנצן רויק.

אָבער ביי קעקן האָבן אָפּגעהאַלט אַלע נלידער, ער קען זיך אויך ניט רירן.

דער יינגל פילט, אז דער נעפל האָט זיך אויפגעהויבן. צווי ווי
אין שלאָף הערט ער טאָפּסוקס יאָמערלעכן געפיל.
דער דאָזיקער געפיל האָט זיך צופעליק דערטראַגן צו טאָפּטונאַן.
און ער לויפט חאָס גיכער צום הונט, פינדט אים אָפּ. טאָפּסוק
וואַרפט זיך אין דער זיט. ווי עס ליגט זיין קליינער פאלעבאָס.
טאָפּטונאַ חיים ניט, חאָס דאָס באַטייט, אָבער ער לויפט נאָך
דעם הונט.

טאָפּטונאַ קומט צום אָרט, גיט אַ צייטער. ער זעט, ווי דער
יינגל ליגט אויסגעצויגן אויפן אייז אַ פאַרגליווערטער, אָן סימנים פון
לעבן. ער מיינט, אז קעק איז געפאלן. האָט זיך אויסגעבראַכן אַ פּוס
און איז פאַרפראָרן געוואָרן. צייטערנדיק רופט ער אָן דעם יינגל
ביים נאָמען.

— פאָטערו — שעפטשעט קעק.

— ער לעפטו — שפרינגט אונטער דער עסקימאָס מיט אַ גע-

שריי און פאָטשט מיט די הענט.

— פאָטער... ער האַלט מיך.

— ער האַלט דיך? ווער האַלט דיך? דו רעדסט פון היץ?

אָבער קעק רעדט ניט פון היץ.

— דער בערדיקער ים-הונט — שעפטשעט קעק און וויזט מיט

שטאַלץ דעם רימען אַרום גארטל. טאָפּטונאַ האָט דערזען דעם רימען.

האָט אַרונטערגערוקט די האַנט אונטערן יינגל און שטאַרק אַ צי

געטאָן. אַ רגע האָט זיך דער מוראדיק גרויסער ים-הונט געלאָזן

ציען. אָבער באלד האָט ער פון ווייטאַק חידער גענומען זיך וואַרפן.

טאָפּטונאַ האָט אָבער באַוויזן אָפּצולאָזן די פעטליע אַרום קעקס

גארטל און אים באַפרייט.

קוים אָפּציענדיק דעם אָטעם, איז דער יינגל מיט אַ קרעכץ

חידער אַנידערגעפאלן אויפן שניי; דערנאָך האָט ער זיך אויפגע-

הויבן אויף די קני.

— צי, מיין יינגל! — האָט דער פאָטער אויסגעשריען. ער האָט

דערפילט, אז דער ים-הונט זינקט חידער אין דער טיפעניש.

טאָפּטונאַ איז געווען צווי אויפגערעגט, אז קעק האָט פאַרגעסן

זיין ווייטאַק און האָט זיך געוואַרפן העלפן דעם פאָטער. דער ים-

הונט האָט דערפילט טאָפּטונאַס שטאַרקע האַנט. דער ווייטאַק אין

מאַרדע איז געוואָרן נאָך שאַרפער. ער האָט זיך נאָך שטאַרקער גע-

נומען ראַנגלען און רייסן אין דער טיף. אָבער די כוחות זיינען ביי

אים אויסגעגאַנגען. ער האָט זיך געמוזט פיסלעכווייז אונטערגעבן.

אין לאַך האָט זיך באלד באַוויזן זיין צעמזיקטע פאַרבלויטקטע מאַרדע.

קעק און טאפטונא האָבן גענומען האַקן דעם אַיז. דער ים-
הונט האָט זיך פאַמעלעך געהויבן. מער זיך ראַנגלען האָט ער שוין
ניט געקענט. דער לעדערנער רימען האָט אויסגעהאַלטן. קעק האָט
אַלץ געהאַקט און געהאַקט דעם אַיז מיטן קופערנעם דלאָט. דער ים-
הונט איז שוין פאַלד אויבן. מע רירט אים פּימעט שוין אָן מיט
די הענט.

דעם גרויסן גליטשיקן גוף פון ים-הונט האָט מען דאָך אַרויס-
געצויגן פון וואַסער. זיין אומפּאַוועגלעכע מאַסע איז געלעגן ביי
טאפטונאס און קעקס פּיס.

— און דאָס האָסטו אַליין אויפגעטאָן. מײן יינגל, גאַר אַליין
ער איז דאָך שוין געווען אַ פאַרטיקער, ווען איך בין געקומען. איך
האַב דיר מער נישט געהאַלפן אים אַרויסשלעפּן.

אַזוי האָט טאפטונא גערעדט צו זיין זון.
קעק האָט ניט אויסגעהאַלטן. ער איז אַנידערגעפאַלן אויפן אַיז
און האָט זיך צעוויינט, אַזוי ווי נאַשעק פלעגט קענען חיינען.

— שטילער, שטילער— האָט געזאָגט דער פּאַטער און געקלאַפט
אים איבערן רוקן. — דו פּיסט פאַרפּראָך, פאַרמאַטערט, אויסגע-
הונגערט, אָבער דו פּיסט דאָך אַ מאַן. קעק, און דערצו נאָך אַזאַ
כוואַטו פאַרעכן זיך נאָר — געפאַנגען אַ בערדיקן ים-הונטו

— איך האָב זיך ניט געקענט באַפּרענען. איך וואָלט אים פּרע
געלאָזן, ווען ער לאָזט מיך אָפּ. איך האָב מוֹכאַ געהאַט, אַז ער וועט
מיך אַריבשלעפּן אין לאַך — האָט קעק געזאָגט מיט אַ געוויינ.

טאפטונא האָט געשמייכלט.

— עס וואָלט אים אויף דעם קיין כּוח ניט געקלעקט. מײן
יינגל, אַ טוץ בערדיקע ים-הינט וואָלטן דאָס ניט געקאַנט טאָן.
פאַר וואָס האָסטו ניט איבערגעשניטן דעם רימען?

— איך האָב וועגן דעם אַפּילו אַ קלער ניט געטאָן — האָט קעק
געזאָגט.

— מיר וואָלטן דאָך געבליבן אָן אַ האַרפּון — האָט ער זיך
חפּטער פאַרענטפּערט.

דער פּאַטער האָט אַלץ געשמייכלט. ער האָט אַ קלער געטאָן.
זי וועט דער קליינער העלד זיין אַזוי באַשיידן, ווען ער וועט אָנ-
טרעפּן די מיידלעך און גוּניאַנען.

איידער קעק איז נאָך געקומען אַהיים, האָט מען שוין געוואַסט
וועגן זיין העלדישער טאַט. ווען אַן עסקימאַס פּאַנגט אַ בערדיקן
ים-הונט, מוז ער זיך שטעלן, זיך אויסציען ווי גרויס ער איז און

געבן צו וויסן אלע ארומיקע יעגער, אז זיי קענען קומען און נעמען
א טייל פון פאנג.

אזוי איז דער מינהג אין דעם לאנד פון די עסקימאָסן.

דער יינגל האָט געהאַלטן ביים אָפּטרייבן סאָפּסוקן פון ים-הונט,
ווען דער פּאַטער האָט אים געזאָגט:

— דו האָסט עפעס פאַרגעסן צו טאָן.

קעק איז נאָר איין מאָל ביגעווען ביי דעם פּאָנג פון אַ בערדיקן
ים-הונט. ער האָט מיט אַ פּראַגע אַ קוק געטאָן אויפן פּאַטער.

— אָן זיצט כּיטכּוק לעבן זיין אַמזלאַך. ער האָט נאָך הינט
קײן זאך ניט געפּאַנגען.

טאַפּטונאַ האָט אים אָנגעוויזן אויף דרום.

קעק איז רויט געוואָרן איבער די אויערן.

— פּאַטער, טו עס אַליין—האַט ער שטייל געזאָגט.

— נײן, אויף קײן פּאל ניט. דו האָסט דאָך געפּאַנגען דעם ים-

הונט.

איין מינוט האָט זיך קעק ניט געקענט באַשליסן. דערנאָך האָט
ער זיך געשטעלט לעבן זיין פּאָנג. מע זאָל אים וואָס בעסער זען.
ער האָט אויפּגעהויבן די הענט און גענומען פּאַכן מיט זיי אין אלע
זיטן.

דאָס איז געווען אַ סיגנאַל, אז ער האָט געפּאַנגען אַ בערדיקן
ים-הונט.

כּיטכּוק האָט אים פון וועטן דערזען און געריפן די אויגן.
דאָס קען דאָך ניט זיין קײן אַנדערער זיי קעק. וואָס הייסט דאָס?
קעק גיט דעם סיגנאַל וועגן פּאָנג פון אַ בערדיקן ים-הונט.

כּיטכּוק האָט געכאַפט דעם האַרפּון מיט דעם אַל און איז געלאָפּן.
אַ, סאַר אַ פאַרגעניגן ס'איז געווען פאַר קעקן צו דערציילן
דעם שָכּן וועגן זיין טאַט, וועגן אים די געפּאַנגענע תּוֹהוּ!

אַלע האָבן זיך אומגעקערט צוזאַמען אַהיים, די מענטשן און
די הינט, שלעפּנדיק דעם גרויסן ים-הונט.

גונינאַנאַ האָט געלאַכט פון אַנטזיקונג.

די מיידלעך האָבן ברייט געעפּנט די אויגן.

נאַאַשעק האָט געשחייגן אַ פאַרווינדערטע.

קעק געדענקט אַלצדינג ביז דער קלענסטער קלייניקייט. ער
זעט דאָס דערמאַנען מיט פאַרגעניגן און דערציילן זיין גאַנץ לעבן
ביז דעם טיפּסטן עלטער.

כיטכוקס וויב, א דיקע און א פוילע, איז אויך געקומען זיך
אבינהערן, וואָס ער דערציילט, זי האָט געפאטשט מיט די הענט
פאַר פרייד, וואָס עס זעט זיין אזוי פיל טראָן.
אַלע האָבן געקלאַפט קעקן איבער דער פלייצע, וועגן אַלץ
אים אויסגעפרעגט.

דערנאָך האָט מען געמאַכט א סעודה. גונינאַנאַ האָט אויסגע-
קאַכט צו מיטאַג אויפן צווייטן געריכט - זופ פון פלוט.
קעק האָט דאָס זייער ליב געהאַט. ער האָט געגעסן זייער פיל.
דערביי האָט ער אויך געזוכט צו באַהאַלטן זיין פאַרלעגנהייט. אַלע
האָבן אים אזוי געלויבט און פאַרזיכערט, אז קיינער האָט ניט אזא
מוטיקן, שטאַרקן און פלינקן זון זיי ער איז.
אַלע זינען געזעסן אין אַ קרייז, האָבן געשמועסט און שטורמיש
אויסגעדריקט זייער פאַרהוינדערונג.

דער לאַמפּ האָט העל געברענט. אין הייז איז געוואָרן אַלץ
הייטער און הייסער. קעקן האָט גערוישט אין די אויערן פון שע-
מעודיקייט און צופרידנקייט. זען ער איז אַרביין אין שטוב, האָט ער
אַראָפּגעוואָרפן פון זיך דאָס פעלצענע העמדל (אזוי איז אָנגענומען
צו טאָן ביי עסקימאָסן). אויף דעם אָרט, וווּ דער רימען איז געווען,
איז געפליבן אַ רויטער פאַס אויפן ליב.

מזן זון איז אַן אָמתער העלד - האָט געזאָגט מיט אַ שמייכל
גונינאַנאַ און האָט זיך פאַרזיכטיק צוגערירט מיט אירע גראָבע
פינגער צו דעם צייכן אויף זיין ליב.

- ער איז נאָך בלויז אַ האַלבער מאָן און האָט שוין געהרגעט
אַ בערדיקן ים-הונט... אַ, דו קליינער מאָן!

קעקן זינען די ווערטער ניט זייער געפעלין געוואָרן. ער האָט
ניט געוואָלט, מע זאָל אים דערמאָנען, אז ער איז נאָך ניט אין גאַנצן
קײן דערהאַקטענער.

זיין מוטער האָט דערביי געקוקט אויף כיטכוקס וויב, וואָס האָט
קײן זון ניט געהאַט.

גונינאַנאַ האָט צאָגאָסן מיט טרערן קעקס נאַקעטן רוקן.

דאָס זינען געווען טרערן פון גליק און שטאַלץ.

קעק האָט זיך שטיל אָפּגעגנבעט פון דער מאַמען און איז צו
נענטער צום פאַטער.

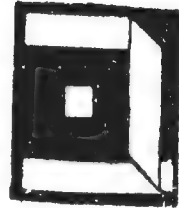
קעק האָט געמיינט, אז צו די פראַגעס וועט ניט נעמען קײן סוף.
פריער איז ער געווען שיכור פון גליק, איצט האָט זיך געוואָלט
שלאָפן. ער איז מיד געוואָרן פון די לויפרייד, אַ געוויסע צייט האָט
ער זיך געראַנגלט מיטן שלאָף, אַבער אומזיסט. דער הייסער זופ האָט

אים נאך שלעפערקער געמאכט. דער קאפ האט זיך אליין אראפגעלאזן.
ער האט זיך געצויגן. געפינטלט מיט די אויגן. קיין זאך האט ניט
געהאלפן. קיין מאל האט זיך נאך קעק ניט געפילט אזוי פארמאטערט.
מער האט ער זיך שוין ניט געקענט האלטן. ער איז אינגעשלאפן.
זען כיטכוק האט נאך געהאלטן אין מיטן פון זמן ליד.
טאפטונא האט אדעקגעלייגט דעם זון. גונינאנא האט אים
אינגעוויקלט אין א פעלצענער דעקע.

די היימלעכע קאמפאניע האט נאך אלץ געגלויבט קעקן.
די טעודה האט זיך פארצויגן "ביו האלבער נאכט. זיי האבן אלץ
גערעדט, אלץ באווינדערט, און קעק האט זיך שטיל געכראפעט.

ד' פ ר ע מ ד ע.

ב קעקס עלטערן האָט זיך אויסגעליידיקט דער
 שפּמכלער. מע האָט הידער געדארפט זאָרגן וועגן
 טראַן פארן לאַמפּ. איצט האָט קעק געזען. אז ס'איז
 שווער צו לעבן. ווען מע באַקומט דעם נאָמען פון
 א העלד. ווי באַלד ער האָט געפאָנגען אַ בערדיקן

ים-הונט. האָט ער זיך שוין געמוזט שטענדיק באַטייליקן אין דעם
 פּאָטערס יאָגד.

טאַפּטונאַ האָט פּריער אַליין אויך געפאָנגען גענוג ים-הינט.
 איצט האָט ער אָבער שוין ניט געוואָלט גיין אָן קעקן. ווען ביידע
 זיצן אויף דער וואַך ביי צוויי אייזלעכער מיט אַ מאָל. קען מען דאָך
 גיכער פאָנגען אַ תּיה און מע פאַרקירצט טאַקע די צייט. וואָס ס'קומט
 אויס צו זיצן אויפן אָפענעם אייז. ווי דער הינט ווייט אַזוי שטאַרק.
 איצט ווערט שוין קעק ניט פאַרכאַפט פון קיין יאָגד. ס'איז
 אַזוי נודנע אַלע טאַג אויסצושפּירן ים-הינט... זיין נאָר דעם פּאָטערס
 העלפּער—דאָס איז קעקן אויך ווייניק געפּעלן. פון דעסט וועגן פּלעגט
 ער קיין מאָל זיך ניט אָפּזאָגן מיטצוגיין מיט טאַפּטונאַן.
 קעק איז געווען אַן ערנסטער יינגל. ער האָט זיך געגעבן מי
 אויסצוהווייזן ווי אַ דערהאַקסענער. און אַ דערהאַקסענער מאַן זאָגט
 זיך קיין מאָל ניט אָפּ אויסצופירן זינע פּליכטן, אַפילו ווען זיי זינען
 אים ניט אָנגענעם.

דער פּאָטער פּלעגט אַלע מאָל גיין צוזאַמען מיטן זון—פּוס אין
 פּוס, פּלייצע אין פּלייצע; און פאַרויס-איינער פון זייערע הינט.
 זיי זוכן אויף אַן אייזלעך, זעצן זיך איטלעכער לעבן דער
 זיניקער און ביידע וואַכן שטיל איבער דעם אַל, ביז וואַנען דער אַל
 שפּרינגט ניט אויף. דאָן פאַרהאַרפט מען דעם האַרפּון אין ים-הונט
 און מע ציט אַרויס ביידע צוזאַמען דעם פּאַנג.
 און דער אַרבעטסטאַג ענדיקט זיך.

אַט וואָס עס האָט זיך אַ מאָל געטראָפּן מיט קעקן אין דער
 פּרימאַרגנדיקער צייט פון יאָר. ביי אונדז האָט יעדער מעת-לעת

זינע ליכטיקע און פינצטערע שעהן. אָבער בײַ קעקן אין לאַנד האָט
דאָס יאָר זיין פינצטערע און ליכטיקע צײַט. זומער איז דאָרטן אלע
מאָל ליכטיק. ניטאָ גאָר קיין נאַכט. אין האַרבסט און ווינטער פאַר-
בײַטן זיך די ליכטיקע טעג מיט פינצטערע נעכט. און נײַאָר
הײבט זיך אָן אין דער פינצטערער צײַט.

קעק האָט לײַבער געהאַט דעם ווינטער און דעם האַרבסט.
געוויס איז זומער אויך פריילעך. די זון גײט ניט אונטער.
א רונדן מעת-לעת איז אַלץ ליכטיק. און ס'איז וועבעדיק. אַ
קיין אינגעשטעלטער סדר פאַרן טאָג. איר שלאָפט. ווען אײך וײַלט
זיך שלאָפן; איר עסט. ווען מע לײַגט אַוועק עסן פאַר אײך. — דאָס
איז אָפּשױר פריילעך. אָבער ווען די זון שײַנט איבערן קאָפּ וואַכנלאַנג
אָן אויפהער. אַ שעה נאָך אַ שעה. גײט דער עסקימאַס אויס פון היץ.
קעק האָט אָפּט געליטן פון היץ. כאָטש געטראָגן האָט ער אויף זיך ניט
מער ווי אַן אַלטע פעלצענע העמדל. פרוווט ער זי אַראָפּוואַרפן. באַ-
פאַלט אים אַ גאַנצער האַלקן קאַמאַרעס. ס'איז ניט אויסצוהאַלטן פון זײ.
איבערוואַנדערן אָן שליטנס פון איין אָרט אויף דעם אַנדערן
איז אויך זײער שווער. מע קען טאַקע זאָגן. אַז קעקן געפּעלט בעסער
די צײַט. וואָס מע רופּט אין זײַן לאַנד. דער אַוונט פון יאָר.
אלע טאָג באַהאַלט זיך די זון הינטערן האַריזאָנט. טאָג און נאַכט
זײַנען גלײַך. דאָס וואַסער פרירט און עס פאַלט אַ ווייכער שניי.

ער האָט געליבט די צײַט פון דער לַבְנָה און פון די שטערן.
אָדער אַנדערש געזאָגט — דעם ווינטער. דאָן פאַרקלײַבט זיך די
מישפּחה אין אַ געמיטלעכן שנייהוויז ערגעץ אויפן ברעג. האַרבסט-
צײַט האָבן זײ באַוווּזן אויפצוועסן גאָר די אַנגעגרייטע געטריקנטע
פלייש און דעם פעטס. מוז מען איצט מיט האַרפּונעס פאַנגען ים-הײַנט.
אָבער קיין אַנדערע אַרבעטן האָבן זײ דאָך פּמעט ניט. מע זיצט זיך
אין דער וואַרעמקײט אַרום לאַמפּ. מע דערציילט זיך מײַסעס, מע
זינגט לידער.

איין מאָל אין דער פרימאַרגנדיקער צײַט פון יאָר. דאָס הייסט
אין פריילינג. איז קעק מיטן פאַטער געגאַנגען פאַנגען ים-הײַנט — גאָר
פרי. מיטן זון-אויפגאַנג. אויפן אייז זײַנען אויסער זײ געווען נאָך
אַנדערע עסקימאַסן. נאָך עטלעכע פאַמיליעס האָבן זיך ניט לאַנג
פאַזעצט לעבן טאַפּטונאַן און כײַטקוקן. די יאָגד האָט זיך ניט
אַינגעגעבן. זײ זײַנען אזוי לאַנג געזעסן לעבן די אייזלעכער. אַז
קעק איז שיר ניט אַינגעשלאָפן פון אומעט. ער האָט אַ קוק געטאָן
אין פאַטערס זײַט און איז פאַרשטיינערט געוואָרן פון פאַרהינדערונג.

פון הינטער דעם אינגעפויגענעם פאטערס רוקן האט ער דערזען
דרש מענטשן מיט הינט און מיט אָנגעלאָדענע שליטנס. וואָס האָבן
זיך פלינק דערנענטערט צו זיי.

קעק האָט גלייך דערקענט. אז דאָס זינען מענער פון אַ פרעמדן
לאַנד. זייערע קליידער זינען געווען גאָר אנדערע, ניט אזוינע ווי
ביי זיי מענער פון זיין לאַנד. די הינט זינען ניט געווען אינגעשפּאַנט
ווי אַ פעכער, יעדער הונט אין באַזונדערע רימענס-נאָר איין הונט
הינטערן אנדערן אזוי. אז עס האָט זיך באַקומען אַ לאַנגע קייט
מער ווי פון זעקס הינט.

קעקן האָט זיך אַפילו ניט געחלומט, אז מע קען אינשפּאַנען
מער הי דרש הינט אין איין שליטן. עס האָט אים פאַרכאַפט דער
אָטעם פון אזא בילד.

דעם יינגלס האַרץ האָט גענומען קלאַפן שטאַרקער פון אויפ-
רעגונג און שרעק. אלע עסקימאָסן מיינען. אז צווישן די פרעמדע
פעלקער זינען פאַראַן ביזע עסקימאָסן. וואָס קענען קיין גוטס
ניט טאָן. אויב דאָס זינען מענער פון יענע ביזע עסקימאָסן, שטייט
דאָך פאַר אַ שלאַכט און די פּינד זינען די שטאַרקערע.

קעקס קני האָבן געציטערט. דאָס איז ערגער ווי אַ בערדיקער
ים-הונט. און אפשר נאָך ערגער פון אַ בער. מענטשן זינען דאָך
בייזער און כיטרער פון תּיות. און הי אז זיי וועלן באַפאַלן זיין
פאָטער גאָר אומגעריכט? ניין, ניין! דאָס וועט קיין מאָל ניט פאַסירן!
קעק פאַרשטייט, אז ער מוז צוגרייטן דעם פאָטער, אַנוואַגן
טאַפּטונאַן. אָבער דער יינגל וויל ניט, אז די פּינד זאָלן דאָס באַ-
מערקן. זיי קענען דאָך צואַלן זיך מיטן אַנפאַל.

דער יינגל האָט אַרויסגעכאַפט דעם אָל פון אַמזלאַך און זיך
גענומען פאַרזיכטיק רוקן צום פאָטער. ווען קעק איז צוגעקומען
צום פאָטער גאָר נאָנט, האָט ער נאָך זיין פּנים פאַרשטאַנען, אז
טאַפּטונאַ קוקט אויך אויף די פרעמדע. דאָס מאַכט ער זיך, אז ער
איז אין גאַנצן פאַרטיפּט אין זיין יאַגד.

קעקס פאָטער האָט גלייך באַרעכנט, אז די פרעמדע זינען
שטאַרקער. דערפאַר האָט ער געוואַלט אויסמַדן אַ צוזאַמענשטויס
מיט זיי און האָט זיך געהאַלטן אזוי, ווי ער וואַלט זיי גאַרניט געזען.
אויב זיי קומען פּרידלעך, איז דאָך געוויס גוט; אויב זיי קומען
מיט שלעכטס, וועלן זיי אים שוין טרעפן אַ צוגעגרייטן.

דער פאָטער האָט אַ בליק געטאָן אויפן וון און אים געגעבן
צו פאַרשטיין, ער זאָל שוויגן.

דער יינגל איז אַפּגעשטאַרבו מיט אלע גלידער.

די פרעמדע זינען שוין געווען גאר נאָענט, זיי האָבן זיך אָפּגע-
שטעלט, האָבן לאַנג געקוקט אויף טאַפּטונאַן און זיך גענומען
באַראַטן. זיי האָבן אויפגערעגט געמאַכט מיט די הענט, געטטיילט
אויף טאַפּטונאַן און קעקן. איינער איז געגאַנגען פאַרויס.

טאַפּטונאַ האָט זיך אַנגעהויקערט איבער זיין לאַך און זיך
ניט גערירט פון אָרט, אזוי ווי ער וואָלט געווען פון שטיין.

קעק האָט געזען, אז מיט אַ הינקל קוקט ער און האַלט זיך גרייט.
דער פרעמדער אין דער מאַדנער קליידונג איז דרייט געגאַנגען
צו זיי. ער האָט ניט געמאַכט קיינע צייכנס, אז ער איז געקומען
מיט פרידלעכע צילן. ער האָט זיך אַזוי געהאַלטן, ווי די גאַנצע
וועלט וואָלט זינע געווען. ווען ער איז שוין געווען אויף פינף טריט
ווייט פון טאַפּטונאַן, איז טאַפּטונאַ אויפגעשפרונגען, האָט אַרויסגע-
כאַפט זיין לאַנגן מעסער און איז געשטאַנען גרייט צו אַ געשלעג.

סאַפּטוק האָט זיך צעגאַסן מיט אַ הילכיקן געביל.

אים האָבן געענטפערט די פרעמדע הינט.

דער פרעמדער האָט זיך מיט אַ מאַל אָפּגעשטעלט. זיין זיכער-
קייט איז פאַרשווונדן. ער האָט שווער געאַטעמט און געקוקט
אויף טאַפּטונאַן מיט אַ ניט באַוועגלעכן בליק. דער פרעמדער האָט
זיך, ווייט אויס, זייער דערשראַקן. ער האָט געציטערט מיט אלע
גלידער. ער האָט זיך גלייך געוואָלט פאַרקערעווען אויף צוריק צו
זינע פּרונד. ער האָט אַנגעהויבן עפעס צו ריידן הויך און גיך.

דער געקומענער עסקימאַס האָט זיך אויך געשראַקן פאַר ביידע
עסקימאַסן ניט ווייניקער ווי קעקס ליבט. ביידע, טאַפּטונאַ און דער
פרעמדער, האָבן איבערגעשראַקן איינער דעם אַנדערן אויף טויט.

פון טאַפּטונאַס ליפן האָבן זיך געהערט עפעס מאַדנע קלאַנגען.
ער האָט געמיינט, אז דער פרעמדער איז אַ שאַטן, אַ בייזער גיסט,
וואָס קען פאַרדאַרבן. מיט די מאַדנע קלאַנגען האָט ער אים געוואָלט
אָפּטרעבן פון זיך. און דער פרעמדער האָט געמיינט, אז טאַפּטונאַ
חיל אים צוהרגענען. דערפאַר האָט ער געשרייען, געאַיילט זיך צו
דערקלערן, אז ער מיינט ניט קיין בייז.

זיי האָבן זיך אַלץ מער און מער געשראַקן. און איינער האָט
ניט פאַרשטאַנען דעם אַנדערנס ווערטער. קעק האָט געשרייען אויף
סאַפּטוקן. סאַפּטוק האָט הילכיק געבילט. דערוואַלע האָט זיך אַ גרוי-
סער און פעטער ים-הונט אַ שטויס געטאָן מיט דער מאַרדע אָן
טאַפּטונאַס אַל. ער האָט זיך אַבער דערשראַקן פאַרן טומל און האָט
זיך ווידער אַראָפּגעלאָזן אין דער טיה פון אַקעאַן. באַשערט אים

געווען זיך צו ראטעווען פון א געפאר. קיינער האָט עס אפילו נישט באַמערקט.

ביסלעכחיז האָט טאָפּטונאַ גענומען פאַרשטיין. אז דער גאַסט איז נישט קיין בייזער גיסט, נאָר אַ געוויינטלעכער לעבעדיקער מענטש. וואָס רעדט אויף אַ מענטשלעכער שפּראַך. ער האָט אפילו אָנגעהויבן צו פאַרשטיין באַזונדערע דערטער. ער האָט זיך גענומען צוהערן און האָט פאַרשטאַנען. אז די דריי פּרעמדע זינען ריזנדער. זיי זינען געקומען אַהער פון אַ ווייטן לאַנד און ווילן קיינעם קיין בייז נישט טאָן. זיי האָבן נישט געגעבן קיין צייכנס פון פרידן. ווייל זיי זינען דאָ קיין מאָל נישט געווען און האָבן נישט געוויסט די מנהגים פון דעם לאַנד. דער פּרעמדער האָט פונאַנדערגענומען די פּאַלעס פון זיין מאַנטל און געוויזן. אז ער האָט נישט קיין געווער.

טאָפּטונאַ האָט אים באַטאַפּט פון קאַפּ ביז די פיס, איז געבליבן צופרידן מיט זיין אונטערזוכן.

קעק האָט זיך פונאַנדערגעלאַכט און מיט ברענענדיקע אויגן זיך אומגעקערט צום פּרעמדן. אויף זיין צונג האָט ער געהאַט אַ הונדערט פּראַגן.

— ווהיין גייט איר? פון וואַנען קומט איר? היינט איר? זאָגט אונדז, דערציילט אונדז אַלץ!

קעק האָט זיך געפרייט, וואָס קיין געפאר איז שוין נישט פאַראַן. און ער קען ריידן מיטן פּרעמדן. ער האָט געוואָלט היסן אַלץ וועגן זייער ווייטן לאַנד; עס האָט זיך געוואָלט, דער פּרעמדער זאָל גלייך דערציילן. אָבער טאָפּטונאַ האָט אָפּגעקילט זיין נביגיר. עסקימאָסן האַלטן, אז עס פאַסט נישט צו דערעסן אַ פּרעמדן מיט פּראַגעס.

דער פּאַטער האָט אָנגעשרייען אויף קעקן:

— שטיילער, יינגל! לויף בעסער צו דער מאַמען און זאָג איר אָן.

אז צו אונדז גייען אויף מיטאָג געסט.

קעק האָט זיך פאַרשעמט און איז אוועקגעלאָפן אַהיים. ער האָט שוין קיין מוֹרָא נישט געהאַט איבערצולאָזן דעם פּאַטער מיט די פּרעמדע.

דעם טומל האָבן דערהערט נאָך עסקימאָסן און זיי זינען זיך אַלע צוזאַמענגעלאָפן.

קעק איז אין לויפן נישט אָפּגעשטאַנען פון טאָפּטונאַ. לויפנדיק האָט ער צעשרייען די נחם איבערן דערפיל. און אַלע זינען געלאָפן צו די פּרעמדע. זייער אָנקום איז דאָך געווען אַ גרויסע געשעעניש. דעם פּרעמדן האָט מען צוגעפירט צום דערפיל. זינע באַגלייטער האָט מען דערלויבט נאָכצוגיין פון הינטן מיט זייערע הינט. טאָפּטונאַ

האָט געוואָלט פּרײַער זיך באַראַטן מיט זײַנע שװײַגער, איידער ער וועט
די פּרעמדע אויפנעמען.

צום פּרעמדן זײַנען צוגעגאַנגען אַלץ נײַע און נײַע עסקימאַסן.
אַלע באַוואָפּנטע מיט האַרפּונען און שאַרפּע מעסערס. ער האָט זיך
זײַער געשראַקן. ער האָט אָבער נישט שלעכט געקענט זײַער שפּראַך
און האָט זיך באַלד באַרויקט, ווײַל ער האָט פאַרשטאַנען, אז מע
גלױבט אים, אז ער איז נישט קײן פּינד און אז זײ קלײבן זיך אים
אויפצונעמען זײַער פּרײַנדלעך.

ס'איז דאָך טאַקע געווען אַן אויסערגעוויינלעכע געשעעניש
אין לעבן פונעם קלײנעם דערפּל, וואָס איז געלעגן פאַרהאַרפּן אין
וויסטן שנייקן פּלײַן. אַ קלײניקייט-אויפנעמען געסט פון אַ פּרעמדן
לאַנד!

צוויי פון די געקומענע זײַנען אויך געווען עסקימאַסן. זײ האָבן
געהערט צו אַ שװאַרצן, וואָס לעבט מערבדיקער פון קעקס שװאַרצן, אויך
אויפן ברעג פון איז-אַקעאַן.

דער דריטער איז געווען אַ וויסטער. ער איז געקומען אויף דער
ערד וויקטאָריאַ פון ניו-יאָרק. ער ווײַל וויסטן, וואָס פאַר אַ פּאַל
עס לעבט אין דער געגנט פון דער ערד. ער האָט זיך אויסגעלערנט
זײַער-שפּראַך און זיך געקענט צוזאַמענרײַדן מיט זײ.

קעק האָט נאָך קײן מאָל נישט געזען קײן וויסטע מענטשן. אָבער
ער האָט געהערט וועגן זײ. די עסקימאַסן האָבן גערופן די וויסטע
מענטשן - קאַבלוואַ.

קעק האָט געמײנט, אז דער גאַסט איז גאַר נישט קײן קאַבלוואַ.
זײַן הויט איז נישט פיל וויסטער ווי בײַ אים, בײַ קעקן. מער נישט
די אויגן זײַנען בײַם פּרעמדן בלויע, די האַר טונקעלע. קעק איז
געווען אַנטוישט, ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, אז די וויסטע מענטשן
בלישטשען ווי דער וויסטער שניי אין אַ פּראַסט.

די דערוואַקסענע עסקימאַסן זײַנען אויך געווען אַנטוישט.
כיטכוק האָט אַוועקגעשטעלט קעקן לעבן - וויסטן מענטשן.
דאָס האָט ער געוואָלט ווייזן, אז זײ זײַנען ענלעך איינער צום אַנדערן.
גונינאַנאַ האָט געקוקט אויף איר פּרײַטפּייניקן ינגל און גע-
שמײכלט. אין זײַנע פּעלצענע קלײדער האָט קעק אויסגעוויזן ווי
אַ קוואַדראַט.

- דײַן פאַרן איז כּמעט אזוי ווי בײַ אים. מײַן זון, אָבער דו
מוזסט נאָך אַ רעכט ביסל אויסוואַקסן, דו זאַלסט זיך קענען אויס-
גלײַכן מיט אים אין וויקס.

ד' שוועבעלער.

האָט לאַנג באַקוקט די ווונדערלעכע געסט, געשלאָסן
באַקאַנטשאַפט מיט זיי.

קאַבלונאַ האָט געטראָגן פּרעכטיקע פעלצענע קליי-
דער, און פון הינטן אויפן רוקן איז פּ אים געהאַנגען אַ מאַדנע
זאָך-אַ לאַנגע, געמאַכט פון האַלץ און מעטאַל.

קעק האָט געחלשט פּרעגן, וואָס דאָס איז, אַרבעטעמען עס אין
האַנט אַרבעט און גוט באַקוקן. ער האָט זיך אָבער אַפּגעהאַלטן.
ער האָט דאָך שוין איין מאָל געקראָגן אויסגערעדט פאַר זינע
פּראַגעס.

ס'איז אויך געקומען צו לויפן זיך פאַרשטעלן פאַר די געסט
כיטקוקס וויב מיט אירע מיידלעך.

אַלע אַפּנווינער פון דערפּל האָבן זיך צוזאַמענגעקליבן אין
אַ רעדל. אַלע האָבן גערעדט מיט אַ מאָל, דערצו האָבן געפילט די
הינט. ס'איז געווען אַ ליאַרעם פאַרטויבט צו דערן.

נאַאַשעק, אַ דרייטע, אַ קאַפּריזגע, אַ פאַרצויגענע, האָט זיך
געוואָרפן פון איין פּרעמדן צום אַנדערן. זי איז אונטערגעשפּרונגען,
האַט אַנגערירט זייערע פּנימער, איז דורכגעקראָכן צווישן די פיס,
זיך געהאַנגען אויף זייערע הענט, געטאַפט זייערע קליידער.
זיי האָבן גוטמוטיק געשמייכלט.

דאָס איז זייער געפּעלן דער מוטער, און זי האָט זיך אַוועק-
געאַפּלט אַהיים צושטעלן אויפן פּפּער איר גרעסטן קעסל.

כיטקוק האָט אַפּגעלאָדן איינעם פון די געקומענע עסקימאַסן
זיך אַפּצושטעלן אין זמן הויז, דעם צווייטן האָט פאַרבעטן אַ שָהן.
דער ווייטער מענטש איז פאַרבליבן פּ טאַפּטונאַן.

קעק איז געווען זייער צופרידן. ער האָט נאָך אַלץ געציטערט
פון שרעק צו האַלטן אין די הענט דאָס מאַדנע לאַנגע געזעג.

— אַז קאַבלונאַ וועט אַרבעטן אין הויז עסן, וועט ער אויף געוויס
איבערלאָזן די זאָך אין טונעל. דעמאָלט וועל איך זיך אַפּנוקן —
האַט דער יינגל געקלערט.

אַבער דערפון איז גאַרניט געוואָרן. דער פּרעמדער האָט פאַר-

זיכטיק אריינגעלייגט זיין בייקס אין א באזונדערן קאסטן. וואָס איז
געווען צוגעבונדן צום שליטן מיט רימענס. דערנאָך האָט ער דעם
קאסטן זייער גוט פארמאכט. עפענען דעם קאסטן? ווער קען וואָגן
אפילו צו טראַכטן וועגן דעם? אפשר מערניט זיי נאָאָשעק?

בײַ קעקן איז דאָס האַרץ אַפּינגעפּאַלן. ער איז פּרײַלעכער גע-
וואָרן. ווען די שוועסטער האָט פּרײַדיק צוגעשרייען צו אים:

— א יום טוב! א יום טוב! הינט איז צו מיטאָג זופּ פון בלוט
אונדז איז דאָס ניט אזוי אפּעטיטלעך. אָבער די עסקימאָסן
האָבן דאָס זייער ליב און גונינאָנאָ האָט זייער גוט געקענט קאָכן
דעם זופּ.

די ליפּן האָבן אַליין פון זיך גענומען פּאַטשן. די אויגן—גלאַנצן.
טאַפּטונאָ און קעק האָבן געבעטן דעם גאַסט גיכער אַריינגיין
אין הויז.

זיי נאָר דער פּרעמדער איז אַרויס פון טונעל. איז שוין נאָאָשעק
געווען לעבן אים. זיי איז אַרויף צו אים אויף די קניי. האָט אים
צעפּודלט די האַר. אים געקיצלט. דערנאָך האָט זיי אַרויסגעכאַפּט
פון זינע הענט אַ קליין קעסטלעך. וואָס ער האָט מיטגענומען פון
שליטן. דאָס איז געווען אַ קעסטלעך. פּול מיט קליינע העלצעלעך.
און די העלצעלעך — מיט רויטע קעפּעלעך. אזוי זיי שטיינדעלעך
נאָאָשעק איז געווען אַנטציקט. זיי האָט געעפּנט דאָס קעסטלעך
מיטן דעק אויף אויבן און אלע שטעקעלעך האָבן זיך צעשאַטן אויף
דער דעקע.

— לאָז אונדזער גאַסט צו רון — האָט אָנגעשרייען דער פּאַטער.
גונינאָנאָ. וואָס איז געזעסן לעבן לאַמפּ. האָט אויך געמאַכט
דער טאַכטער אַ פּאַמערקונג.

אָבער נאָאָשעק האָט אַלץ געשטיפּט. זיי האָט געוואָסט. אז זיי
קען טאָן. וואָס זיי זייל. סײַ-זיי זעט מען זיי ניט פּאַשטראָפּן.
עסקימאָסן שלאָגן ניט קיין קינדער. זיי מיינען. אז ווען מע
שלאָגט אַ קינד, קלאַפּט מען פון אים אַרויס ניט דאָס שלעכטע. נאָר
דאָס גוטע. וואָס ברענגט די קינדער גליק און הויל.

קאַפּלונאָ האָט געטראַכט. אז נאָאָשעק איז אַ מיידל זייער
אַ צעלאָזענע. איבערהויפּט איז זיי אים ניט געפּעלן. וואָס זיי האָט
צעשאַטן די שוועבעלעך. ער האָט זיי גענומען וואָרגעוויק צוואַמען-
קלייבן. אויף דער ערד וויקטאַריאַ זינען דאָך ניט געווען קיין גע-
שעפּטן. ווי מע קען קויפּן שוועבעלעך.

צווי זאכן האָט דער וויסער מענטש דאָ געהאלטן טבערער
פון אלץ: די קוילן מיט דעם פולווער פאר זיין ביקס און די שווע-
בעלעך. פון דעסט וועגן האָט ער דער מיידעלע ניט געזאָגט ניט
איין שטרענג וואָרט. ער האָט אפילו ניט באַוויזן מיט קיין מינע, אז
ער איז ניט צופרידן: ער איז דאָך געווען צו גאסט ביי נאַאַשעקס
פאָטער. ער איז דורכגעגאנגען אזוי פיל קילאַמעטערס צו זען דאָס
פאָלק, און ער האָט געוואָלט לעבן מיט זיי אין פרינדשאפט.
קאַבלונאַ האָט מערניט גענומען איין העלצעלע, האָט אַ ריב געטאָן
מיטן רויטן קעפעלע איבערן קעסטעלע און דאָס פּער צוגעטראָגן
צו נאַאַשעקס פּנים.

ווען דאָס מיידעלע האָט דערזען דעם פישוף און דערפילט די
הייסע פלאַם, איז זי אָפגעשפרונגען, האָט זיך באַהאלטן הינטערן
פאָטער און שוין מער ניט געוואָלט צוגיין נאָנט צום גאסט.

אַלע איבעריקע האָבן זיך צוגערוקט צום חבסן. זיי האָבן נאָך
קיין מאָל קיין שוועבעלע ניט געזען.

קאַבלונאַ האָט אָנגעצונדן אַ צווייטע שוועבעלע, דערנאָך
אַ דריטע. ער האָט באַוויזן די עסקימאָסן, ווי באַקוועם דאָס איז.
קעקן האָט ער אפילו דערלויבט אליין אָנצורעבן אַ שוועבעלע און
האַלטן זי אַ ברענענדיקע אין האַנט.

קעקן איז געוואָרן דרייטער און ער האָט געפרעגט דעם חבסן
וועגן דער מאַדנער לאַנגער זאַך.

קאַבלונאַ האָט אים דערקלערט, אז דאָס איז אַ ביקס, אזאַ
געווער, וואָס מיט אים קען מען צוהרגענען פון חבסן חיות.

קעק גיט מיט.

דער פרעמדער האָט דערציילט וועגן זיין וועטן געבוירנ-
לאַנד. ער האָט אַלץ באַשריבן מיט איינפאַכע ווערטער. די עסקימאָסן
זאָלן פאַרשטיין. די עסקימאָסן האָבן דאָך נישט געזען קיין מאָל קיין ראָד.
זיי פאָרן אלע מאָל אויף שליטנס. דערפאַר איז אין זייער שפראַך
אַפילו נישט אַ קיין וואָרט אַזא. נאָך מער: ווי דערקלערט מען זיי,
וואָס דאָס איז אַ לאַקאָמאָטיוו, וואָס שלעפט אַ צוג אויף רעלסן
זיי, די עסקימאָסן. זייסן מער נישט, אַז גיין קען מען מיט די פיס
און פאָרן אויף הינט אָדער אויף אַ קאַיאַק (אַ שיפל פון פעל) איבערן
וואַסער. דערפאַר האָט זיי דער וועסער נישט דערציילט נישט וועגן צוגן.
נישט וועגן טראַמוועען און אויטאָמאָבילן. ער האָט זיי מערנישט גע-
פּרוּווט דערציילן וועגן די גאָר הויכע אַמעריקאַנער הויזער, ווי די
צימערן בויען זיך איינע אויף די אַנדערע. עס זינען פאַראַן הויזער,
וואָס זינען הייך ווי זעקס צימערן איינע איבער די אַנדערע.
עס טרעפן זיך הויזער, וואָס האַלטן צוויי מאָל צו זעקס און אַפילו
זעקס מאָל צו זעקס צימערן אין דער הייך.

די עסקימאָסן, צו וועלכע קעק האָט געהערט, האָבן געקאָנט
ציילן נאָר ביז זעקס. דערפאַר האָט זיי דער וועסער נישט געזאָגט 12
אַדער 36. נאָר ער האָט אַלץ געזאָגט: 6, צוויי מאָל צו זעקס אַלס.

אויף מאָרגן אין דער פרי האָט קעק דאָס געוואָלט דעטלעכער
פאַרשטיין און ער האָט גענומען לייגן איינע אויף די אַנדערע גרויסע
שטיקער שניי.

— זעקס מאָל זעקס צימערן די הייזן—האָט ער זיך געווינדערט,
קוקנדיק אויף די צוזאַמענגעלייגטע גרויסע קופעס שניי.

ס'איז שווער געווען צו גלויבן, צו וואָס בויען אזוי הויך, אַז
אַרום און אַרום איז פאַראַן אזוי פיל פּרובע ערד. און קעק האָט גע-
נומען קוקן אויפן וועסן פליין, וואָס האָט זיך געצויגן אין אַלע וועטן
אַן אַ ברעג.

— ניין, דאָס קען נישט זיין—האָט ער שטיל געזאָגט.
קעק האָט זיך אָנגעהערט זייער פיל מבסעס וועגן אַ שאַמאַנען.
האָס קאָנען אין תּלום אַרויף אויף דער לַבְנָה און זען דאָרט די וויג-
דערלעכסטע זאַכן. אָפּשר נאָך ווינדערלעכער הי די הויכע הויזער.
אַבער קיין מאָל האָט זיך אים נישט געוואָלט מיטגיין מיט די שאַמאַנען.

איצט האָט אָבער קעק געברענט. ער האָט זיך אַפילו שוין פאַרגע-
שטעלט. ווי ער קריכט ארויף פון דרויסן אויף אַזאָ גוואַלדיק הויכן
הויז. אַ פאַר מאָל האָט ער זיך שיר ניט פונאַנדערגעלאַכט פון דעם
חבסנס דערטער. אָבער ער האָט זיך געהאַלטן שטיל. ער האָט ניט
געוואָלט איבעררעיסן די דערציילונג. ער איז געזעסן מיט אַן אָפּענעם
מויל, מיט אויסגעשטעלטע אויגן. אלע האָבן זיך טומלדיק געוואַנדערט,
און ער האָט זיך געטראַכט אין דער שטיל:

— איך וועל אַ מאָל אַליין גיין אין קאַפּלונאַס לאַנד און וועל
אַליין זען די גנים.

אויף מאַרגן אין דער פרי איז מען חידער לאַנג געזעסן בים
פריזען עסן און מע האָט זיך צוגעהערט צו נאָך ווינדערלעכע גע-
שיכטעס. מיט אַ מאָל האָט זיי איבערגעריסן דעם שָכנס קול. וואָס
האָט אַ געשריי געטאָן פון טונעל:
— איך, כיטקוק, גיי צו אַבד.

די איידלקייט פאַדערט ביי די עסקימאָסן, מע זאָל זיך אַזוי
מעלדן, ווען מע קומט צו גאַסט.

די צוויי איבעריקע געסט האָבן שוין געשפּיזט די הינט און
געוואַרט אויף קאַפּלונאַס באַפעלן. זיי פלעגן רופן קאַפּלונאַן —
אַמיאַליק, דאָס הייסט עלטסטער.

די קופּערנע עסקימאָסן האָבן אַפילו ניט קיין באַגריף וועגן דעם,
אַז איין מענטש קאָן זיין אַ באַלעבאַס איבער אַ צווייטן, און אַז איינער
קאָן אַנדינגען דעם אַנדערן פאַר אַן אַפּצאָל. ווען זיי האָבן דערהערט
דאָס וואָרט „אַמאַליאַק“, האָבן זיי געמיינט, אַז דאָס איז אַ נאָמען, און
זיי האָבן אים אויך גענומען רופן אַזוי.

כיטקוק האָט זיך דערהויסט פון זיין גאַסט, אַז דער חבסער
חיל זיך באַקאַנען מיט אלע איינזיניגער פון דעם לאַנד, און ער איז
געפאַלן אויף דעם געדאַנק צו באַגלייטן דעם חבסן און זינע העלפּער
ביז דעם נאָענטסטן דערפל. דאָס דערפל געפינט זיך אויפן ים-ברעג
פון דער ערד היקטאָריאַ. דער וועג אַהין דאַרף געדויערן צוויי טעג.

ביי די עסקימאָסן איז זיך שווער צו דערהויסן פינקטלעך, ווי
עס געפינט זיך אַ דאַרף פון אַנדערע עסקימאָסן, וועל זיי וואַנדערן
אַפט איבער פון איין אָרט אויפן צווייטן, אַ היזל אויסבויען געדויערט
אַ שעה. צוויי. דאָס גאַנצע האָב און גוטס קאָן מען אַנלאַדן אויף איין
שליטן. דערפאַר איז זיין וואַנדער ניט, אַז מע גייט אַריבער אויף
אַ נעמען אָרט, אויב דאָס פאַדערט די יאַגד אַדער דער פישפאַנג:

פון די אָנגעלאָדענע שליטנס בלייבן אָפּער אויפן שניי טיפּע-
שפורן, וואָס האַלטן זיך עטלעכע מאָנאַטן. אַפילו די שניי-שטורעמס-
קאַנען זיי ניט פאַרווייטן אין גאַנצן. גייענדיק נאָך די שפורן. קומט
איר צום ניעם אָרט. ווי דאָס דערפּל האָט זיך באַזעצט.

אַמיליקן איז זייער געפּעלן געוואָרן דער געדאַנק צו באַזוכן
די דערפּליקע עסקימאָסן. אַלע האָבן זיך אַרויסגערופן מיטצוגיין
מיט אים. קעקן האָט זיך אויך זייער געוואַלט מיטגיין, אָבער ער
האַט זיך געשעמט צו מאַכן אַ ליאַרעם, ווי דאָס האָבן געטאַן די
מידלעך.

כיטקוק האָט געמאַכט אַ סוף צו דעם בעטן זיך מיטגיין.
מע קען ניט קומען צו די שכנים אזוי פיל מענטשן און הינט מיט אַ
מאַל. ווי אז דאָרטן איז אָנגעגרייט ווייניק שפּיז אַלעמען וועט מען
דאָך מוזן געבן עסן.

מע האָט זיך לאַנג געאַמפּערט, געשרייען, און ס'איז געבליבן.
אז באַגלייטן וועט טאַפּטונאַ. ער האָט קרובים ביי די דערפּלייך
עסקימאָסן. און גונינאַנאַ איז אזא פרוי, וואָס וועט קאַנען באַזאָרגן
שפּיז פאַר זיך און פאַר די קינדער, ווען טאַפּטונאַ וועט אַוועקגיין.
און צוגעגרייט איז ביי איר אויך מער ווי ביי אַנדערע.

קעק האָט געוואַרט, מע זאָל ענדיקן ריידן. עס האָט אים פאַר-
כאַפט דער אָטעם פון תּשק מיטצוגיין. ער איז צוגעגאַנגען צום
פּאָטער און האָט זיך גענומען בעטן:

— לאָז מיך מיטגיין איד מוז מיטגיין, איך קאַן גוט גיין, און
בויען היזער קאַן איך אויך. ביטע, פּאָטער, לאָז מיך מיטגיין
נאָאַשעק וועט בלייבן מיט דער מאַמען. זי וועט זאָרגן וועגן דער
מאַמען.

אַלע האָבן זיך צעלאַכט פון קעקס לעצטע ווערטער און קעק
האַט ניט געוואַרט, ווי ער זאָל פאַרשטיין דאָס געלעכטער: צי איז
דאָס אַ סימן, אז זי וועלן אים נאַכגעבן. אָדער זי וועלן אים דאָך
הייסן בלייבן אין דער היים.

קעק האָט אַ קוק געטאַן אויפן הייסן, און קאַפּלונאַ האָט גע-
פּוועלט ביי קעקס עלטערן, זיי זאָלן אים אָפּלאָזן.
קעק האָט ניט געקאַנט אַבזויצן אין שטוב פון פרייד, אים האָט
זיך געוואַלט שרייען, שפּרינגען.

מע נעמט אויך די געסט אין א צווייטן דאָרף

קעק האָט זיך שוין אויף פאָרויס פאָרגעשטעלט, הי ער העט זיך פאָגעגענען מיט זיין שוועסטערקינד און בעסטן חבר אַקפיק. טאָט-טונא העט דאָך געוויס דערציילן העגן בערדיקן ים-הונט. אלע העלן באַהונדערן אים, קעקן, און העלן אים לויפן. און חמטער איז דאָך ניט קיין קלייניקייט צו קומען מיט אזוינע אומגעוויינטלעכע געסט הי קאַפּלונא און זינע באַגלייטער.

מע האָט באַשלאָסן זיך צו לאָזן אין העג אַרמין מאָרגן אין דער פרי: די פרעמדע האָבן זיך געדאַרפט אַפּרוען הינטטיקן טאָג. קעק איז געווען אזוי אומגעוולדיק, אז אים האָט זיך געדוכט, אזער העט ניט אויסהאַלטן די האַרטעניש. אָבער עס האָט זיך אַרויס-געוויזן. אז דער טאָג איז געווען איינער פון די אינטערעסאַנטסטע טעג אין זיין לעבן. אַמיאַליק האָט פיל דערציילט וועגן די לענדער, הי ער איז געווען, און דערצו האָט ער נאָך געוויזן פיל גאַר ווונ-דערלעכע זאַכן.

קעקן האָבן מער פון אַלץ פאַרהונדערט צוויי רערן, האָט זינען געווען פאַראייניקט צווישן זיך. אז דו קוקסט דורך איין ברעג זייערן. קומט אויס, אז אַלץ, האָט ס'איז ווייט, הערט נאַנט; און אז דו קוקסט דורכן צווייטן ברעג, איז אַלץ ווייט און קליין-קליין.

קעק האָט זיך ניט געקאַנט אַפּרעסן פון בינאַקל.

דערנאָך האָט דער חמטער אַרויסגענומען פון שייד זיין ביקס און דערלויבט קעקן אים צו האַלטן אין האַנט.

דער גאַסט האָט אויך געוויזן דעם יינגל, הי אזוי דער ביקס שיסט. ער האָט אַריינגעשטעקט אַ שטעקן אין שניי, איז אָפּגעאַנגען אַ רעכט שטיקל, האָט זיך געציילט און אויסגעשאָסן. די קויל האָט דורכגעלעכערט דעם שטעקן. אויף די עסקימאַסן האָט דאָס קיין גרויסן אַבנדרוק ניט געמאַכט. פאַר זיי איז דאָס געווען פּישוף. זייערע אייגענע שאַמאַנען האָבן זיי דערציילט וועגן פּישופדיקע כוחות, האָט הָרגענען צו תּיות און מע זעט ניט הי אזוי, און האָט טראָגן אַריבער מענטשן אויף דער לבנה. אַן אַבנדרוק האָט אויף זיי געמאַכט דער קלאַפּ פון שאָס.

כייטקוקס חייב און זינע טעכטער האָבן זיך אזוי דערשראָקן, אז זיי זינען אַדעקגעלאָפן צו זיך אין הייל, און מער האָבן זיי שוין ניט געוואָלט אַרויסגיין פאַר קיין זאך אויף דער העלט.

נאָאָשעק האָט גענומען אזוי היילד שרייען, אז די איבערגעשראָ-קענע גיננאָנאָ האָט זיך גענומען בעטן ביי קאַבלונאַן, אז ער זאָל דאָס מער ניט טאָן.

קעק האָט פאַרשטאַנען, אז דאָס איז ניט קיין פיישוף, ער האָט געזען דאָס קליין שטיקל מעטאַל, וואָס מע האָט אַרבינגעלייגט אין בייקס. דאָס שטיקעלע איז אַרויסגעפלוויגן פון בייקס און האָט געטראָפן אין ציל. אָ, האָט זיך קעקן געוואָלט פרוּבירן אליין אויסשיסן

— זע, גיב מיר, איך בעט דיך, איך וועל נאָר איין מאָל אויס-שיסן איך וועל טרעפן אין שטעקן—האָט ער זיך געבעטן.

— דו וועסט ניט טרעפן דעם ערשטן מאָל, און קיינער קאָן ניט טרעפן דעם ערשטן מאָל. איך האָב שוין הייניק קוילן און איך מוז זיי היטן. זיי וועלן אונדז צוניץ קומען, ווען מיר וועלן דאַרפן עפעס פאַנגען צום עסן. אומזיסט טאָר מען זיי ניט אויסברענגען.

— און זיי קאָנען אויך דונערן פון בייקס און מאַכן לעכלעך אין שטעקן — האָט קעק געפרעגט, וויזנדיק אויף די עסקימאָסן, וואָס זינען געקומען מיטן הייסן.

— יאָ — האָט קאַבלונאַ געזאָגט—איבערהויפט דער נידעריקער, ער שיסט זייער גוט.

— אויב ער האָט זיך אויסגעלערנט, וועל איך דאָך אויך קאָנען—האָט קעק געענטפערט.

אויף מאָרגן האָט קעק געוויון, וואָס ער קאָן אַריבערטראָגן. זיי זינען געגאַנגען און געגאַנגען איבערן אומענדלעכן היסטן שנייקן פליין, זיך געדרייט אין אלע זיטן זוכנדיק שפורן פון שליטנס. ווען זיי האָבן זיך אָפגעשטעלט אויף נאַכטלעגער, איז שוין געווען פינצטער, און אויפגעשטאַנען זינען זיי גאָר פרי. אָבער דאָ האָט זיך אַרויסגעוויזן, אז זיי זינען שוין לעבן דערפיל — עס האָבן זיך געזען היילעך.

— טאַפטונאַ האָט געבעטן די פרעמדע אָפּוואַרטן, און אליין איז ער מיט קעקן אַדעקגעלאָפן אַנזאָגן. אז עס זינען געקומען פרעמדע מיט פרידלעכע צילן, אויב זיי זאָלן דאָס ניט טאָן, קאָנען די הינט אָנהייבן פילן. די עסקימאָסן וועלן דאָן אַרויסלויפן און אין צעמי-שונג קאָנען זיי צוהרגענען די פרעמדע. איידער זיי וועלן זיך נאָך דערחיסן, ווער זיי זינען.

קעק איז געלאָפן ביכער פון פאָטער און ער איז דער ערשטער
צוגעלאָפן צום פעטערס היזל. דעם פעטער האָט מען גערופן קיטי-ר-
קאַלעק. מיט אַ מאָל איז קעק פאַרשוונדן געהאַרן. צום היזל האָט
ניט געפירט קיין טונעל. שטאַט דעם איז עפעס געהאַרן אויסגעבויט.
האָט האָט אויסגעחיון חי אַ פאַרהויז.

— איך. קעק-האָט ער אויסגעשרייען:— גי צו אמיר
און ער האָט אַרבעטעטעקט זיין קאַפּ אין לאַך. האָט איז גע-
חיען אין וואַנט.

די מומע איז אָפגעשפרונגען פון געלעגער צוזאַמען מיט דריי
יינגערע קינדער.

— ווי אזוי. קעק שטיפער. קומסטו אהער?
— איך בין געקומען מיטן פאָטער און מיט דריי פּרעמדע.
אינער פון זיי איז אַ קאַבלונאַ.

קעק איז אזוי גיך געלאָפן. אז איצט האָט ער קוים געקאַנט
ריידן.

אַקפיק האָט זיך גענומען אַנטאָן. דער פעטער האָט נאָך געריבן
די פאַרשלאָפענע אויגן.

— דיין פאָטער איז דאָ אויך דאָ— האָט דער פעטער געפרעגט.
— יע. און מיט אים צוויי פּרעמדע עסקימאַסן פון אַ חייטן לאַנד
און אַ חייטער פון נאָך אַ ווייטערן לאַנד. זיי האָבן מער ווי זעקס
הינט. און שליטנס אָנגעלאָדענע מיט אַ פולע זאַכן. און אַ לאַנגן ביקס.
האָט הרגעט צו חיות פון דער ווייטן. און קליינינקע העלצעלעך.
האָט אין זיי איז באַהאַלטן פּייער. ער האָט מיר אַליין דערלויבט
אַנצוצינדן אַ העלצעלע.

אזוי האָט קעק זיך געאַמלט אויסצושיסן אַלץ מיט אַ אַמאָל.
— וווּ איז ער? איך חעל אויך פּרופּירן— האָט אויסגעשרייען
אַקפיק.

— ניין. דו ניט. ער טאָר מער ניט אויסברענגען קיין העלצעלעך.
אויב דו חילסט פּרופּירן. מוּו מען גיין אויף דעם אינדזל הערשל.
און דאָס איז חייט-חייט פון דאַנען. אָבער איך חעל נאָך אַ מאָל גיין
אהין אויך— האָט זיך קעק באַרימט.

קעקס פעטער און מומע האָבן אַמליק אַרויפגעצויגן אויף זיך
די קליידער. זיי זענען געבליבן שטיין מיט די פעלצענע שטייכל אין
די הענט. הערנדיק דעם יינגלס ווינדערלעכע דערציילונג. ניט אַלץ
האַבן זיי פאַרשטאַנען. זייער וון אַקפיק האָט געפּרגט קעקן:

— וווּ איז ער? דער ווייטער?

— קום, איך זעל דיר אים חזון. זיי הארטן, מע זאל זיי דער-
לויבן ארבינגיין. איר דארפט זיך ניט שרעקן. איך קאן זיי. זיי זינען
מזנע גוטע פריינד—האט קעק היכטיק געענטפערט.

קעק איז גיך ארויסגעלאפן. און נאך אים—זיין שוועסטערקינד
אקפיק. אזוי איז אקפיקן געזען באשערט, אז ער זאל דער ערשטער
פון גאנצן דערפל דערזען די פרעמדע און צווישן זיי — א חבסן
מענטש.

באלד זינען ארויסגעלאפן די דערהאקסענע אויך, טאפטונא איז
געלאפן פון הויז צו הויז און האט אלעמען אנגעזאגט די ניס. אלע
זינען זיך צוזאמענגעלאפן אויפגערעגט און האבן פארווארפן טאפ-
טונען מיט פראגעס. אנדערע זינען ארויסגעלאפן האלב נאקעטע
און האבן אין דרויסן אנגעטאן זייערע קליידער.

ווען די אינוואזינער פון דערפל האבן זיך איבערצייגט, אז די
פרעמדע זינען ניט קיין אומפריינד. האבן זיי זיך אלע אויס-
געשטעלט אין איין ריי און זיך געלאזן אלע מיט א מאל באגריסן
די פרעמדע. די הענט האבן זיי געהאלטן אויפגעהויבן אין דער היך
איבערן קאפ. דערפון האבן זיי אויסגעשרייען אזוינע ווערטער:

— מיר מיינען נאר גוטס. מיר האבן ביי זיך ניט קיין מעסערס.
מיר פרייען זיך מיט איער אַנקום

אמיאליק און זינע באגלייטער האבן אויך געטאן דאס זעלביקע.
ווען ביידע פארטייעס האבן זיך באגעגנט, האט מען זיך גענומען פאר-
שטעלן איינער פאר דעם אנדערן: איטלעכער האט אנגערופן זיין
נאמען. קעקן און אקפיקן האט גיך דערעסן די צערעמאניע און זיי
זינען אנטלאפן.

דערנאך האבן אלע גענומען ריידן גאר פשוט צווישן זיך.
— ווי זאלן מיר פרייען איער אַנקום?—האט געפרעגט קיטיר-
קאלעק.

אלע אין דערפל האבן פון אים זייער געהאלטן. אים האט זיך
געחאלט מאכן פאר די געסט א באגעגעניש ווי ס'באדארף צו זיין.
קאבלונא האט אויף דעם געענטפערט, אז ווען ער איז געזען
צו גאסט ביי די מערבדיקע עסקימאסן, האבן זיי אויסגעדריקט זייער
פרייד מיט טענק.

עס איז געווען באשלאסן איינצוארדענען א גראנדיעזען אלגע-
מיינעם טאנק. אלע מענער און יונגע פֿחורים זינען גלייך צוזעקגע-
פארן נאך זייערע מעסערס און זיי האבן זיך גענומען בויען א גרויס-
ארטיק הויז. אין אים האבן געדארפט ארבינגיין מער ווי 50 מאן. איז

מיטן איז געווען דאָס אָרט פאַר די טענצערס. אַרום און אַרום איז גע-
שטאַנען דאָס פּובליקום.

דערנאָך האָבן די מיידלעך געפראַכט זייערע פּריקן און אַנגע-
הויבן זינגען.

אַלע זינגען געווען אזוי אויפגערעגט און פריילעך. אז ס'האָט
זיך געוואָלט אָנהייבן דעם טאַנץ. איידער דאָס הויז חעט פאַרטיק
ווערן. דאָס גאַנצע הויז האָט מען אויפגעבויט אין 2 שעה. אין צוויי
שעה אַ טאַנצזאַל פון שטיקער פאַרגלייחערטן שניי.

קעקן איז נאָך קיין מאָל אין זיין לעבן אזוי פריילעך ניט גע-
ווען. די טענין האָבן געדויערט זייער לאַנג. ס'האָט זיך געדוכט, אז
זי וועלן זיך ניט ענדיקן. די עסקימאַסן האָבן אויסגעבויט נאָך
איינ הויז פאַר זייערע געסט. ווען די טענצער האָבן זיך גוט אַנגע-
מאַסערט, איז מען זיך צעגאַנגען אהיים.

קעק און טאַפּטונאַ האָבן זיך אָפּגעשטעלט ביי קיטיר-קאַלעקן.
ביידע זינגלעך האָבן זיך געלייגט איינער לעבן דעם אַנדערן אויפן
געלעגער. זיי האָבן נאָר שטילערהייט גערעדט, ווען אַלע איבעריקע
זינגען שוין פעסט געשלאָפן. קעק האָט דערציילט אַקפיקן וועגן בער-
דיקן ים-הונט; ער האָט זיך ניט געקאַנט אַמנהאַלטן. אַקפיק האָט
אים אויסגעהערט און גענומען לאַכן: ער האָט קעקן ניט געגלויבט.
קעק האָט אויסגעשרייען מיט פאַרדרוט:

— פּרעג מיין פאַטער, וועסטו זען, אז דאָס איז אמת.

— נו, גוט!—האָט אַנגעשטימט אַקפיק. (ער האָט פּינט געהאַט
זיך צו קריגן) — איך גלויב דיר, און איך בין געווען אויף אַ יאָגד
אויף בערן. דאָן איז דערהרגעט געוואָרן אונדזער בעסטער הונט.
ווען דו זאָלסט זיין דערבײַ, וואָלסטו געוויס אַנטלאָפן מי אַ האַז.
אַ מינוט האָט קעק געשוויגן. מער פון אַלץ אויף דער וועלט
האָט ער זיך געשראַקן פאַר בערן. אָבער אַנערקענען אָפן. אז ער
קאָן אַנטלויפן אפילו פון דער שטאַרקסטער חיה, האָט ער ניט
געוואָלט.

— ווען איך וועל קריגן אַ ביקס, — האָט ער מיט שטאַלץ גע-
ענטפערט—וועט שוין דער בער, וואָס וועט אויף מיר אַנפאַלן, שלעכט
אַפּשנײַדן. איך וועל אַרויסגיין אים ריכטיק אַנטקעגן און וועל אויס-
שיסן: איינס! וואָס וועט דאָן ווערן פון זיין בער?

— וואָס מיינסטו? ס'קאָן זיך דיר טאַקע מאַכן אזאָ געלעגנהייט.
דאָ זינגען פאַראַן אַ פולע בערן—האָט אַקפיק אַ בורטשע געטאַן און
זיך איבערגעקערט אויף דער אַנדער זייט.

ער האָט שוין געחאַלט שלאָפן.
קעק איז געלעגן גאַר שטיל. שלאָפן האָט זיך אים ניט געחאַלט.
דער געשפרעך חעגן די בערן האָט אים אויפגערעגט. אָפּשר
בלאַנדזשעט גאַר אַרום אַ בער לעבן הויז. דען די הינט חעלן אים
דערשפירן. חעלן זיי נעמען בילן. דאָן חעלן אַלע מענער אויף גיך
אַרויפציען אויף ויך די קליידער און אַרויסלויפן פון שטוב. און ער
אויך מיט זיי.
פון דעם געדאַנק אַליין האָט אים דורכגענומען אַ שוידער.

א שפיל אויך אייזבערג

אויך מאַרגן נאָך די טענץ האָבן זיך אלע געפילט מיד. מע איז לאנג געשלאָפן. ניט געגאנגען אויף יאגד און מע האָט פארבראכט די גאנצע צייט אין שמועסן מיט די פרעמדע.

באגלייטנדיק אַמיאַליקן פון הויז צו הויז, האָבן אים די עסקי-מאַסן געחייזן זייערע קליידער, די לאַמפן, די טעפּ, די פּילן און פּויגנס, די שפּיז און האַרפּונט.

דער וויסער האָט אַ טייל פון דעם געקויפט פאַרן מוזיי פון דער שטאַט ניו-יאָרק און פון אַנדערע שטעט. (די זאַכן קענט איר איצט טאַקע זען דאָרטן.)

דאָס איינקויפן האָט געדויערט ניט חייניק צייט.

אויסער דעם האָט אַמיאַליק געשטעלט די עסקימאַסן אַ פּולע פּראַגעס: חוי נעמען זיי די שטיינער פאַר זייערע לאַמפן און האַלץ פאַר די שליטנס; וואָס פאַר אַ פּאַלק ס'לעבט אין מיזרח פון זיי און נאָך אזוינע פּראַגעס. אלע ענטפּערס זייערע האָט ער פאַרשריבן אין אַ קליין ביכעלע.

די עסקימאַסן האַלטן, אז ס'איז ניט איידל יענעם אויסצופּרעגן. פון דעסט וועגן האָבן זיי אים גערן געענטפּערט.

קענטיק, אז פאַרן וויסן מענטשן איז דער געשפּרעך געווען זייער וויכטיק, אָבער קעקו און אַקפּיקן איז דערפון געוואָרן אומעטיק. אַ פאַר שעה האָבן זיי געוואָרט: אָפּשר וועט זיך קאַבלונא פאַרנעמען מיט עפעס אַנדערש, וואָס זאָל זיין אינטערעסאַנטער.

דערחיילע וואָס האָבן זיך די יינגלעך געפונען אַ פאַרוויילונג.

— לאַמיר גיין צו די אייזבערג און לאַמיר זיך שפּילן, אזוי ווי מיר האַלטן אַרויפקריכן אויף די הויזער, וואָס האַלטן זעקס מאָל צו זעקס צימערן אין דער הייך — האָט פאַרגעלייגט קעק.

אַרויפגיין אויף אַ הויכן הויז, זי מען פון דרויסן—אַנדערש האָט זיך דער-יינגל, דער עסקימאַס, ניט געקענט אפילו פאַרשטעלן, זעק האָט ניט געוויסט, אז מע קען בויען הויזער מיט גלייכע ווענט. די הינטערדיקע הויזער פון די עסקימאַסן זענען דאָך ווי אַ האַלבקויל; און זומער חייסן זיי ניט פון קיין אַנדער הויז ווי אַ געצעלט. אויסער דעם האָט דאָך קעק קיין מאָל אין זיין לעבן ניט געזען קיין טרעפּ. און

ס'איז דאך שווער זיך פאָרצושטעלן א זאך, האָס מע האָט קיין מאָל
ניט געזען.

קעק פלעגט אָפט אַרויפקריכן אויפן שפיץ פון זייער שנייהוויז
און פון דאָרטן האַרפן א פליק אויף אַלץ אַרום, אָדער ער פלעגט
זיך אַראָפקלען פון אים צוזאַמען מיט די מיידלעך, און אַגרויסע
הויז האָט ער זיך אויך פאָרגעשטעלט חי א מוֹראַדיק גרויסע קופּע
שניי, האָס מע דאַרף אויף איר אַרויפלייכן פון אויטן, די אַזובערג,
האָס זי חִינטערדיקע שטורעמס האָפן אָנגעהאַרפן, האָפן לויט זיין
פאָרשטעלונג אויסגעחיון חי די הַזער פון די חִיסע מענטשן.
אַקפיק איז גערן געזען זיך צו שפּילן, איטלעך שפּילכל איז
אים געזען לייב.

מיט פּרימלעכע געשרייען זינען בייַדע ייִנגלעך געלאָפן צו די
אַזוקרעס, יעדער האָט געוואָלט צולויפן דער ערשטער און זאָגן,
אַז דער העכסטער באַרג איז זיין הויז.

די נַמע שפּיל איז געזען זייער אַ הימלעכע.

— איך בין העכער פון דיר! מײן הויז איז העכער! — האָט גע-
שרייען קעק, דערבײַ האָט ער געטופּעט מיט די פּיס אין די שטיױל
פון ים-הונט-פעל אויפן סאַמע ברעג פון אן אַזובאַרג.
קעק האָט זיך געפּרייט מיט זיין זיג, דערוואַל האָט אַקפיק
שוויגנדיק אויסגעזוכט נאָך אַ העכערן אַזובאַרג און איז אויף אים
אַרויפגעקראָכן.

— כא, כא! אַט וווּ איך בין! — האָט ער געשרייען פון זיין ניט
צוטריטלעכן באַרג—חעמעס הויז איז העכער! גיב אַ קוק אויף מיר!
— טריך אַראָפּ! — האָט געשרייען קעק — מײן הויז מוז זיין
העכער פון דינעם, דאָס האָב איך דאָך צוגעטראַכט די שפּילו

אַקפיק האָט געלאַכט, דאן איז קעק מיט אַ פּעס צוגעגאַנגען צו
אַקפיקן און האָט אים גענומען שלעפּן פון באַרג, אַקפיק איז מיט
אַ געלעכטער אַראָפּגעלאָפן: ונטן, ער איז געזען אַ גוטמוטיקער,
חַיטער האָט זיך אים געוואָלט גיכער אַראָפּגיין פון נליטשיקן אַזו,
— לאַמיר אַוועקגיין פון דעם באַרג — האָט ער געזאָגט: — פון

דאַנען קען מען זיך נאָך אַראָפקלען.

זיי זינען אַדעקגעלאָפן צו אַ צווייטן באַרג, ער איז געזען נאָך

העכער, אָבער דערפאַר באַקחעמער.

— קעק איז צוגעלאָפן דער ערשטער און מיט דער ליכטקייט פון

אַ באַרגציג אַרױף אויף דעם פּראַכטיקן אַזוטורעם.

אויפן איז דער אַזובאַרג געזען פּלאַך, דער ייִנגל האָט אַפּילו

געקענט טאַנצן אויף אים, מאַכנדיק מיט די הענט אין דער לופּטן.

דען אַקפּיק איז צוגעגאנגען. האָט קעק טאַנצנדיק אים באַגעגנט
מיט אזוינע דערטער:

— דאָס איז מין הויז!

אַקפּיק האָט זיך פּונאַנדערגעלאַכט.

— האַלט זיך, איך קריך אויך! — האָט ער געזאָגט און גענומען
קלעטערן.

פון—אָנהייב האָט אים קעק ניט געהאַלט לאָזן. ער האָט אפילו
געפרוּהט אַקפּיקן אַראָפּשטופּן. אַבער אַקפּיק האָט געזאָגט, אז אזוי
שפּילט מען ניט, אז ער האָט לייב נאָר פּריילעכע און פּרענטשאַפט-
לעכע שפּילן אין אז ס'איז אַ סך אינטערעסאַנטער צוזאַמען צו טאַנצן
איידער זיך שלאָגן. ווי גוט זיי האָבן פאַרבראַכט די צייט נעכטן אין
אַחנט און וואָס האַלט געהען, דען זיי האַלטן זיך אַנשטאַט דעם גע-
נומען הרגענען! פון די ווערטער האָט זיך קעק פאַרשעמט און געהאַלפּן
דעם חבּר אַרויפקריכן. זיי האָבן זיך גענומען פאַר די הענט און אָנגע-
הויבן ביידע צו טאַנצן אויפן שפּיץ פונעם איזוטורעם.

קאַבלונאַ האָט לאַנג געשמועסט מיט די עסקימאָסן, לאַנג באַטראַכט
זייערע זאַכן. צום סוף איז ער מיד געוואָרן. ער איז אַרויס זיך דורכ-
גיין מיטן ביקס און מיטן פּאַטאַגראַפּישן אַפּאַראַט. ער איז געווען גרייט
צו באַגעגענען אַ חילדע חיה אָדער אַ שיין בילד פּוּז דער נאַטור.
די עסקימאָסן זענען זייער גאַסטפּרענדלעך. זיי גיבן עסן געסט
און זייערע הינט, ווי לאַנג עס קלעקט זיי שפּיט. נאָר אַמיאַליק האָט
ניט געהאַלט אויף אזוי פיל אויסנוצן זייער גוטסקייט. ער האָט גע-
האַלט אַליין זאָרגן זעגן זיך. ער האָט געהוּסט, אז די עסקימאָסן
וועלן פון אים האַלטן אַ סך מער, אויב ער וועט ברענגען שפּיט און
ניט פאַרלאָזן זיך אין גאַנצן אויף דעם, וואָס זיי האָבן אָנגעגרייט.
ער האָט זיך אויפּגעהויבן אויף אַן אַזובאַרג, זיך געזעצט,
אַרויסגענומען דעם פעלדבינאַקל און גענומען זיך אַדומקוקן אין
אַלע זייטן.

קאַבלונאַ האָט זיך געקליבן צו פאַנגען אַ ים-הונט מיט אַ האַרפּון,
ווי די עסקימאָסן. ער האָט געהאַפּט, אז אים וועט זיך אַבנגעפן צו
שיסן אַ ים-הונט, וואָס וועט אַרויסקריכן אויפן אַבז זיך האַרעמען
אויף דער זון.

די ים-הינט האָבן זייער לייב צו דרעמלען אויף דער זון. ווי
נאָר עס ווערט האַרעמער, האַקן זיי דורך דעם אַבז אַרום די אַטעמלע-
כער, שטעקן אַרויס די קעפּ און אַבנשפאַרנדיק זיך מיט די פּאָדער-
שטע שווימפּיס קריכן זיי אַרויס אויפן אַבז.

צופעליק האָט אַמיאליק אָנגעשטעלט דעם פינאַקל אויף דעם אַמז-
פאַרג. וווּ קעק און אַקפיק האָבן געטאַנצט. אין פינאַקל האָבן זיי זיך
געזען. אזוי ווי זיי וואָלטן געווען גאַר נאַענט. ער האָט גוט געזען זייערע
פריילעכע פֿנימלעך. אים האָט זיך אַפילו אָפּגעהאַט. אז ער הערט
זייער געלעהטער, און ער האָט אליין גענומען לאַכן. ער האָט אַ קלער
געטאַן:

איך וועל זיי אָפּפאַטאַגראַפירן. ווען איך וועל זיך אומקערן
צוריק אין ניו-יאָרק. וועל איך ווייזן די קינדער פון אמעריקע. סאַר אַ
פריילעכע קינדער עס וויינען אויפן ברעג פון דער וועלט.

פון דאַנען האָט ער זיי ניט געקענט פאַטאַגראַפירן. ס'איז געווען
צווייט. ער האָט אָבער געוויסט. אז קעק און אַקפיק וועלן זיך גערן
שטעלן זינטקעגן אפּפאַראַט און העלן זיך נאָך אַ מאָל דורכטאַנצן.

קאַפּלונאַ האָט שוין מער ניט געטראַכט וועגן די ים-הינט. ער
האַט זיך געאַבלט צו די יינגלעך. אָבער גיין צווישן איזבערג איז
גאַרניט אזוי איינפאַך. שטייט איר אויפן. זעט איר אַלץ; לאַזט איר
זיך אַראָפּ אין טאַל. פאַרשטעלט שוין אַ צווייטער איזבערג פון
אייך דעם וועג. אזוי לאַנג הי די קינדער זינען געווען אויפן שפיץ
פונעם איזבערג. האָט זיי קאַפּלונאַ געזען. הען די שפּיל האָט זיי
דערעסן. און זיי זינען אַראָפּ. האָט ער זיי פאַרלאָרן.

*

אין מיטן טאַנץ האָט זיך אַקפיקן פאַרהאַלט צו מאַכן אַ שפּאַס
מיט קעקן. ער האָט געזאָגט. אז ער איז הונגעריק. אז די הענט
זינען פּי אים פאַרפּראָרן און אז ס'איז צייט צו גיין אַהיים.
קעק האָט אים געזאָלט אָפּהאַלטן. אָבער אַקפיק האָט זיך אַראָפּגע-
לאָזן.

פאַר איינעם איז דאָ געווען נאָך גראַמער צו טאַנצן. קעק האָט
זיך ניט געקאַנט איינהאַלטן: ער האָט נאָך אַ פאַר מאָל אַ שפּרונג
געטאַן און דערפּי צוגעוונגען:

— דאָס איז מיין הויז זעקס מאָל זעקס קאַמערן די הייך!

אין רעכטן מיטן טאַנץ האָט אַקפיק אַ קוק געטאַן אויף אויפן
און האָט אויסגעשרייען:

— אַ בערו אַ בערו

פּי קעקן. נעבעך. האָט זיך דאָס פּלוט אָפּגעשטעלט אין די אָדערן.
זיין ליד האָט זיך איבערגעריסן. ער איז שיר ניט אַנידערגעפאַלן.
אַקפיק האָט געקוקט. ווי זיין חבר קיבלט זיך און גלייטשט זיך
אויף אונטן. אַ. האָט ער געלאַכט! — קיין בער איז דאָך ניט געווען.

דאָס האָט אָקפּיק בכּוּחַ אויסגעשרייען: ער האָט געוואָלט איבער-
שרעקן קעקן.

ווען קעק האָט דערזען, אז דאָס איז אַ שפּאַס, איז ער געוואָרן
אין כּעס און פון פּאַרדרוס איז ער געלאָפּן אַהיים. אָקפּיק האָט אים
איצט געפרוּחט אַנרײַדן, זײַ זאָלן בלעבן. צעטראָגענע און אומעטיקע
זינען זײַ געגאַנגען צוריק. דער פּאַרגעניגן איז געווען צעשטערט
צוליב דעם צעקריגן זיך. זײַ זינען געווען מיד פון קלעטערן, און
ס'האָט זיך זײַ איצט געוואָלט זיין האָט גיכער אין דער היים.

— זע, דאָס איז נײַט אַמיאַליקו—האָט מיט אַ מאָל געפרעגט אָקפּיק,
אַנחצונדיק אויף אַ מענטשלעכער פיגור, האָט איז געגאַנגען איבערן
אײַנפאַרג.

די זון האָט די פיגור העל באַלויכטן.
— איך הייס נײַט—האָט קעק געענטפּערט.
נאָך די לאַנגע קליידער האָבן זײַ דערקענט, אז דאָס איז אַ פרעם-
דער.

— דאָס איז ער, דאָס איז ער—האָט אויסגעשרייען קעק. — ער האָט
מיט זיך זיין ביקס, איך וואָלט העלן, עס זאָל זיך באַחזון אַ בער... אַ,
דעמאָלט וואָלסטו געהערט, ווי ער וואָלט געדונערט! דו וואָלסט זיך
דערשראָקן ביז טויט!

— זיך דערשראָקן?—איך?—האָב אָקפּיק געענטפּערט.
דערוואַלע איז דער פרעמדער פּאַרשוונדן געוואָרן צווישן די
קריעס. אָקפּיק האָט געזאָגט:

— מיט אַ קלאַפּ וועט מען מיך נײַט איבערשרעקן! ווי מײַנסטו?
און די קריעס האָבן אונדז דען נײַט פּאַרטויבט דעם גאַנצן הינטער
מיט זייער טראַסקו!

— דאָס איז גאַר אַן אַנדער זאַך. קײַנער לײַגט נײַט קײַן אַכט
אויפּן טראַסק פון די קריעס. אָבער אַ ביקס קלאַפּט ווי אַ דונער,
נאָך שרעקלעכער. איך זאָג דיר, איך וואָלט העלן באַגעגענען גלעך
אַ בער.—אַ, וואָלט איך געוואָלט...—האָט קעק געזאָגט.

ער האָט אויסגערעדט די דערטער, און ס'האָט אים שוין פּאַר-
דראָסן. די עסקימאָסן גלויבן, אז ווען מע זאָגט אַרויס אין דער הייך
אַ וונטש, קען ער באַלד דערפילט ווערן.

די יינגלעך האָבן זיך אַלץ געאַמפּערט, ווער ס'וועט זיך מער
דערשרעקן פּאַר אַ בער. זײַ זינען געקומען אויף אַ גלעכען אײַנפּעלד
צווישן נײַט קײַן הויכע אײַנזיגלען.

קאַפּלונאַ האָט זײַ דערזען פון וועטן און גענומען גײַן גיכער
זײַ אַנטקעגן.

א - האט אַקפּיק זיך געמוטיקט צעלאַכט-ווען מיר טרעפן
איצט אַן אַ בער דאָ אליין, אַן שפּיזן, אַן פּלל און בויגן. וואָלטן
מיר ביידע געשטאַרבן פון שרעק.
- רייד וועגן זיך אליין, און ניט וועגן מיר-וואָ האָט קעק מיט פּעס
געענטפּע-ט.
דערהיילע האָבן זיי ביידע דערהערט אַ בורטש. אזוי ווי פון אַ
קאַץ. אַבער דער בורטש איז געווען אַ הילכיקער און אַ שטאַרקער.
די עסקימאָסן האָבן געוויסט, וועמעס דאָס קען זיין.
די יינגלעך האָבן אַ שפרונג געטאַן, זיך אומגעקערט אויף צוריק:
אַנטקעגן זיי פּנים אין פּנים איז געשטאַנען אַ גוואַלדיק-גרויסער
וויסער בער !

גערשאפטעוועט די קינדער

דער בער איז געשטאנען אויף דער אפויקער האנט ריכטיק איבער זיי. זינע גרויסע פאדערשטע לאפעס זינען געווען אזוי נאענט, אז זיי האבן געקענט דערגרייכן צו די קינדער. דעם בערס קליינט אייגעלעך האבן געפינקלט... פון אונטער דער אויפגעהויבענער אייבערשטער ליפ מיט דער שחארצער נאז האבן זיך געזען געלע ציינער. די תיה האט פאמעלעך געשאקלט מיטן קאפ. אזוי ווי זי האלט געפרעגט:

— וועלכן זאל איך אויפעסן פריער? אדער כאפן ביידע מיט א מאל? דער בער איז געווען הונגעריק. כאפן ים-הינט איז אין דער ציט געווען שווער; און די יינגלעך זינען געווען א געשמאקער ביסן. ער איז שוין פון וועטן זיי נאכגעגאנגען נאכן ריח, וואס דער הינט האט צו אים דערטראגן. דער פורטש איז געווען אזוי ווי א צופרידענער שמיכל, וואס דאס רויב איז אזוי נאענט. עס איז געווען א גליק פאר די יינגלעך, וואס דער בער איז געווען גוט אויפגעלייגט. אויב ער וואלט זיי באפאלן שטילערהייט, וואלט געווען נאך אלעמען.

קענטיק, אז דער בער האט זיך ניט געאמלט. עס זינען פאר-ביגעלאפן סעקונדעס. פאר די יינגלעך זינען דאס געווען שעהן—און דער בער איז נאך אלץ געשטאנען אומבאוועגלעך און געגעסן זיי מיט די אויגן.

א פראסט איז אריבער איבער די קינדערס הייט... איטלעך הערעלע אויפן קאפ ביי זיי האט זיך געשטעלט, די קני האבן גע-ציטערט, די צונג איז צוגעוואקסן צום מויל.

קעק האט געגעפן א פארשטיקטן קרעכץ. וואס האט זיך פאר-לארן צווישן די אפויקע היגלען. דאס איז געווען ניט קיין הילף-געשריי, נאר א קרעכץ פון טויטשרעק.

ווען קאבלונא האט געקלעטערט אויפן אפזארג, האט ער דער-הערט דעם הויזעריקן פורטש, וואס די קינדער זינען פון אים אזוי ווי פארשטיינערט געווארן פון שרעק. קאבלונא האט זיך א ווארף געטאן פארויס, לויפנדיק האט ער אראפגענומען פון פלייצע דעם ביקס.

פריער האָט ער דערזען דעם בער - אַ חיים-געלן פֿלעק אויפן
פֿינקלדיקן אַבז; דערנאָך האָט קעקס קרעכץ צוגעצויגן זיין פֿליק
צו די קינדער, האָט זינען געזען אונטן.

עס האָט זיך דערהערט אַ שאַס. די גחאָלזיקע חַיה האָט זיך
געקליבן אַ שפרונג צו טאָן. אָבער אַ קויל צווישן די לאַפֿעטקעס
האָט זי אָפּגעשטעלט. דער בער האָט ניט פֿאַרשטאַנען. האָט עס
האָט אים אַ האַק געטאָן. ער האָט זיך איבערגעקוליעט און זיך
אַראָפּגעקלאַקט צו די קינדער פֿיט.

דאָס איז געזען דער שרעקלעכסטער מאַמענט. ייִנגלעך
האָבן געזאָרט. אז אַט אַט צעקוועטשט ער זיי. אָבער דעם בערס
פֿאַל האָט זיי אַזוי הי אויפגעוועקט. איידער דער בער האָט זיך
פֿאַחזיין צו שטעלן אויף די פֿיס. זינען קעק און אַקפּיק שוין פֿייל
פון פֿויגן געלאָפּן צו קאַבלונאַן.

אַלץ האָט זיך מיט אַ מאָל געפֿיטן. דער בער איז שוין געזען
אונטן. און די ייִנגלעך-אויבן. דער געשמאַקער פֿיסן גליטשט זיך
אַרויס פון זינע צײַן. און אויבן שטייט עפעס נאָך אַ פֿאַשעפעניש.
האָט פֿיסט זיך אַזוי הייטאַקדיק פון חייטן. דער בער האָט אַ קוק
געטאָן אויף אויבן. אַזוי הי ער וואָלט געמאַסטן דעם כּוח פון געג-
נער. און אין שטומער שרעק האָט ער גענומען לויפן. זיי נאָר ער
האָט זיך אַ קער געטאָן. האָט אַמיאַליקס ביקס היידער אויסגעשאָסן.
די קויל האָט דורכגעשלאָגן דעם בערס האַרץ. און ער איז געפֿליבן
טויט.

עס האָט זיך אַרויסגעוויזן. אז דער בער איז געזען אַן אַלטער.
אַן אויסגעהונגערטער.

- ס'איז אַ גליק. וואָס איך בין געקומען צו דער ציט - האָט
דער חייטער אויסגערעדט די ייִנגלעך - עס טויג ניט. האָט איר
בייט אַזעק אַזוי חייט אַן הינט און אַן געזער.

האָט טוט מען חייטער? עמעץ מוז בליבן היטן. אויב ניט, וועלן
פּוקסן צעשלעפּן דעם בערס פֿלייש, און מע דאַרף עס אַזוי נייטיק
פֿאַר די הינט. און נאָך ווער מוז לויפן צו דעם דערפֿל אָנזאָגן, מע
זאָל קומען און העלפּן אַזעקשלעפּן די חַיה. דער בער איז אַזוי
גרויס און שווער, אז אַרומבינדן אים מיט אַ שטריק און שלעפּן
אים איבער די קריעס איז פֿאַר זיי אַליין אוממעגלעך.

דער חייטער האָט פֿאַרגעלייגט די קינדער. זיי זאָלן זיך אַליין
אויסקלאַפּן איינס פון די צוויי: לויפן אין דערפֿל אָדער בליבן דאָ.
די קינדער האָבן אַ חבלע געקלערט און דאָך פֿאַשלאָסן צו לויפן
אָנזאָגן די נייט. לויפן אַליין איבער די קריעס איז געווען שרעקלעך.

אָבער דערפאר לויפט מען דאָך אַהיים. און בלעבן דאָ אַליין און
חארטן. ביז דער חיסער-ועט אַנזאָגן אין דערפיל און ועט זיך אומ-
קערן צוריק מיט מענטשן - איז נאָך שרעקלעכער.

מיט אַ ציטעריק האַרץ זענען זיי געקראַכן פון איין קרע אויף
דער אנדערער. האָבן זיך אומגעקערט אין אלע זעטן און שוין ניט
געווכט קיין באַקוועמען העג, נאָר אַ קוויצן. הען זיי זענען ענדלעך
געקומען אויף אַ גלעכן אַזעלד. האָבן זיי זיך גענומען טראָגן הי
אַ היכער; קיינער האָט נאָך ניט געקענט דערהערן. און זיי האָבן
שוין געשרייען;

— קאַבלונאַ האָט צוגעהרגעט אַ חיסן בער!

-- אַמיעליק האָט דערשאַסן די חיסן בער!

זען די עסקימאָסן האָבן דערהערט, וואָס די ינגלעך שרעיען.
האָבן זיי זיך לעבעדיק גענומען צו דער אַרבעט. איין ניל פון די
מענער איז אַזעק מיט גרויסע מעסערס צו די אַזעבערג; די
איבעריקע האָבן גענומען שפּאַנען די הינט.

אַקפיק איז געשטאַנען איך אַ רעדל און האָט מיט היץ דערציילט.
קעק איז מיטגעגאַנגען מיט די עסקימאָסן און האָט זיי גע-
האַלפן זוכן דעם העג נאָך די שפורן.

דערוויילע האָט אַמאליק אַפגעשוונדן די פעל פון בער און
צעשניטן זען פלייש אויף שטיקער. די עסקימאָסן האָבן אַנגעלאָדן
אויף זיך דאָס פלייש און זיי זענען געגאַנגען אַהיים. דאָס איז גע-
הען אַ מאַדנע פראַצעסיע: מענטשן זענען געגאַנגען איינער נאָך דעם
אַנדערן. אַינגעבויגן פון דער שווערער מאַסע אויף זייערע פלייצעס.
די זון האָט זיך שוין באַהאַלטן. אָבער אין מערב האָט נאָך דער
הימל גערעגנט מיט גאַלד און פורפור, און די ווונדערלעכע שנין האָט
באַלויכטן די טונקעלע פיגורן אויפן פינקלדיקן אַמו.

קאַבלונאַ איז געגאַנגען פון הינטן. די עסקימאָסן האָבן אים ניט
געלאָזט קיין זאך טראָגן. איצט זענען זיי געווען זיכער, אַז ער איז
אַ פישופמאַכער, האָט קען צוהרגענען מיט זען פישוף דעם גרעסטן
בער, זיך מער ניט ווי צילנדיק אין אים פון חיסן. דער חיס, האָט
ער קען נאָך אַפּטאָן. מע מוז אים אין אַלץ צופרידן שטעלן.

נאָר קעק און זען פאַטער האָבן פאַרשטאַנען, אַז דער כּוח
איז ניט אין פישוף, נאָר אין די קוילן.

דער ינגל איז געווען שווער אַנגעלאָדן מיט פלייש. ער איז
געגאַנגען כּוח אין כּוח מיטן פאַטער. נאָך דער באַגעגעניש מיטן
בער, ווען ער איז געווען אַ האָר פון טויט, האָט זיך אים געוואַלט
זען האָט געענטער צום פאַטער.

די הילצערנע ברילן.

א

לע זינען אויפגעשטאנען זייער פרי: מע האט זיך געהאלט געזעגענען מיט אַמיאליקן און זינע באגלייטער. זיי גייען אדעק אויף דרום-מיזרח, חוה זיי האָבן זיך געהאלט באַקענען מיט נאָך עסקימאָסן. חזן אלע האָבן זיך באַרויקט. האָט זיך טאַפּטונאַ אויך גענומען קלעבן אַהייב. זיי האָבן געזאָלט גיין זאַלבעדריט, חזל אַ גוטער פּרענד אַקעק האָט זיך אַרויכגערוגן צו פאַרן מיט זיי.

ס'איז אַנגענעם צו האָבן נאָך אַ מיטפאַרער. דערפאַר האָט אים טאַפּטונאַ גערן מיטגענומען.

קיטיר קאַלעק און אַקפיק האָבן באַשלאָסן אַ שטיקל צו באַ- גלייטן זייערע קרובים.

טאַפּטונאַ און קעק האָבן זיך זייער געפרייט.

דער טאַג איז געווען אַ פּרעכטיקער. אַ זוניקער, אָן אַ הינט.

אַ זעלטן חאַרעמער פאַר דער צייט פון יאָר.

די הינט זינען געווען ליכט אַנגעלאָדן. איינער פון די מענער

איז געגאַנגען פאַרויס און האָט זיי געמונטערט מיט געשרייען. די

איבער זע האָבן געפירט די שליטנס.

ביידע יינגלעך זינען געווען גאָר פרי.

דער חזן איז געגאַנגען אויף דרום, ריכטיק דער זון אנטהעגן.

אַקעק איז געווען אַ מענטש אַ פאַרויכטיקער. ער האָט געקלערט:

בעסער זיך פאַרהיטן פון אַ קראַנקייט. איידער דערנאָך זיך היילן

פון איר. גלייך חיי זיי זינען אַרויסגעפאַרן. האָט ער אַנגעטאָן אַ מין

הילצערנע ברילן. דאָס איז געווען אַ שמאַל שטיקל האַלץ מיט צוויי

לעכעלעך פאַר יעטחעדן אויג. די מאַדנע ברילן פאַרהיטן די אויגן

פון שנייגלאַנק, וואָס בלענדט. די שניין פון דער זון, וואָס שפּיגלט

זיך אָפּ פון הימל שניי. איז אזוי שטאַרק, אז די אויגן, אויב מע זאָל

זיי ניט שיצן, הייבן אָן וויי צו טאָן. און עס הייבט זיך אָן אַ

קראַנקייט, וואָס הייסט שניי-בלינדקייט. זיי פּיניקט זייער דעם

מענטשן.

באַלד האָט זיך טאַפּטונאַ אָפּגעשטעלט און אויך אַנגעטאָ

הילצערנע ברילן.

קעק האָט געדארפט טאָן דאָס ועלביקע, נאָר ער האָט ליבן
ניט געקאָנט די דאָזיקע ברילן. איר פאַרשטייט דאָך, אז טראָגן זיי
איז אַ קנאַפער פאַרגעניגן. דורך זיי זעט איר נאָר דאָס, וואָס גע-
פינט זיך ריכטיק אַנטקעגן אַיך. ווען איר גייט איבער פרישע שפורן,
מוזט איר די גאַנצע צייט קוקן, וועהן איר שטעלט די טריט. אויב
איר זעט אין הילצערנע ברילן, זעט איר מער נישט הי דעם וועג.
און דאָס איז גיט אזוי אָנגענעם אין אזא שיינעם טאַג.

יינגלעך האָבן פונקט אזוי פּונט הילצערנע ברילן, הי הענט
קייטן. קעק און אַקפיק האָבן אויף קיין אופן ניט געחאַלט זיי אַנטאָן.
אַקפיקן מאַכט ניט אויס, ער העט זיך דאָך פאַלד אומקערן. אים
שטייט דאָך גיט פאַר קיין לאַנגער וועג איבערן שניי, וואָס פּלענדט.
די יינגלעך האָבן זייער גוט פאַרבראַכט די צייט: זיך געשפּילט
אין יאָגעניש, דורכגעלייגט פאַרויס דעם וועג דורכן טיפּן שניי
דער נאַכגעלאָפּן פון הינטן נאָך די שליטנס.

דער טאַג איז געווען אַ שטילער, די לאַדונג אַ ליכטע, דערפאַר
איז מען געפאַרן מיט גרויס גיכקייט.

די יינגלעך האָבן ניט געמערקט, הי די צייט איז געפּלויגן.

אַקפיקס פּאַטער האָט געזאָגט, אז זיי זענען שוין אַפּגעפאַרן
צו חייט פון דער היים און אז זיי מוזן זיך אומקערן צוריק.
מע האָט זיך אַפּגעשטעלט און גענומען זיך געזעגענען.
אַקעק האָט באַמערקט, אז קעק איז אָן ברילן;

— עס וועט דיר שפּעטער פאַרדריסן, געדענק מיינע ווערטער ו
שניי-פּלינדקייט איז גיט קיין שפּאַפּ, איך ווייס, אז דערוואַלע פּילסטו
נאָך גאַרניט, אָבער ווען דו וועסט דערפּילן, וועט שוין זיין צו שפּעט.
דינע אויגן זענען שוין אויף געוויס זייער מיד.

— זיי זענען אַ האָר ניט פאַרמאַטערט — האָט קעק געענטפּערט
און האָט בייז אַ קוק געטאָן אויף אַקעקן.

ביידע יינגלעך האָבן גענומען לאַכן, אַלע האָבן געוואַסט, אז
קעק האָט ליב צו מאַכן אַ טומל פון יעדער נאַרישקייט.

פאַר אַלצדינג האָט זיך אַקעק געשראַקן: יע העט פּאָנגען הייניק
ים-היינט, עס וועט ניט קלעקן קיין פּיש, קיין גילדע פּייגל.
די יינגלעך האָבן פון אים ניט געהאַלטן.

קעק האָט געוויזן אַ צונג און באַשלאָסן די הילצערנע ברילן
ניט אָנצורירן. טאַפּטונאַ האָט זיך ניט אַרבינגעמישט: ער האָט גע-
וואַסט, אז אַקעק מאַכט פון אַלץ אַ ווען, אויסער דעם איז ער געווען
פאַרטאָן ביים געזעגענען זיך מיטן ברודער. ביידע האָבן זיך עטלעכע

מאָל אומגעקערט און געמאַכט איינער צו דעם אנדערן מיט די הענט.
און די אמפערניש וועגן די ברילן האָט טאַפּטונאַ אפילו ניט געהערט.
איצט איז טאַפּטונאַ געלאָפן פאַרויס. אַקעק האָט געפירט דעם
שליטן. קעק האָט אים געהאַלפן. דער שניי איז געווען אוי הגעפנט
גלייך. די הינט האָבן זיך נאָך ניט פאַרמאַטערט. די מענטשן זינען
געווען אין דער בעסטער שטימונג. ס'איז געווען אַ פאַרגעניגן צו
לעבן!

קעק האָט טאַקע געהאַט פיל פרייד. ער איז צוגעשטאַנען צום
יינגל. ער זאָל אַנטאָן די ברילן. וואָס מער אַקעק איז צוגעשטאַנען.
אַלץ אינגעשפאַרטער איז געוואָרן דער יינגל. קעק איז אַרויס פון
געדולד: בעסער קראַנק ווערן אויף שניי-פלינדקייט. איידער פאַלגן
אַקעקן. און ער האָט זינען הילצערע ברילן אַרויסגעוואָרפן.

קעק איז דאָך געווען אזוי יונג. די אויגןקראַנקייט האָט ער נאָך
ניט איבערגעלעבט. ווען ער וואָלט זיך געקענט פאַרשטעלן. ס'אַר
פון די קראַנקייט איז. וואָלט ער געוואָלט אַנגעטאָן ברילן.

ווען זיי האָבן זיך אָפגעשטעלט אויף נאַכטלעגער. האָט שוין
קעק חרָטה געהאַט. וויזט אויס. אַקעק איז געווען גערעכט.
אַ מאַדנעם געפיל האָט ער דערשפירט: אזוי הי זאַמד וואָלט געווען
אַנגעשטאַטן אונטער די ברעמען.

קעק האָט אומזיסט געפייגלט מיט די אויגן: פון זאַמד ווערט
ער ניט לייז. ביים אַונטברויט האָט זיך אים געדוכט. אז דער לאַמפ
רויכערט. און ער האָט זיך אין דער שטיל אינגעקוקט. דער לאַמפ
האַט אפילו ניט אַנגעהויבן צו רויכערן. און די אויגן האָבן פאַרט
חיי געטאָן. ער האָט געפונען אַ תירוץ צו פאַרמאַכן די אויגן און האָט
זיך פרי געלייגט שלאָפן. דער שלאָף האָט געשטילט דעם חייטאַק.
אַבער באַגינען האָט ער זיך אויפגעכאַפט פון נאָך אַ שטאַרקערן
חייטאַק. די אויגן האָבן געטרערט.

קעק האָט זיך געשעמט צו פאַקלאָגן און ער האָט געליטן
שחייגנדיק גאַנצע שעהן. ווען די דערוואַקסענע זינען אויפגע-
שטאַנען. האָט זיך קעק געמאַכט שלאָפנדיק און ער איז געלעגן. חיי
לאַנג ס'איז נאָר געווען מיגלעך.

קעקס קראנקייט.

דער יינגל האָט איצט פארשטאַנען, חי נאָריש דאָס איז געווען אַרויסצוואַרפן די הילצערנע ברילן. אָבער אָנערקענען זיין אייגענע שולד האָט זיך אים זייער ניט געהאַלט. דער פאָטער וועט דערן אין פֿעס, און אַקעק וועט צושטיין צו אים מיט פאַרחורפן. ער האָט געהאַפּט, אז ער וועט דאָך קענען גיין וועטער. ער האָט צוזאַמענגעוועטשט די צייט און זיך געשטעלט אויף זיין אָרט הינטער דעם שליטן.

דער הייטאָק איז געווען ניט אַריבערצוטראַגן. אונטער די שטראַלן פון דער זון האָט דאָס אומענדלעכע שנייפעלד געפינקלט און געפלאַמט מיט מיליאָנען דימענטן. פאַר קעקן זינען דאָס געווען פּבערלעך, וואָס האָבן אַן נחמנות געברענט די קראַנקע אויגן. ער האָט זיך געמיט ניט צו קוקן. אָבער דאָס לינקע אויג האָט אַלץ געזען די פינקלדיקע פּבערן. דאָס האָט ער דאָס לינקע אויג צוגעמאַכט און געקוקט מער נישט ווי מיטן רעכטן. דאָס האָט אַ ביסל געשטילט זינען ליידן. אָבער דאָס רעכטע אויג האָט געארבעט פאַר צוויייען, און עס האָט אַזוי אָנגעהויבן ווי צו טאָן. אז ער האָט דאָס אויך געמוזט צומאַכן.

ער האָט געפרוּחט גיין, האַלטנדיק זיך מיט איין האַנט פאַרן שליטן. יעדע האַלבע מינוט פלעגט ער עפענען דאָס לינקע אויג און דערפן אַ בליק אויפן וועג, נאָר ער האָט ווייניק וואָס געזען צוליב די טרערן. וואָס האָבן פאַרגאַסן זינען אויגן. ער האָט געחישט די טרערן, אָבער זיי האָבן זיך אַלץ געגאַסן. ער האָט פאַרשטאַנען, אז די קראַנקייט איז אַן ערנסטע. אַ סאַר אַ נאַר ער איז געווען אין גרויסע ליידן איז ער אַלץ געלאָפן וועטער.

נאַטירלעך, האָט אַקעק באַלד אַלץ באַמערקט. אַנדערש האָט דאָך ניט געקענט זיין.

- שטייט ו-האַט אַקעק אויסגעשרייען.

זיין באַפֿעל האָט זיך וועט צעטראַגן אין דער ריינער לופט.

טאַפּטונאַ און די הינט האָבן זיך אָפּגעשטעלט.

דער יינגל האָט זיך געוואָלט איינקוקן אויפן פּאָטער. אָבער
דאָס גאַנצע פעלד האָט געברענט אין זינע אויגן מיט אַ גרויסן
סלאָם און ער האָט אויף גיך חידער צוגעמאַכט די אויגן.
— די מינוט טו אָן די הילצערנע ברילן! — האָט טאַפּטונאַ אַ
געשרי געטאָן ניט מיט זיין קול.

קעק האָט געמוזט אויסזאָגן. אז ער האָט שוין זינע ברילן ניט.
דער פּאָטער איז געווען אויסער זיך פון פּעט. אדעקגעבן קעקן
זינע ברילן האָט ער ניט געקענט, דאָן וועלן זיי פּיידע זיין קראַנק.
קעק האָט זיך גענומען בעטן, מע זאָל נאָר פּאַרן לאַנגזאַמער, וועט
ער קענען נאַכגיין מיט פאַרמאַכטע אויגן.

קעק האָט זיך אזוי געשעמט. דער פּאָטער איז גערעכט, וואָס
ער זאָגט, אז דאָס האָט זיך געפּאַסט פאַר זיין שוועסטערל נאַאַשעק,
און ניט פאַר אים, פאַר קעקן.

קעק, איז, נעבעך, געגאַנגען און די טרערן האָבן זיך געגאַסן
אָן אַן אויפהער. דערצו נאָך האָט אַקעק גענומען אים אויסריידן,
פאַר וואָס ער האָט אים ניט געפּאַלט.

קעק האָט שוין מער ניט געקענט אויסהאַלטן. ער האָט זיך
געזעצט אויפן שניי און זיך ביטער פּונאַנדערגעוויינט.
מע האָט זיך חידער אָפּגעשטעלט, טאַפּטונאַ איז צוגעלאָפּן צו
קעקן.

— דיר איז אזוי שלעכט, מײַן זון? — האָט ער ווייך געפרעגט.
קעק איז, נעבעך, געזעסן אויפן שניי, ער האָט זיך געפּילט אזוי
עלנט אויף דער ווייסער העלט, פון פּאָטערס גוטע ווערטער האָט ער
זיך נאָך מער צעוויינט.

— אונדזער היים איז אזוי נאָענט, און איך קען ניט גיין ווייטער.
איך זע קיין זאך ניט... איך מוז דאָ בלעבן און פאַרפּראָרן ווערן.
איך קען שוין מער ניט אויסהאַלטן! איך קען ניט דערגיין צו אונ-
דזער היים.

פּיינט ניט, אז קעק איז געווען גרינג אויף טרערן, פאַרקערט,
ער איז געווען אַ קלוגער און אמוטיקער יינגל. אָבער די קראַנקייט
איז אזאַ פּיין, מע איז ניט פלינד, און קוקן קען מען ניט צוליב
דעם שרעקלעכן ווייטאַק אין די אויגן.

טאַפּטונאַ האָט פאַרשטאַנען, אז עס האָלט שלעכט מיט קעקס
אויגן. ער האָט אים שוין מער ניט געוואָלט אָפּעסן דאָס האַרץ און
האַט בפּיחן געזאָגט מיט אַ פּריילעכן קול:

— קלעם זיך ניט, מײַן זון, מיר וועלן דיר צופירן אַהיים.
זי אַ מאָן! נעם מיך פאַר אַ האַנט, איך וועל דיר צופירן אויפן

שליטן. העסט זיך לייגן און איך חעל פון דיר אזוי פארשטעלן
די שפן. אז דו העסט אפילו נישט היסן. צי ס'איז פאראן די זון אויפן
הימל.

קעק האט זיך צוגעשלעפט צום שליטן. טאפטונא האט איבער-
געלייגט די משא, געמאכט א ווייכן געלעגער פאר קעקן. אמנגע-
דעקט אים מיט א בערישן פעל. אונטערן פעל איז געווען פינצטער.
ס'איז געווען דערשטיקט צו חערן. די אמנגעקארטשעטע פיס האָבן
אָפגעחלשט. די אויגן האָבן געשטאָכן. אָבער קעקן איז געווען
אזוי גוט פון פאָטערס צערטלעכקייט. אז ער האָט זיך געפילט
גליקלעך.

סאָפּטוק און פיקאלו זינען שוין נישט געלאָפן אזוי געשווינט:
דער שליטן איז דאָך געוואָרן שווערער.
אזוי טרויעריק האָט זיך געענדיקט פאר קעקן די ריזע.

קעגן שנייבלינדקייט איז נישט קיין רפואות. דער קראַנסער
מוז לייגן אין דער פינצטער און לידן. ביז וואָנען די אויגן חערן
ביסלעכט צו אַליין געזונט.

קעק איז שוין צוויי טעג געלעגן. דעם לאָפּ אמנגעהיילט אין
א פעלצענער דעקע.

גוניאָנא איז נישט אָפגעטראָטן פון דעם געלעגער. זי האָט אים
געוואָלט פאַרוויילן. זי איז געזעסן און האָט גענייט פון די פעלן פון
יונגע ים-הינט פאר דער גאַנצער פאַמיליע שטיחל. וואָס לאָזן נישט
דורך קיין נאַטקייט. קעק האָט איר דערציילט וועגן זיין ריזע.
ער האָט נישט דורכגעלאָזן קיין אַיין קלייניקייט.

די מוטער האָט דערפון געהאַט פיל פאַרגעניגן און זי האָט אים
נישט אויפגעהערט וויסצופרעגן. ווען ער האָט איר דערציילט וועגן
דעם וויסן בער. האָט זי געציטערט פון שרעק. קעק איז געווען
אזוי אויפגערעגט. אז ער האָט זיך פאַרגעסן אָן זיין קראַנקייט.

נאַאַשעק האָט אים אָבער נישט געלאָזן אויף לאָנג פאַרגעסן. זי
פלעגט זיך שטעלן לעבן קעקן און אים פרעגן:

— הי פילסטו זיך? דו היינסט נאָך אַלץ? הי זעט דאָס אויס-
א גאַנצן טאָג האַלטן דעם טאָפּ אונטער דער דעקע? דו זעסט מײן
שאָטן. צו איך שטיי דאָ לעבן לאָמפּ?

זי האָט קיין בייז נישט געמיינט. אָבער קעקן האָבן אירע חערטער
גערייצט און ער פלעגט זי טרייבן פון זיך. זי האָט אָבער ליב גע-
האַט זיך צו רייצן און פלעגט נאָך מער צושטיין צו אים.
די מוטער פלעגט שוין געפינען אַ תירוץ די מיידל אַזעקצושיקן.

- איך מ'ין, אז קעקן העט זמן פריילעך, אויב מיר העלן פאר
 בעטן אויף הבנט אָחנט געסט און בע העט זיך דערצײלן מבסעט.
 לויף, נאָאשעק, צו כיטקוקן און אָקעקן, זאָלן זיי קומען. הער ס'העט
 דערצײלן די שענססע מבסע, העט באַקומען אַ פריז - אַ צונג פון
 קאַריבו, האָט קאַבלונאַ האָט אונדז איבערגעלאָזן.
 קאַריבו איז אַ צפון-הירש, זמן צונג רעכנט זיך ביי די עסקי-
 מאַסן פאר אַ גרויסן מאַכל.
 נאָאשעק האָט גענומען פאַטשן-אין די הענט און איז אַחעקגע-
 לאָפן צו די שכנים.
 - אַ. מאמע, סאַר אַ קלוגע דו ביסטו - האָט קעק געלויבט
 גונינאָגען, און זי איז געווען גליקלעך.
 נאָאשעק האָט זיך פאַרשפּילט מיט די מיידלעך און געלאָזט
 קעקן צו רו.
 דערהיילע נעמען זיך קלייבן געסט, זיי רופן אויס פון טונעל:
 - דאָס זינען מיר: כיטקוק, אָקעק, קאַטיק, אַלאָנעק און נאָך
 און נאָך! מיר גייען צו אַמך.
 די געסט זיצן אַ גאַנצן אָונט, און קעק פאַרגעסט זינע שמערצן.
 ביי קעקס פאַטער האָט זיך צעבראַכן איין ליסט פון זמן גרויסן
 שליטן, ער איז געווען זייער פאַרזאָרגט: ווי נעמט מען מאַטעריאַל
 אויף אַ נייעם ליסטן
 אין קעקס היימלאַנד פעלט שטאַרק אויס האָלץ, דאָ אין דעם
 דרום-מערבדיקן טייל פון דער ערד וויקטאָריאַ האַקסן ניט קיין
 ביימער, אין אַנדערע קאַלטע לענדער ברענגט דער אָקעאן ביימער,
 אויסגעריסענעפון אַנדערע ערטער, דאָ אַבער בלאָזן שטאַרקע חיינטן
 און זיי טרייבן אָפּ פון די ברעגעס פון דער ערד וויקטאָריאַ די
 ביימער, האָט פאַלן צופעליק אַרבען אין אָקעאן.
 די נויט לערנט אויס, די עסקימאָסן קענען זיך העלפן אין די
 שווערסטע פאַלן.
 סאַפטונאַ איז אַ וואָך צייט געווען צעטראַגן איבער דעם צע-
 בראַכענעם שליטן, דערגאַך האָט ער גענומען אים פאַרריכטן, די נויט
 האָט געטריבן דערצו.
 ער האָט גענומען אַ פעל, האָט זי גוט אויסגעווייקט אין וואַסער,
 דערנאָך האָט ער עס צוזאַמענגעלייגט אזוי זיי אַ ברעט און אויף דעם
 אַרויפגעלייגט אַ שווערע מאַשא, דערפון איז עס געוואָרן פלאַך און
 גלייך, נאָך דעם האָט ער דאָס פעל אַרויסגעטראַגן אין דרויסן און
 געלאָזט אינפרידן, דאָס פעל איז גאַר גיך אינגעפראָרן און איז גע-

הארן עטארק הי האלץ. דאן האט טאפטונא אויסגעשניטן פון דעם
א ליסט פאר זיין שליטן. אזוי הי ער האלט אויסגעשניטן פון האלץ.
זען דער ליסט איז שוין געווען אויפן שליטן. האט מען גאר-
ניט געמערקט. אז ער איז פון פעל און ניט פון האלץ. אין גרויסן
פעלער האט ער געהאט; מע קען זיך מיט אים באנוצן נאר, הי לאנג
ס'איז קאלט. זען די זון זעט אנהייבן שטארקער צו הארעמען און
דער שניי זעט צעגין. זעט דער אינגעפראדענער פעלענער ליסט
אפגין און זען זיך הי א שמאטע.

אויפן קומענדיקן ווינטער האט מען שוין געדארפט צוגרייטן
נייע קליידער. גונינאנא איז געזען א גרויסע אויסקלייבערקע. זען
מע פלעגט דארפן זיך אויספוצן.

גונינאנא זאגט. אז דער בעסטער און זיכסטער מאטעריאל
צום נייען קליידער: קורטקעס. העמדער. הייזן. באקומט זיך פון
הירשענע פעלן; מער ניט פאר שטייול דארף מען א שטארקערן
מאטעריאל.

פאנגען הירשן פון דעם מין קאריבו קען מען דרומדיקער פון
דעם ארט. ווו קעקס פאמיליע האט געווינט - אין דער אומגעגנט
פונעם טיך דיזו. אהין דארף מען פארן סוף זומער. דאן זינען די
פעלן פון די הירשן קאריבו בעסער פון אלץ. דארטן וואקסט אויך
האלד: דאס איז אן ארט. ווו מע קען זיך מאכן א נייעם שליטן און
אלערליי הילצערנע פלייס.

טאפטונא האט געוויסט, אז ווען ער פארט צום טיך דיזו, דער-
גרייכט ער צוויי צילן מיט א מאל: ער קריגט האלץ און פעל.
און טאפטונא האט באשלאסן אהין צו פארן.

ער האט אויך געוויסט, אז אמיאליה - (דער זיכסטער ריזנדער)
קלייבט זיך אויך צו פארברענגען א געוויסן טייל פון זומער אויפן
טיך דיזו, און זיי האבן זיך טאקע צוזאמענגערעדט. אז זיי זעלן
זיך טרעפן ביי דער שווארצער אזערע.

הי גאר קעקס אויגן האבן זיך גענומען היילן און ער האט
געקענט אריבערטראגן די ליכטיקייט. האט ער געמוזט העלפן דעם
פאטער און אנדערע דערוואקסענע גרייטן שפיז און הייצמאטעריאל
אויף ווינטער. דאס איז גראד געזען די צייט פון יאר, זען די
עסקימאסן פארזארגן זיך אויפן קומענדיקן הינטער מיט פעטס פון
ים-הינט. זיי פאקן אן מיט פעטס גאנצע זעק.

טאפטונא איז געווען א מענטש, וואס טראכט זעגן מארגע-
דיקן טאג.

טאפטונא און גונינאנא זינען געווען זייער גליקלעך. זען זיי

האָבן באַשלאָסן זומער צו פאָרן אויף דרום: זיי זינען געווען רויק.
הייל אויף ווינטער איז שוין געווען אָנגעגרייט גענוג פעטס אין
גרויסע זעק.

דעם זאק פאר דעם טראָן מאַכט מען אויך פון ים-הונט-פעל:
מע שינדט דעם ים-הונט אָפּ אין גאַנצן. אזוי ווי די פאָדערשטע
פיס, זיי לאַסטן בלייבן אויף דעם פעל, קומט אויס דעם זאק צו
פארבינדן נאָר ביים האַלדז.

טאָפּטונאַ האָט זיך גענומען פאָקן אין חעג אַרען, ווען די זעק
מיטן פעטס זינען שוין געווען צוגעגרייט. אַזנפאָקן זיך האָט ניט
געווערט. מיט זיך נעמט מען זייער ווייניק זאַכן. זומער באַגייט מען
זיך אָן ווינטערדיקע קליידער, אָן האַרעמע פעלצענע דעקעס, אָן
גרויסע טעפּ, אָן לאַמפּן און אָן זעק מיט פעטס.

לאָזן דאָס אויפן ברעג קען מען ניט. טאָפּטונאַ איז געווען אַ
דערפאַרענער מענטש. ער האָט געוויסט, אז דאָ בלאַנדזשען שטענדיק
אַרום וויסע בערן. ער האָט דעריבער באַשלאָסן צו פירן זיין האָב
און גוטס ביז די אינדזלען, וואָס געפינען זיך ביים גאַנגוס פון דער
קרוינונג. אַהער קומען פּמעט קיין מאָל ניט קיין וויסע בערן.
די אַבוווינער פון די דאָזיקע אינדזלען דערלעבן ביזן טיפּן עלטער
און זעען קיין מאָל קיין בער ניט.

דער אָנהייב פון דער ריבוע איז געווען זייער אַ געפערליכער.
מע האָט געמוזט פאָרן איבערן איז פון די דורכגוסן דאָלפּין און יוניאָן.
די אַנגוסן טיילן דאָס אָפּ דעם אינדזל, וויקטאָריאַ-ערד פּון אַמע-
ריקע. דער שטראָם איז אין די דורכגוסן זייער אַ האַכטיקער. אזוינע
האַכטיקע שטרעמען ווערן אַנגעפראָרן די לעצטע און עפענען זיך
די ערשטע. דער איז אין אזוינע ערטער איז ניט זייער דיק.
אינעם שפעטן פּרילינג (דאָס איז געווען סוף מיי) קען ער זיין
אַ מאָל צו שחאָך און ניט אויסהאַלטן די אָנגעלאָדענע שליטנס.

אַרענפאַלן אין אַזקאַלטן האַסער איז ניט זייער אָנגענעם.
אַמת, די זון שיינט פּמעט די גאַנצע נאַכט און איר קענט זיך אויס-
טריקענען. נאָך גוט, ווען דער איז ברעכט זיך אַזיין ניט ווייט פון
ברעג, ווי ס'איז ניט פאַרזאָן קיין געפאַר דערטרונקען צו ווערן;
דעמאָלט וועט מען אַפּך גאָר ווייניק באַווערן, אויב איר וועט
אַרענפאַלן. מע וועט אַפּך אַרויסשלעפּן און אַלע וועלן זיך קאַלדען
פון געלעכטער. אַנדערש אָבער, ווען דער איז ברעכט זיך אַזיין
מיטן דורכגוס, דער שטראָם כאַפּט דאָ אונטער דעם מענטשן ווי
אַ שפענדל און פאַרטראָגט אים אונטערן איז אין די טיפּענישן פון
אַקעזאַ. דער מענטש באַווייזט אַפּילו ניט צו רופן צו הילף.

דער ווייטער העג.

טאפטונא האט באשלאסן צו פארן פארויס נאר צו נאכט:
ערשטנס, איז דאן דער אבן שטארקער; ווייטער האט ער דאך גע-
מאכט איין ליסט אין שליטן פון אמגעפרארענעם פעל; צו טאג
קען דער ליסט גיכער אפגיין.

אלע אין דער פרי פלעגט מען זיך אפשטעלן אויסרוען און אויס-
שלאפן. טאפטונא פלעגט דאן אנשארן א פולע שניי ארום ליסט,
ס'זאל צו אים ניט צוקומען די ווארעמקייט פון דער זון. אויסער
דעם פלעגט ער נאך פארהענגען דעם שליטן מיט פעלן: ער זאל
שטיין אין קילן שאטן.

דאס ערשטע מאל האט מען זיך אפגעשטעלט אויפן אינדזל
לאמבערט. ער איז געווען אין מיטן פון דורכגוס. דאס איז געווען
א באקוועם ארט. איידער מע איז ארויף אויפן אבן, האט טאפטונא
אנגעוואגט, מע זאל ניט גיין איינער נאך דעם אנדערן, אזוי אז מע
זאל ניט טרעטן אויף די זעלביקע שפורן: ס'איז זיכערער, ווען
איטלעכער שטעלט די טריט אויף א נבעם ארט. אויב מע זאל צוויי
מאל טרעטן אויפן זעלביקן ארט, קען זיך דערפון דער אבן אבן-
ברעכן. אלסן איז ער געגאנגען פארויס טאפנדיק דעם העג מיט דעם
פארשארפטן שפיץ פון זיין שטעקן.

דער ים-אבן איז אנדערש ווי דער טיך-אבן: ער ברעכט זיך
ניט, נאר ער בייגט זיך אונטער די פיס. און דאס איז א סימן, אז
מע טאר אין אזא ארט ניט גיין.

גוניאנא און נאעשעק זינען געגאנגען נאך טאפטונא. קעק
האט געפירט די הינט. אקעק האט זיך זייער געשראקן און איז
געגאנגען דער לעצטער.

טאפטונא האט געשמייכלט, ווען ער האט באמערקט, הי אקעק
ציטערט צו גיין. ער האט גוט באטראכט דעם פלאן הי אזוי
אריבערצוגיין און איז געווען זיכער, אז ס'וועט זיך אבגעפן.
אין דער צייט וואנדערן אריבער די הירשן קאריבו פון דער
אמעריקאנער ערד ווייטער אויף צפון. זיי גייען סטאדעסמיזן.

איין מאל האט טאפטונא דערזען א סטאדע הירשן, וואס זינען
געגאנגען איבערן דורכגוס, די הירשן זינען געגאנגען לאנגזאם.

האָבן אויסגעקליבן א געדרײַטן זעג און, אויף היפל טאפּטונגן האָט זיך אינגעגעבן זיי נאָכצוקוקן, זינען זיי אַלע בשלום אַריבערגע-
גאַנגען.

— אויב זיי זינען אַריבערגעגאַנגען, זעלן מיר אויך אַריבערגיין—
האָט ער געטראַכט.

ער האָט געפירט די פּאַמיליע אין דער ריכטונג אויף מיזרח,
ביז זאָנען זיי האָבן זיך אָנגעשטויסן אויף די שפורן פון אַ גרויסער
סטאָדע הירשן. זיי זינען געגאַנגען מיט די שפורן אַ גאַנצע נאַכט.
אין דער פרי האָבן זיי זיך אָפּגעשטעלט רוען. אזוי חיי נאָך
האַלבן טאָג האָט זיך דער הימל באַדעקט מיט וואָלקנס, זינען זיי
געגאַנגען ווייטער. טאפּטונג האָט זיך געפּרייט מיט די וואָלקנס.
זען די זון שפּנט ניט, האַלט זיך גוט דער פּעלענער ליכט פון
שליסן, און מע קען גיין פּאַרויס.

זיי זינען געקומען צו אַ קליינעם אינדול, זען ס'האָט שוין
גענומען טאָגן, דאָ האָבן זיי באַהאַלטן אַ טייל פון זייערע זאַכן און
האַבן זיך גוט אויסגעשלאָפּן.

נאָכן שלאָף האָט מען מיט גרויס אפּעטיט געגעסן. אלע זינען
געווען געשטימט אויפן בעסטן אָפּן. די שליטנס זינען געוואָרן
אַ סך גרינגער, און פּאַרן ווייטער איז געזען אַ פּאַרגעניגן.
נאָך אַ פּאַר שעה איבערן האַרטן און גלאַטן אַזו און זיי זעלן
שוין זיין לעבן טיך ריי.

גונינאַנאַ האָט געשמייכלט טראַכטנדיק, חיי גרינג דאָרטן זעט
זיין אָנצוכאַפּן פּיש צום פּרישטיק, צום מיטאַג, צום נאַכטמאַל.
טאפּטונג האָט זיך אויף אזוי פּיל באַרוקט, אז ער האָט זיך
געשפּילט מיט זינע קינדער אין לויפּעניש.

אַפּילו אַקעק איז היימלעכער געוואָרן און זיין פּנים איז שוין ניט
געזען אזוי בלאַס.

שפּעטער זינען זיי הידער מיד געוואָרן און די שטימנג איז
געוואָרן אַן ערגערע. פּון זיבטן האָט זיך עפעס געשאַרצט. פּריער
האָט מען דאָס אָנגענומען פּאַר פּעלזן, זען מע איז אָבזערוועירט
גענוטער, האָט מען דערווען, אז דאָס זינען געזעלען.

זאָס האָט אַלעמען זייער פּאַרזונדערט. קיינער האָט זיך ניט
געריכט צו טרעפּן אַ דערפּל פּנים אַריינפאַל פון טיך אין ים אַריין.
די נים האָט אַלעמען דערפּרייט. די מענטשן, זאָס לעבן דאָ,
דאַרפן זיין פּרידלעכע. אזוי יעדנפּאָלס דערציילט מען זעגן זיי.
מע איז געגאַנגען פּאַרויס מיט מער מיט.

א טויטע שטילקייט האָט באַגעגנט אונדזערע האַנדערער. פון
די געצעלטן האָט זיך נאָך ניט געהערט ניט איין קלאַנג. ניט געזען
ניט איין ריר. היזט אויס, אלע איינזינער האָבן זיך געלייגט
שלאַפן. הייל דאָס העטער איז געהען גרוי.

אין דער צייט פון יאָר שפּנט די זון אָן אויפהער. הען דאָס
העטער איז גוט. דערפאַר נוצן די מענטשן אויס אַ האַלקנדיקן טאַג
פֿרי זיך גוט אויסצושלאָפן.

דער איינציקער סימן פון לעבן אין דערפיל זינען געהען די הינט.
אייניקע זינען געלעגן לעבן די געצעלטן צוזאמענגעדרייט אין
אַ קנויל און געשלאַפן הי זייעדע באַלעפּאַטיים; אַנדערע זינען
אַרומגעאַנגען הין און צוריק.

די עסקימאַטישע הינט זינען די שטילסטע העכטער אויף דער
העלט. געהיינטלעך בילן זיי ניט און זיי באַגעגענען ריזנדער
אַלע מאָל פּריינדלעך.

זיי נאָר די הינט האָבן דערפילט פּרעמדע מענטשן. זינען
זיי צוגעלאָפן. געדרייט מיט די עקן און אַרויסגעחיון גרויס פּריינד-
שאַפט. זיי האָבן נאָר שטיל געפורטשעט.

אין א פרעמדן דערפל.

אפפונא איז צוגעגאנגען נענטער צו די געצעלטן און האט אויסגעשריען:

— געסט זינען געקומען עס זינען געקומען געסט!
קיינער האט ניט געענטפערט. אלע זינען געשלאפן.
אקעק איז געווען אין גרויס שרעק און האט זיך געבעטן.
מע זאל גיין היטער. טאפפונא האט געלאכט פון אים.
קעק האט דערזעלע אויסגעשפאנט די הינט. ער איז געווען אזוי
מיד און אים האט זיך געוואלט האסן גיכער זיך באפרען פון זינע
פליכטן. ער האט געטראכט. אז אויף די מידע הינט וועט מען ניט
דארפן אויפפאסן.

די הינט זינען אבער געווען הונגעריק. חיי נאר סאפסוק האט
זיך באשריט פון די רימענס. האט ער אויפגעהויבן זיין נאז און גע-
נומען שמעקן. די לופט איז געווען אנגעפילט מיט דעם ריח פון
פרישע פיש. סאפסוק האט זיך א חארה געטאן אין דער זיט. פון
חאנען עס האט זיך געטראגן דער ריח. לויפנדיק איז ער ארויפגע-
שפרונגען אויף א שלאפעדיקן הונט. דער הונט האט געעפנט זיין
גרויס מויל און האט ארבינגעכאפט סאפסוקס לאפע. יענער האט
אנגעהויבן הילן. און דערפון האבן זיך אלע אויפגעכאפט.

פריער פון אלעמען האבן זיך אויפגעכאפט די הינט. זיי זינען
מיט א געפיל צוגעשטאנען צו די צוויי הינט. וואס האבן געפיסן
אינער דעם אנדערן. עס האט זיך אויפגעהויבן א קחיטשערב,
א בייסעניש. א רייסעניש. פארטויפט צו ווערן.

אין איין רגע זינען ארויסגעלאפן פון די געצעלטן דערוואקסענע
מענער. האלב אנגעטאן. זיך אבנקוקן. וואס דער ליארעם באטייט. נאך
זיי זינען נאכגעלאפן נאקעטע קינדער. זיי זינען געשלאפן אין
העמדלעך. מער נישט אמנגעוויקלט אין פעלצענע דעקעס. זינען
זיי ארויסגעשפרונגען פון די דעקעס און האבן געשריען:

— וואס האט פאסירט?

— דער איז דא?

— דער שלאגט זיך?

אנדערע האבן נאך געווייצט די הינט.

בב אונדז האַלטן די עלטערע מיט אַ פּיף גענומען אַפּרופּן זייערע
הינט. עסקימאָסן קענען אָבער ניט ספּפּן: דערמאָר אָבער האָבן זיך
די מענער געהאָרפּן צו די הינט און זיי גענומען פּונדעררמסן.
קעק און טאפּטונאַ זמנען צוגעלאָפּן צו סאַפּטוקן און האָבן גע-
שרייען צו די עסקימאָסן:

— מיר זמנען גוטע פּרענדו מיר האָבן ניט קיין געהער!
אַלע האָבן גערעדט און געשרייען מיט אַ מאָל. און די הינט האָבן
געבילט און זיך געביסן.

די פּרויען האָבן גערופּן און געשלעפט די קינדער, האָס האָבן
אויך געשרייען.

טאפּטונאַס צווייטער הונט פּיקאלו איז נאָך געווען אין געשפּאַן.
גונינאַנאַ האָט אים קוים אפּנגעהאַלטן. ער האָט זיך געריסן צום גע-
שלעג פּון די איבעריקע הינט און האָט הייליך געבילט.

די ערשטע באַקאַנטשאַפט האָט זיך צוליב די הינט ניט אפּנגע-
געפּן. שולדיק איז געווען קעק, האָס ער האָט צו פּרי אויסגעשאַפּט
סאַפּטוקן.

סוף פּל סוף האָט מען דאָך אָפּגעשטעלט דאָס געשלעג פּון די
הינט און מע האָט זיי אָנגעפּונדן. ערשט דאָן זמנען די מענטשן גע-
קומען צו זיך און האָבן פּאַרשטאַנען. האָס דאָ איז פּאַרגעקומען.

די עסקימאָסן פּון דערפּל זמנען געווען אזוי צעשראַקן הי אַקעק.
טאפּטונאַ האָט אָבער אויסגענוצט די ערשטע רויקע מינוט און
דערקלערט, הי אזוי זיי זמנען געקומען אהער. דאָן האָט מען זיך
באַקענט, און די באַלעבאַטיים פּון די געצעלטן האָבן אַרויסגעוויזן
גרויס פּרענדלעכקייט.

אַלע זמנען געווען אזוי אויפּגעערעגט, אז שלאָפּן האָט מען שוין
ניט געקענט. איטלעכן פּון די געסט האָט מען אַריינגעפירט אין אַן
אַנדער געצעלט און מע האָט געשמעסט די גאַנצע נאַכט. ס'איז
אויך שווער געווען צו זאָגן, אויב דאָס איז געווען נאַכט צי טאָג. די
וון שפּנט דאָרט אַ רונדן מעת לעת אין דער צייט פּון פּאַלאָרן זומער.
אויף מאָרגן אין דער פּרי האָבן וואַלקנס חידער פּאַרשטעלט די
וון, עס האָט שוין געמוזט זיין נאָך האַלבער נאַכט, ווען קעק איז
ארויס פּון געצעלט באַקוקן די נייע ערטער.

אין דרויסן איז קיינער ניט געווען. אַלע זמנען געשלאָפּן. קעק
איז אַזעק צום ברעג פּון טיך.

ס'איז שוין אפּילו געווען פּרילינג. די וון האָט גוט געוואָרעמט.
דער טיך איז געווען זייער אַ שטראָמיקער. דערמאָר האָט ער דעם

אבו גיד פארטראגן אין ים ארען. אבער דאָס וואָסער איז געווען אַזוי-
קאַלט, אויף דער ערד איז געלעגן שניי. פון די גרויע וואָלקנס האָבן
זיך געשאָטן שנייעלעך. אויף די דורכגוסן איז נאָך געווען אַזוי.

קעק איז אַרען אין וואָסער. זינע שטיהל זינען געווען האַרעמע,
אין זיי האָבן ניט דורכגעלאָזן קיין גאַסקייט. דער טייך האָט גערוישט.

קעק האָט געמיינט, אז שטייענדיק אין וואָסער וועט ער דערווען
אַ פיש און וועט אים פאַנגען מיט זיין שפּיו. מיט אַ מאָל האָט ער
דערהערט פון הינטער זיך אַ שטיי:

— אַי, ניט אזוי כאַפט מען פיש!

קעק האָט פון אַ זיט אַ קוק געטאָן אויפן פרעמדן און מיט
אַ בייזן בליק געענטפערט אויף זיין שטייכל. ס'איז קענטיק גע-
ווען, אז יענער לאַכט אָפּ פון אים. קעק האָט זיך באַליידיקט. דער
פערמדער יינגל איז געשטאַנען אויפן ברעג. ער איז געווען זייער אַ
דיקער. צו עסקימאַסן טרעפט זיך דאָס זייער זעלטן.

קעק האָט זיך נאָך אַ מאָל אַנגעקוקט אויף אים. דעם יינגלס
דיקע פיגור האָט אים געמאַכט לאַכנדיק און ער האָט פאַרגעסן זיין
באַליידיקונג. ביידע האָבן אָנגעהויבן גוטמוטיק צו שטייכלען איינער
צום אנדערן. אָפּער ווען דער פרעמדער יינגל האָט געזאָגט: איך וועל
דיר באַלד וועזן. ווי ס'איז בעסער צו פאַנגען פיש, האָט זיך קעק
ווידער דערשפּירט באַליידיקט. ער האָט מיטן שפּיו דערהרגעט אַ
גרויסן פיש און אים אַרויסגעוואָרפן אויפן ברעג פּדי צו באַחזיין
דעם פרעמדן יינגל. אז ער, קעק, איז עפעס ניט אַבי ווער, און אז
אים לערנען דאַרף מען ניט.

— באַרימער— האָט זיך אָפּגערופן דער פרעמדער יינגל צו קעקן—

טאַר וואָס שטעלסטו בעסער ניט קיין נעץ?

די קופערנע עסקימאַסן האָבן זיך קיין מאָל ניט פאַנוצט מיט
קיין נעצן צו פאַנגען פיש און קעק האָט טאַקע קיין מאָל קיין נעצן
ניט געווען. ער האָט אַפילו ניט פאַרשטאַנען, וואָס דער יינגל מיינט
דערמיט. ער האָט זיך אָבער געשעמט צו זאָגן, אז ער פאַרשטייט
ניט, און ער האָט זיך געמאַכט, אז ער הערט ניט.

דער יינגל האָט גענומען ריידן— העכער.

— זאָג, פאַר וואָס שטעלסטו ניט קיין נעץ? מיט אַ נעץ איז

גרינגער, און מע קען פאַנגען מער. קום מיט מיר צו דער היספּע,
וועל איך דיר וועזן ווי אזוי מע פאַנגט פיש.

קעק איז געווען זייער גרויס ביי זיך. אים איז פאָרגעקומען.
אז דער יינגל פאָרימט זיך, אָפער ער איז געווען נישט געריק צו זען.
האָס דער יינגל העט אים באַחזן. ער האָט באַהאַלטן זיין פיש
אונטער אַ קופע שטיינער און איז געגאַנגען נאָכן פּרעמדן יינגל.

א נעץ צו פאנגען פיש.

ד עם פרעמדן יינגל האָט מען גערופן קאַמאַנאַ. אויפן ברעג איז געשטאַנען אַ קאַיאַב. קאַמאַנאַ האָט אים גענומען אויף דער פלייצע, צוגעטראָגן אים צום וואַסער און איז אַרײַנגעקראַכן אין אים. אַ קאַיאַב איז אַ לאַנגע שמאַלע שיפל. עס איז אין גאַנצן באַדעקט מיט פעל. מער נישט אויפן געפינט זיך אַ רונדע לאַך, אַ מענטש זאָל זיך קענען זעצן אין אים. קאַמאַנאַ איז אָבער געווען אזוי דיק, אז ער האָט זיך קוים אַרײַנגעשפאַרט אין דעם שיפל פון זײַן פּאַטער. דערפּוּ האָט ער געמאַכט אזוינע מאַדנע האַוואַיעס, -אז קעק האָט געלאַכט ביז טרערן אין די אויגן.

קאַמאַנאַ איז געווען מיט עטלעכע יאָר עלטער פון קעקן. ער האָט זיך קונציק אָפּגעשטופּט פון ברעג און איז צוגעשווומען אויף זײַן קאַיאַב צו דעם אָרט, וווּ עס האָבן זיך געזען אויפן וואַסער שחימהלצלעך. דאָ האָט ער זיך אָפּגעשטעלט, אַרויסגעצויגן פון וואַסער אַ נעץ און זי גענומען אויסליידיקן.

קעק האָט ברייט געעפנט די אויגן, ווען ער האָט דערזען, היפל גרויסע פיש דער דיקער יינגל וואַרפט אַרויס פון דער נעץ.

די קליינע פישעלעך האָט קאַמאַנאַ צוריק אַרײַנגעלאָזן אין וואַסער, אזוי חי זיי וואַלטן גאַרנישט ווערט געווען. דערנאָך האָט ער אָנגעבונדן עטלעכע פיש אויף אַ שטריקל, צוגעבונדן דאָס שטריקל פון הינטן צום שיפל און זיך פאַרקירעוועט צום ברעג.

קעק איז אים געלאָפן אַנטקעגן מיט אַ געשריי:

— פאַנג נאָך! פאַר וואָס האָסטו נישט גענומען גאָר די פיש?

— ניין—האָט דער יינגל געזאָגט מיט אַ גענעץ—מער נישט. איצט

גי איך שלאָפן. נעם די פיש.

דערפּוּ האָט ער אַ וואַרף געטאָן צו קעקן אַ בינטל פיש. קעק איז געלאָפן אין דערפל צו זײַן פּאַטער. אָן אויפגערגטער האָט ער גענומען דערצײלן וועגן דעם גרויסן חונדער, וועגן די נעצן, וואָס ער האָט געזען.

— מיר מוון קויפן אזא נעץ!—האָט ער געבעטן דעם פּאַטער.

די עלטערן זײַנען געבליבן רויק. די מוטער האָט געזאָגט:

— פאר אונדז איז גוט אונדזער אופן צו פאנגען פיש. אונדזערע זיידעס האָבן דאָך אויך אזוי געטאָן. און וואָס ס'איז געווען גוט פאר זיי, איז דאָך פאר אונדז אויך גוט.

קעקן האָבן דער מוטערס הערטער ניט איבערגעצייגט:
די פיש גייען דאָך אָבער אַליין אַרמין אין דער נעץ. ווען איר שלאָפט. אין דער פרי נעמט איר זיי אַרויס, און דאָס גאָר אָן מי.
— אָבער דערפאר איז שווער צו שטעלן די נעץ—האַט געענטפערט דער פאָטער.

קעק האָט זיך ניט געקענט באַרויַקן. ביז האַנען טאַפּטונאַ האָט אים צוגעוואָגט, אז ער העט נאָך פרישטיק גיין זען, ווי די אַפּנחזינער פונעם דערפּל העלן אַרויסציען די נעצן.

אַלע מענער און פרויען פון דערסל האָבן זיך פאַרזאַמלט אַרומן ברעג. די גאַנצע אַרבעט פון טאָג איז באַשטאַנען אין דעם אַרויסציען די נעצן און אַרויסנעמען פון זיי די פיש. מע האָט געאַרבעט גרוי פּעסוויז. הונדערטער פיש האָט מען אָנגעהאַרפן אויף דער היספּע. די קאַלטע שנין פון דער זון האָט זיך קוים דורכגעריסן דורכן געדיכטן וויסן נעפל און געפינקלט אויף זייערע חיסע שנין. טאַפּטונאַ האָט אַלץ געווען און דאָס האָט געמאַכט אויף אים אַ גרויסן אַפּנדרוק. אָבער פאר אַן עסקימאַס איז זען אײן זאך, און טאָן—אַ צווייטע. זיי האַלטן זיך זייער שטאַרק פאר זייערע אַלטע גע-ווינהייטן און נעמען שווער איבער נמע.

טאַפּטונאַ האָט געוואָגט:

— דאָס איז טאַקע גרינג. מיר דאַרפן דאָס אָבער ניט. ווען מע שטייט אין וועג, קען מען דאָך ניט אָנגרייטן קיין פיש אויף אַ לאַנגער צייט; און וואָס מיר דאַרפן צום עסן, קענען מיר פאַנגען מיט אונדזערע שפּיזן.

קעק איז געווען אַנטווישט. אין דעם מאָמענט איז צוגעגאַנגען קאַמאַנאַ. קעק האָט געוואָגט דעם פאָטער, אז דאָס איז זיין נײַער חבֿר. טאַפּטונאַ האָט אַ קוק געטאָן אויפן דיקן יינגל און גענומען שמיכלען.

קאַמאַנאַ האָט געפירט אַ שליטן. אין אים זינען געווען אַפּנע-עשפּאַנט צוויי הינט. ער איז געפאַרן נאָך האַלץ. קעק האָט זיך אויסגערופן אים צו באַגלייטן. קאַמאַנאַ איז געווען זייער צופרידן: קעק העט אים העלפן! און ווייטער האָט ער ליב אַ קאַמפּאַניע. פריער איז דער וועג געווען אַ שווערער, ניט קיין גלייכער. דערנאָך האָבן זיי זיך פאַרקירעוועט אויפן ים-אַפּז. און נאָך דעם—חידער צום ברעג. קאַמאַנאַ האָט זיך גיך דערשפּירט מיד. מע האָט

זיך אָפגעשטעלט. ער האָט אַרויסגענומען געפראָרענע פיש און זיך
געזעצט עסן. קעקן האָט ער אויך געהאַלט געבן. אָבער קעק האָט
זיך אָפגעזאָגט: ער איז געווען פאַראינטערעסירט מיטן קלייבן האַלץ
און איז גלייך צוגיזראָטן צו דער אַרבעט. קאַמאַנאַ האָט פיל
אַרבעטן ניט געקענט. אים איז באַלד געוואָרן הייס. ער איז זיך
געזעסן און געקאַמאַנדעוועט. הי און חאַס קעק זאָל קלייבן. און אַנדערש
מאָל האַלט זיך קעק פאַלידיקט. אָבער דער דיקער קאַמאַנאַ האָט
געהאַט אַזא גוטמוטיקן פֿנים מיט אַ שמיכל. אַז קעק האָט אויך גע-
שמיכלט. אים איז אָבער אויך הייס געוואָרן און ער האָט זיך צו-
געזעצט אָפרוען לעבן קאַמאַנאַן.

זיי האָבן זיך פונאַנדער גערעדט. קאַמאַנאַ האָט באַדויערט קעקן.
חאַס זיי דאַרפן גיין חבטער אויף דרום. ער, קאַמאַנאַ, האַסט דעם
זומער: ס'איז הייס. די קליידער קלעפן זיך צו צום ליב, און די
פליגעלעך מאַטערן אַזוי גיין. ער האַלט אויף קיין פאַל ניט גע-
גאַנגען אויף דרום. שפעטער האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז קאַבלונאַ
איז דאָ אויך געווען. דאָס האָט ער אויסגעלערנט די עסקימאַס פון
דעם דערפֿל צו פאַנגען פיש מיט נעצן. קאַבלונאַ האָט אים, קאַמאַ-
נאַן, אויסגעלערנט, ווי אַזוי די נעצן צו מאַכן.

קעק האָט דערפֿילט, אַז דער דיקער יינגל הייס און קען מער
פון אים. נאָך מער אַכטונג האָט ער דערפֿילט צו קאַמאַנאַן. ווען ער
האַט זיך דעררויסט, אַז קאַמאַנאַ קען אויסשניידן פון דעם האַלץ.
חאַס דער ים ברענגט: עמערס, טעלער, טעצלעך. דאָס איז זיין גאַנצע
אַרבעט. און דערפאַר שפּיזט אים דאָס דערכל.

קעק איז געווען פאַרחונדערט, און אויך זייער צופרידן. ווען
קאַמאַנאַ האָט אים געבעטן דערציילן וועגן בערדיקן ים-הונט. דאָס
האַט אַקעק באַוויזן צו דערציילן קאַמאַנאַן וועגן קעקס העלדישקייט
עס איז אָנגעקומען דער אַונט. קאַמאַנאַ האָט זיך געפוילט
אַנצולאָדן דאָס האַלץ און האָט עס געהאַלט איבערלאָזן. אָבער קעק
האַט זיך גענומען מיט היץ פאַר דער אַרבעט, און באַלד איז שוין
דער שליטן געווען אָנגעלאָדן. קאַמאַנאַ האָט חידער קיין זאך ניט גע-
טאָן. ער האָט מער נישט געשמיכלט און געקאַמאַנדעוועט מיט קעקן.
קעק האָט פאַרשטאַנען, אַז יענער נוצט אים אויס, אָבער
קאַמאַנאַ האָט אים צוגעזאָגט אַז עקצושענקען אַ קליין ווינטל, אויב
קעק וועט אים ברענגען פון דעם טיף אַ שטיק סאַסנע-האַלץ. אַמתע
סאַסנע, אויסצושניידן אַ לאַפעטע אויף שניי.

קעק האָט צוגעזאָגט אויף געחיס צו ברענגען. דערפֿי האָבן
זינע אויגן געלויבטן: אַ, ער חלומט שוין אַזוי לאַנג צו האָבן אַן אַיי-
גענעם הונט!

דער וועג איז שווער און געפערלעך.

אפפונא מיט דער גאנצער פאמיליע האט זיך געמוזט פאר- האלטן אויפן ספך ר"י צוליב נאָאשעקס קראַנקייט. שוין מער הי אַ האַך איז זי געלעגן אין בעט. די עלטערן זינען געווען זייער אומרויק זעגן איר. היטער האט דער אָפּהאַלט געקענט צעשטערן זייער גאַנצן פּלאַן. פאַרן פאַרקירעווען זיך אויף קרום צו דער טונדרע. האָבן זיי געדאַרפט אַריבערגיין נאָך איין גרויסן ספך. קיין שיפל האָבן זיי נישט געהאַט. האָבן זיי געמוזט באַווייזן אַריבער- צוגיין נאָך איבערן אַיז.

דערזעלע האט זיך שוין אָנגעהויבן דער פּרילינג. דער שניי האט גיך גענומען צעגיין. שטראָמען וואַסער האָבן זיך געטראָגן איבערן אַיז לעבן די ברעגעס. דאָס וואַסער האט געגעסן דעם אַיז. ערטערזינען זינען געווען שפּאַלטן ביי אַ האַלבן מעטער די ברייט. שלעפּן די אָנגעלאָדענע שליטנס איבער די שפּאַלטן איז געווען זייער שווער. גונינאַנאַ האט זיך נישט באַשלאָסן צו לאָזן אין וועג אַרבען מיט אַ קראַנקן קינד.

די גאַנצע צייט האט זיך געהאַלטן אַ גרויער וועטער. און דאָס איז געווען אַ גליק. וויבאַל אָן זון האט דער אַיז נישט געקענט אַזוי גיך צעגיין.

נאָאשעק האט זיך געבעטערט. זיי האָבן שוין געקענט פאַרן. ביי נאַכט האט זיך אויפּגעהויבן אַ הינט און צעטריבן די וואַלקנס. די זון איז פרי אויפּגעגאַנגען און האט שטאַרק און לאַנג געשיינט. דער שניי איז צעגאַנגען חי פון אַ כּישוף. דער פּעלענער ליבסט פון טאַפּטונאַס שליטן האט שוין גאַרנישט געטויגט. ער איז געוואָרן אַלץ ווייכער און ווייכער. פון דער מַשאַ איז ער זיך אין גאַנצן צע- פאַלן. מער פון אַלעמען איז געווען צעטראָגן נאָאשעק. זי האט נישט געקענט און נישט געוואָלט גיין ציפּוס.

דער פּאַטער האט באַרויקט זיין געליבטע טעכטערל און האט געשיקט קעקן צוריק אין דערפּל אַרבען צו קאַמאַנאַן. ער זאל קומען צו הילף. פאַר זיין מי חעט ער באַקומען דעם אַלטן שליטן. קעק איז אוועקגעלאָפּן אין דערפּל. און טאַפּטונאַ איז צוגע- גאַנגען צום ים-אַיינגוס. זיי מוזן היינט ביי נאַכט אַרויספאַרן אַדער

זיך אין גאנצן אפזאגן פון זייער רביזע. נאך איין טאג אזא זוניקער.
און דער אמנוס וועט זיך עפענען בים ברעג.

קעק האט זיך באלד אומגעקערט מיט קאמאנאן. דער שליטן
איז געווען אן אלטער. אבער קאמאנא האט באשלאסן. אז עס לוינט
צו העלפן און שפעטער באקומען דערפאר דעם שליטן. ער האט זיך
גענומען פאר דער ארבעט. און אין אהנט איז שוין פארטיק געווען
א ניער ליסט. מע האט ווידער אנגעלאדן דעם שליטן און אלץ איז
געווען פארטיק.

נאכן אוונט פרויט איז דאס גאנצע דערפיל ארויס באגלייטן
אונדזערע וואנדערער. מע האט זיך אנגעחונטשן איינע די אנדערע
אלדאס גוטס. אלע האבן זיך געפרייט. וואס טאפטונא מיט זמן הויז-
געזינט חעט זיך אומקערן מיטן ערשטן הארפטשניי.

פריער איז מען לאנג געגאנגען איבער דער הוילער ערד
דערנאך איז מען געקומען צו דעם טיך ריי. דער אבז האט זיך שוין
געעפנט. מער נישט אין איין ארט האט זיך פון אבז אויסגעפילדעט
צוויי זיי א בריק. מיט דעם בריק האבן זיך באנוצט אונדזער
אונדזערע און זינען אריבער אויפן אנדערן ברעג. דאס איז געווען
זייער א שווערער חעג. די מענער און קעק האבן געהאלפן די הינט
ציען דעם שליטן. נאשעק און גונינאנא זינען געגאנגען פון הינטן.
זען זיי זינען דערגאנגען צום אבז. האט טאפטונא אוועקגע-
זעצט דאס מידעלע אויפן שליטן אזוי. זי זאל זיך ניט פארנעצן. אויב
עס חעט אפילו אויסקומען צו פארן איבערן וואסער. דער אבז איז
ניט געווען קיין גליכער. און דער שליטן האט אלע חילע אונטער-
געשפרונגען. די מענער זינען געגאנגען איבער די קני אין וואסער
און האבן אכטונג געגעבן. דער שליטן זאל זיך ניט אמנפויגן אויף
איין זיס. און נאשעק זאל ניט ארמפאלן.

אלע שוהריקייטן האט מען אנגענומען מיט גרויס מוט. מע האט
זיך געקומהט. געלאכט. זען די הינט פלעגן זיך אויסגלייטשן אין
וואסער און נעמען שווימען. די עסקימאסישע הינט זינען ניט קיין
הויכע. עטלעכע קילאמעטער איז מען געגאנגען כמעט איבער א
גלאטן און טרוקענעם אבז. אבער זען זיי זינען געקומען צו א ניעם
טיך. איז דער חעג געווארן געפערלעך. אפילו טאפטונא איז געווארן
אומרויק. גונינאנא. אזא זארגלאזע און פריילעכע. האט מיט אומ-
רויקע אויגן געקוקט אויפן קלארן הימל. אקעק איז געווארן א טויטער
פאר שרעק. אויב זיי העלן ניט געפינען קיין איבערגאנג ביזן זונאווי-
גאנג. העלן זיי אים אויף מארגן. נאך א לאנגן און הייסן טאג. געחיס
ניט געפינען. אט זינען זיי געקומען צו אן ארט. ווו דער אבז איז

נאך געלעגן צום סאמע ברעג. דער אמו איז אבער געווען חייך אין דין.
אָקעק האָט געציטערט מיט אַלע גלידער.

טאפּטונאַ האָט זיך גענומען אויספרוהן דעם אמו.
דער הימל האָט זיך גערויטלט. דער טאָג וועט געווען זיין
א חאַרעמער. די שטראַלן פון דער זון וועלן צעשמעלצן דעם אמו.
זוכן וועטער און איבערגאַנג לוינט ניט. מע קען זיכער קיין בעסערן
וועג ניט געפינען.

טאפּטונאַ האָט באַשלאָסן אַריבערצוגיין. גונינאַנען און נאַאַשעקן
האַט ער געפירט אליין.
קעק האָט געפירט די הינט און אָקעק האָט פון הינטן אונטער-
געהאַלטן דעם שליטן.
— מיר וועלן דערטרונקען ווערן, מיר וועלן דערטרונקען ווערן!—
האַט ער געיאָמערט.

נאַאַשעק האָט אים אונטערגעהאַלטן מיט אַ געוויין:
— מיר וועלן דערטרונקען ווערן!

נאַאַשעק האָט מען אין די געפערלעכע ערטער געטראָגן אויפן
האַנט. דאָס האָט צוגענומען פיל צייט. און דאָך האָט זיך אַרויסגע-
חיון. אז דער וועג איז בעסער ווי מ'האַט זיך געריכט. טאפּטונאַ
האַט אַריבערגעטראָגן נאַאַשעק. אַנעקגעשטעלט זי אויפן אַנדערן
ברעג און האָט זיך אומגעקערט צום שליטן. דערוועלט האָבן אָקעק
און קעק באַוווּן אַרויסצופירן דעם שליטן אויף אַן אַנדער וועג. ווי
דער אמו איז געווען גלאַטער. אָבער דערפאַר איז ער דאָ געווען
אַ סך דינער. ווען טאפּטונאַ האָט באַמערקט, ווי דער אמו בייגט זיך
אונטערן שליטן, איז ער געוואָרן אויסער זיך. ס'איז געווען: אַר איין
האַפּענונג צו ראַטעווען דעם שליטן—אַריבערכאַרן וואָס גיכער.

— פאַרויס, קעק!— האָט געשרייען טאפּטונאַ— טרייב די הינטן
און דו, אָקעק, רוק זיך אָפּ פון שליטן!.. נאָך מער אויף צוריק!
די הינט האָבן זיך אַ ריס געטאָן פאַרויס מיט אַ געביל. דער
שליטן האָט געטרעשטשעט. אָקעק איז געווען אזוי צעשראָקן. אז
ער האָט ניט פאַרשטאַנען. וואָס טאפּטונאַ שרייט צו אים. ער האָט
זיך אָנגעשטעפּט אָן שליטן און איז ניט אָפּגעטראָטן פון אים.
ווען דער שליטן איז שוין געווען גאַר נאָענט פון ברעג, איז קעק
פלינק אַרויסגעשפרונגען אויפן ברעג. אין דער זעלביקער קעג האָט
זיך דערהערט אַ שרעקלעך געשריי. דער אמו האָט זיך אַנגעפראַכן
אונטער אָקעקן. ער איז אַרינגעפאַלן אין וואַסער און האָט מיטגע-
שלעפט מיט זיך דעם שליטן. דער ליסט האָט זיך מיט אַ טראַסק
איבערגעפראַכן. מיט גרויס מי האָט מען אָקעקן געראַטעוועט צוזאַמען

מיטן שליטן. פון אַקעקן האָט זיך געבער געגאַסן חאַס. י. ער האָט
געציטערט פון קעלט. גונינאַנאַ און די קינדער האָבן זיך מונאַנדער-
געלאַכט. די ערשטע האָט זיך אָפּגעהאַלטן גונינאַנאַ. זי האָט געהאַט
רחמנות אויף אַקעקן. דעם זון האָט זי געשיקט נאָך האַלץ און דעם
מאַן געהייסן פונאַנדערבינדן די זאַכן. מע האָט זיך דאָ געמוזט אָפּ-
שטעלן אויף אַ פאַר טעג און אַלץ אויסטריקענען.

קעק האָט געמאַכט אַ פּעער. דער פּאַטער האָט אויסגעלייגט די
זאַכן אויפן שפיץ פון בערגל. די זון זאָל זיי אויסטריקענען. אַקעק
האַט איבערגעפיטן די קליידער און אויפגעשטעלט אַ געצעלט.
גונינאַנאַ האָט צוגעגרייט פרישטיק.

נאָר האָט זינען זיי געווען אין אזא גרויסער געפאַר. ס'האַט
געפעלט אַ האָר. זיי זאָלן אַלץ אַנחערן און זאָלן בלעבן אַן הילף אין
היסטן אָרט. און פון דעסט וועגן זינען זיי געווען זייער פריילעך.
מע האָט ניט אויפגעהערט צו לאַכן. אפילו אַקעק האָט גוטמוטיק
געשמייכלט. ווען מע האָט אָפּגעלאַכט פון אים. ער האָט געהאַט
זייער אַ גוטן כאַראַקטער.

תע גי'ת וי'טער.

ר ען אונדזערע וואנדערער האָבן זיך אויפגעכאַפט נאָכן לאַנגן-
לאַנגן שלאָף, זינען אלע זאָכן געהען גאַר טרוקן.
נאָאָשעק איז שוין געהען אויסגערוט.

טאַפּטונאַ האָט באַשלאָסן זיך גלײַך צו לאָזן אין חעג אַרײַן.
קעק איז געווען זייער צופרידן. פון פרייד איז ער אַריבערגע-
שפּרונגען פריער איבער סאַפּטוקן. דערנאָך איבער פיקאַלון. איז זיך
דורכגעאַנגען אויף די הענט און האָט זיך אַ שלעדער געטאַן אויף
דער נאַסער ערד. אים האָט זיך גיכער געוואָלט זען דאָס היסטע
לאַוד, האָס ציט זיך אויף דרום, ווי ווייט דאָס אויג פאַרכאַפט.
קאַמאַנאַס שרעק פאַר דער טונדרע האָט אים ניט פאַרכאַפט. דער איז
געווען צו דרייַסט. מע זאָל אים קענען איבערשרעקן מיט אַ קליי-
ניקייט. קאַמאַרעס און פליגעלעך הויזן זומער אומעטום. און הייס
איז אויך אומעטום. טאַפּטונאַס הויזגעזינד איז זעלטן אויסגעקומען
צו הונגערן און קעקן האָט זיך ניט געגלויבט, אז דאָרטן קען מען
לידן הונגער. און אויב אפילו יא, טאָ וואָס איז דאָס אַנטקעגן דער
פראַכט פון אַן אומבאַוויסטן לאַנדז עס האָט אים געצויגן אַהין צוליב
צוויי סיבות: ער האָט געחלומט דאָרטן צו זען גרויע פערן—גריזליס און
אינדיאַנער, כאַטש פון איין געדאַנק חעגן זיי האָט אים געשוידערט.
קעק פלעגט צומאַכן די אויגן און זיך פאַרשטעלן אַ גרויסן
פער—גריזל: אַ שרעקלעך באַשעפעניש, מיט קודלאַטע האָר, מיט
שאַרפע ציין און נעגל, צוויי מאָל אזוי הויך ווי אַ מענטש.
עס שטייט אויף די הינטערשטע פיס.

קעק האָט אַ מאָל שוין באַגעגנט אַן עסקימאַס, וואָס האָט פאַר-
לאָרן אַן אויג אין אַ צוזאַמענשטויס מיט אַזאַ פער, פון דער דערי-
נערונג האָט אים געגרוילט.

חעגן אינדיאַנער האָט דער יינגל נאָך מער זיך אינטערעסירט,
און מוּראַ האָט ער פאַר זיי געהאַט ווי פאַר די גרויע פערן.

די קופערנע עסקימאָסן און די אינדיאנער פלעגן זיך זעלסטן
טרעפן איינע מיט די אנדערע. ווען דער שניי פלעגט זעגן און
אויף די אָזערעס פלעגט זיך נאָך האַלטן דער אַמז. פלעגן די אינ-
דיאנער צוקומען איבער דער אָזערע צום ים-אַבנגוס. זיי פלעגן
האַנדלען מיט די עסקימאָסן. האָט זיינען אַ סך דרומדיקער זיי
קעקס פאַמיליע.

פון קליינחייט אויף האָט קעק זיך אָנגעהערט מעשיות וועגן
זייע אינדיאנער, האָט פאַלן אָן אויף די געצעלטן פון שלאָפעדיקע
עסקימאָסן און הרגענען זיי צו.

דאָס געטריקנטע פלייש האָט מען אַרײַנגעלייגט אין דעק און
אַריבערגעהאַרפן איבער די הינטס רוקנס; די שטעקנס פון געצעלט
האָט מען אזוי צוגעבונדן צום געשפאַן. אז זיי האָבן זיך געשלעפט
איבער דער ערד. דאָס איז געווען זייער ניט קיין באַקוועמע לאַדונג
פאַר סאַפּטוקן און פיקאַלון. נעבעך. אָבער מע איי אַבנגעאַנגען ניט
מער זיי 3 קליינע אַ שעה. זיי אז די הינט האָבן געקענט מיט-
האַלטן.

גונינאנא האָט געטראָגן ליים אויפצוקאַכן עסן. זאָרגעוודיק
אַבנגעהיקלט אין די פעלן צום שלאָפן. דערצו נאָך אַ קליין מעסער
און די מַכשירים צום נייען.

סאַפּטונאַ און אַקעק האָבן געטראָגן בויגנס און פּעלן אין זייערע
שחערע זעק מיט אינסטרומענטן. שטיקלעך קופער אויף צו מאַכן
נייע פּעלן און צו פאַרבשטן מיט זיי די אַלטע. וואָס מע פאַרלירט
אויף דער יאַגד.

קעק האָט אויך געטראָגן אַ בויגן און פּעלן. אָבער דאָס איז אים
געווען זייניק. ער האָט געוואָלט חזון. אז ער איז אַ מאַן. און מע איי
אים געמוזט לאָזן טראָגן דאָס געצעלט.

אַלע האַנדערער זינען געווען אָנגעטאַן אין גאַר אַלטע אָפּגע-
טראָגענע קליידער. אין אַלטע קליידער איז די פעלן אויסגעריפן.
און דערפאַר זינען זיי קילער. וויטער קלעבט זיך אַרפּן דורך די
לעכער אַ הינטל און פרישט אָפּ. אָבער צום אומגליק באַה-זון זיך
אין די וואַרעמע וועטערן קאַמאַרעס. צוזאַמען מיטן הינטל פאַר-
קלעבן זיי זיך דורך די לעכער און בישן אָן רחמנות. סאַמאַרעס
קריכן כאַטש ניט טיף אַרפּן. ערגער זינען פליגן. זיי קלעבן זיך
אַרפּן און אַרבל. אין אַ הויז. קריכו איבערן גאַנצן גוף. און ס'איז
ניט אויסצוהאַלטן פון בישונג. כאַטש שפּרינג אין דער לופטן.

אלע זמנען געגאנגען איבער דער טונדרע מיט א שווערער משא.
האָבן זיך געפויגן אין דרעען און מיט היצעס אין דער האנט זיך
געווערט פון גאנצע האַלקנט במטיקע אינסעקטן.

לעבן יעדן איז געווען אַ גאנצער וואַלקן פליגעלעך און קאָ-
מאָרעס. זיי האָבן געזשוזשעט און געמאַטערט אָן אַן אויפהער.
קעק איז בראַוו געגאנגען פאַרויס און איז גיט אַפּגעשטאַנען
פון פּאַטער. פון ציט צו ציט פלעגט ער זיך אַפּשטעלן און שיסן
אַ תּיהלע אָדער אַ פּויגל. ער האָט אַלץ אויסגעקוקט אויף דעם
שרעקלעכן גער גריזלי.

טאַפּטונאַ האָט שוין אין אָנהייב חעג דערשאַסן אַ צפּון-הירש-
אַקאַריפּו.

מע האָט זאָס אַפּגעגעסן און נאָך מיטגענומען פּלייש מיט זיך.
וואָס ווייטער מע איז געגאנגען. אַלץ הייסער איז געוואָרן.
גוּנינאַנאַ האָט זיך אויסגעמאַטערט. כראַגנדיק די שווערע פעלן
צום שלאַפּן. איבערהויפט נאָך. ווען מע האָט זיך אויפּגעהויבן אויף
אַ בערגל. דאָ האָט מען זיך געזאָלט אַפּשטעלן. אַקעק האָט געפּאָדערט.
מע זאָל זיך אַפּשטעלן אויף נאַכטלעגער אויף די כאַמע הויכע ערטער.
— איר קענט קיין מאָל גיט וויסן. ווען און פון וועלכער זיט
עס קענען זיך באַווייזן אינדיצנער—פלעגט ער האָרענען.

פון זינע הערטער פלעגט קעק אין דער שטיל ציטערן.

טאַפּטונאַ פלעגט שמייכלען. אָבער ער פלעגט פאַלגן אַקעקן

גוּנינאַנאַ פלעגט אויך זאָגן זי אַ זיפּץ:

— אויף אַ העכערן אָרט וועט אַפּשר פּלאַזן אַ חיינטל. ס'וועט

דערפאַר זיין ווייניקער אינסעקטן.

די זון אין האלבער נאכט.

ביו אהער האָבן אונדזערע האַנדערער אַלץ געפונען פרעכטיקע ערטער אויף אַפצושטעלן זיך. אומעטום האָבן זיי געפונען גענוג שטיינער, וואָס מע האָט געקענט מיט זיי צוהאלטן די ברעגעס פֿון געצעלט, דער הינט זאָל זיי ניט הייבן. ס'איז אויך געווען גענוג צו צוהינגן אויף צו מאַכן אַ פֿיפער. די היץ איז אָבער געוואָרן וואָס חבטער אַלץ שטארקער, דאָס גיין-אַלץ שווערער. אַקעק האָט זיך שוין ניט געקענט אַבנהאַלטן:

— אומזיסט פאַטערן מיר אזוי פיל כוח. שלעפּנדיק מיט זיך אזוי פיל שפּיט. אָן דעם האַלטן מיר געקענט גיין צוויי מאָל אזוי גיר. פֿי די ערטער האָט ער אַראָפּגענומען כּוון פּיקאַלוס רוקן די שווערע זעק מיטן געטריקנטן פֿלייש.

דער הונט האָט זיך נעבעך געלייגט אויף דער ערד. ער האָט קוים געאַטעמט. די אויגן זינען פֿי אים געווען אזוי פאַרשוואַלן. אז ער האָט זיי געמוזט האַלטן צוגעמאַכט. די לאַפּעט זינען אויך געווען צעביסן פֿון די אינסעקטן ביז הונדן. אַלע האָבן זיך גע-שטעלט, פֿדי אין איינעם צו באַטראַכטן אַקעקס פאַרשלאָג.

— מײן אַרעמער סאַפּסוק-האַט קעק געזאַגט גלעטנדיק דעם הונט. — איר פּיין זיכער, אז וויטער העט זיך אויך געפּינען גענוג חילד-עוף — האָט געזאַגט אַקעק — אויב מיר העלן דאָס פֿלייש דאָ באַהאַלטן, העלן מיר פאַרליכטערן די הינט.

טאַפּטונא האָט זיך טיף פאַרקלערט. ער האָט געהאַלטן פֿון דעם קלוגן און ריכטיקן פֿלל: מע מוז טראַגן מיט זיך שפּיט, ווען מע גייט איבער אָן אומבאַקאַנטער געגנט. פֿון דער אַנדערער זייט אָבער באַ-העגן זיי זיך צוליב דעם זייער לאַנגזאַם. אזוי קען ער פאַרזאַמען קאַ-בלונען אויף דער אַזערע. ווי זיי האָבן אָפּגעמאַכט זיך צו טרעפּן. אויב די הינט וועלן זיך צופיל אויסמאַטערן, העלן זיי זיך צו לאַנג מוזן פאַרהאַלטן. אָמת, סאַפּסוק איז ניט אזוי אויסגעמאַטערט ווי פּיקאַלו. קעק טרעבט שטענדיק פֿון אים אָפּ די אינסעקטן, ווי ער טרעבט זיי אָפּ פֿון זיך אַליין. אָבער לאַנג העט ער דאָס אויך ניט קענען טאַן. טאַפּטונא האָט זיך געשלאָגן מיט דער דעה וואָס צו טאַן. חילד-עוף איז דאָ טאַקע פאַראַן וייער פיל, און אַקעק איז דאָך אזא פאַרויכטיקער.

גדשו-הָאָט געזאָגט טאָפּטונאַ צו אָקעקן-דו גיסט אַ גוטע עצה.
לאַמיר טאָקע באַהאַלטן דאָס פּלייש דאָ. עס חשב אונדז צו ניץ קומען.
ווען מיר וועלן גיין צוריק. פּיקאלו און סאַפּטוק וועלן מער נישט
טראָגן די שטעקנס פונעם געצעלט.

די פעלן צום שלאָפן האָט מען נישט געקענט אַנלאָדן אויף די
הינט: מע איז געגאַנגען פאַרביי אָזערעס, און הי נאָר די הינט פּלעגן
דערוען האַסער, פּלעגן זיי זיך אַהין אַ חאַרף געבן זיך אַפּצופּרישן.
אַלע האָבן געקליבן שטיינער צו באַהאַלטן אונטער זיי די שפּיטן.
ס'איז געווען היימלעך צו זיין נאָך דער אַרבעט בשם פּפּער. דער
רויך האָט אָפּגעטריבן די אינסעקטן. די זון באַהאַלט זיך הינטערן
האַריזאָנט אויף אַ מינוט פינף און זי גייט שוין הידער אויף. אזוי
שפּיט זי דאָ פיר און צוואַנציק שעה נאָך אַנאַנד. מער נישט צו נאַכט,
ווען די זון שטייט נידעריק אויבן האַריזאָנט. חאַרעמט זי נישט אזוי
שטאַרק.

זיי פּלעגן זיך אויפהייבן און לאָזן אין וועג אַרבעט אַ זייגער צען
אין אָחנט.

איצט האָבן זיי באַשלאָסן צו וואַנדערן חבטער אָן מַשא. פּריער
פּלעגן זיי פּאַנגען הילד-עוף נישט נאָר אַנצוועסן זיך אויף דער מינוט,
נאָר אויך אַנצוגרייטן אויף שפּעטער. איצט האָבן זיי געוואַלט
פּאַנגען נאָר אזוי פיל, מע זאָל זיין זאָט דערוועלע.
פּיקאלו האָט זיך גיך דערהוילט און די גאַנצע פאַרטייע האָט
זיך גאַנץ גיך באַוועגט פאַרויס.

— פאַרויס פאַרויס!—האַבן זיי דערביי אונטערגעוואַנגען.

טאָפּטונאַ האָט געהאַט צו פּאַנגען הינט אָדער מאָרגן אַ קאַריבן.
אַבער קיין הירש האָט זיך נישט געמאַכט נישט דעם ערשטן. נישט דעם
קומענדיקן טאָג. זינע אויגן, וואָס האָבן געפּינקלט מיט פּריילעכקייט,
זינען געוואָרן ערנסט. ער פּלעגט אויפשטיין פּרי. פּלעגט איבערלאָזן
קעקן און אָקעקן. זיי זאָלן אוועקשטעלן דעם געצעלט, און אליין
פּלעגט ער גיין זוכן הילד-עוף. עס פּלעגן פאַרגיין לאַנגע הייסע שעהן
און אים פּלעגט זיך קיין זאך נישט אַפּנגעבן צו פּאַנגען. ער פּלאַנט
דזשעט אַרום אָן אַפּרו, אַ פינצטערער, און קערט זיך אום צו דער
פּאַמיליע, ווען ער דערזעט, אז דער געצעלט איז שוין אויפגעשטעלט.
מע לויפט אים אַנטקעגן, און ער ווייזט זינע פּוסטע הענט ...

— אַ. מיר האָבן זיך געוואַרט אין דעם לאַנד.

אָקעק לייגט פאַר נישט דרייַסט, מע זאָל זיך אומקערן צוריק.
ער טאָפּטונאַ זאָגט, אז ס'איז שוין צו שפּעט. ביז וואַנען זיי וועלן
דערגיין צום אָרט, וואָס עס לייגט זייער שפּיט, וועלן פאַרגיין דרייַ טעג

אויב זיי וועלן גיין פארויס, וועט זיך אָפּשן גיכער האָס מאַכן.
טאָפּטונאָ גייט אַרום פינצטער חיי די נאַכט. אָקעק און קעק
ווערן זייער ערנסט, קוקנדיק אויף אים. גונינאָנאָ מיט זיך אלעמען
היימלעכער צו מאַכן:

— נאַרישקייטן אַזוי טרויערן, האָס מע האָט די לעצטע פּאַר
טעג ניט געפונען קיין הירש זי גיט אַ קוק—איך האָב צוזאַמען מיט
נאַשעקן אָנגעגראָפן אַ גאַנצן זאַק וואָרצלען—מאַזן. איך וועל זיי
באַלד אויסקאַכן און מיר וועלן זיך לייגן שלאָפן מיט פולע מאָגנס.
קיינער איז פון די ווערטער פריילעכער ניט געוואָרן. אלע
האַפן געוואָס, אַז פון די וואָרצלען קען מען ניט זאַט ווערן, איבער—
הויפט נאָך, אַז מע איז אַזוי הונגעריק און אויסגעמאַטערט.

אָקעק האָט פאַרלאָרן דעם שלאָף. ער האָט זיך געפילט שולדיק,
האַס די פאַמיליע הונגערט. דאָס האָט ער געגעבן די עצה איבערצו—
לאָזן די שפּיז און עס צו באַהאַלטן. ווען אלע האָפן געשלאָפן, האָט
ער אַרומגעבאַנדזשעט איבער דער טונדרע און אים האָט זיך אַבג—
געגעבן צו פאַנגען צוויי וועדערקעס. איר קענט זיך גאַרניט פאַר—
שטעלן. חיי קליין די תּיהלעך זענען געווען, אַז מע האָט פון זיי
אָפּגעשוונדן די פעלכלעך. אויסער די הינט, האָפן דאָס געדאַרפט עסן
5 מענטשן. גונינאָנאָ האָט פּמעט גאַרנישט באַקומען. זיי האָט איר
פאַרציע אָפּגעגעבן נאַשעקן. זיי זענען געווען הונגעריק דעם גאַנצן
טאָג. דערנאָך האָט מען צו מיטאַג אויפגעגעסן דרוב ווילדע הינער,
וואָס קעקן האָט זיך אַבגעגעבן צו שיסן.

— געדענקט מיינע ווערטער—האַט אומעטיק באַמערקט אַלע—
מיר וועלן זיך דעם גאַנצן זומער שפּיזן מיט פייגל, וואָרצלען און
וועדערקעס.

— זאָג דאָס ניט—האַט אים איבערגעריסן קעק—איך האָב היינט
געזען אַ האָז.

— פאַר וואָס האָסטו אים ניט געפאַנגען. מיינ זון זאָגן איז נאָך
חייניקו

קעק האָט זיך אַ ביסל פאַרשעמט. ער האָט דערקלערט:

— ווען איך האָב זיך געיאָגט נאָכן האָז, האָב איך געזען, חיי
פון הייטן לויפט אַ קאַריבו (אַ הירש). איך האָב פּעסער געוואָלט
כאַפן דעם הירש, האָב איך זיך גענומען יאָגן נאָך אים. ער האָט
מיך דערזען און האָט גענומען לויפן גיכער. איך—נאָך אים. ער—אַלץ
גיכער. איך בין געלאָפן און געלאָפן. איך האָב זיך אָבער געשראַקן.
אַז איך וועל פאַרלויפן צו ווייט און וועל אַיך פאַרלירן. דאָן האָט
איך זיך אומגעקערט נאָכן האָז. אָבער ער איז דערחילע אַנטלאָפן.

— דו האַסט ניט געדאַרפט אַפּלאַזן דעם האַז, הי באַלד מיר
האַנגערן אזוי—האַט טאַפּטונאַ געזאָגט.

האַס אַ טאַג, זינען זיי געוואָרן אַלץ הונגעריקער און דאַס
וועטער איז געוואָרן אַלץ הייסער. ס'האַט זיך געדוכט, אז די אינ-
סעקטן ביסן אַלץ שטאַרקער.

קעק איז געווען אזוי פאַרנומען מיטן זוכן שפּיט, אז ער האַט
אויפּגעהערט אויפצופאַסן סאַפּטוקן, און בשם הונט זינען געבעך די
צעביסענע אויגן און די לאַפעס געוואָרן אזוי ווי ביי פּיקאַליון. מע האַט
זיך געדאַרפט ווּנדערן, האַס נאַאַשעק האַלט אזוי גוט, זי פּלעגט
זיך באַנוגענען מיט איר פאַרציע, אַ מאַל פּלעגן די עלטערן אַפּגעבן
איר אַ טייל פּון זייער פאַרציע און זי איז ניט געווען קאַפּריזונער
זיי געוויינטלעך, זי האַט די ערשטע אויסגעשרייען:

— האַלד!

אַ געדיכטער האַלד האַט געדאַרפט זיין אין מזרח פּון דער
שחאַרצער אָזערע, אָבער קיין אָזערע האַט זיך אין ערגעץ ניט געווען.
מע האַט געדאַרפט זיין געדולדיק און גיין צווישן סאַסנעס, ביז האַנען
עס האַט זיך ניט באַחזן לינקס די אָזערע, האַס האַט געפּינקלט
אויף דער זון.

זיידער האַט אַ לויכט געטאַן אַ האַפענונג, נאָך איין טאַג גאַנג,
און זיי וועלן קומען צו דעם אָרט, הי מע קען אַריבערבאַדזשען
די אָזערע, און דאַרטן וועט זיך שוין געפּינען שפּיט, אין דעם זינען
זיי געווען זיכער.

ס'האַט גערעגנט, ווען זיי האָבן זיך אַפּגעשטעלט רוען, מע האַט
געמאַכט אַ גרויסן פּבער לעבן געצעלט, צו מיטאַג האַט מען אויפּגע-
געסן אַ העלפט פּונעם שלאַפּזאַק, פּון אַן אַלטער הירשנפּעל קען מען
אויסקאַכן אַ מיטאַג, אָמת, זייער אַן אַדעמען, אָבער דאָך איז געווען
בעסער זיי גאַרנישט.

אין דער פּרי האָבן זיי זיך געלאָזן אין וועג אַרײַן אַן פּרישטיק,
מע האַט געוואָלט געפּינען עפעס בעסערס, דעם ערשטן מאַל האָבן זיי
טאַקע דערשפּירט דעם ריכטיקן הונגער, די מענער האָבן אים מוטיק
אַריבערגעטראָגן; זיי זינען זיך צעגאַנגען אין פאַרשידענע זיטן,
גוינינאַנאַ איז געגאַנגען פאַרויס מיט דער היינעדיקער הונגעריקער
מידעלע און מיט די אויסגעמאַסערטע הינט, זיי האַט זיך געמיט צו
גיין מיטן ריכטיקן העג.

איצט, ווען זיי זינען שוין געווען אזוי נאַענט, האַט זיך קעקן
שטאַרק געוואָלט פּרייער פּון אַלעמען קומען אין אַ דערפּל און באַ-
געגענען דעם וויסן, ער איז געלאָפּן איבערן וואַלד ברעכנדיק

צױַגן און ריזיקירנדיק מיט אלץ. אבי נאָר גיכער קומען צו דעם
אַרט. ווי דער וויסער האָט אים צוגעזאָגט צו וואַרטן מיט זײַן
גאַנצער פאַרטייע. ער מוז שוין געוויס דאָ זײַן. ווייל טאַפּטונאַס פאַ-
מיליע איז דאָך אזוי לאַנגזאַם געגאַנגען פאַרויס די לעצטע צוויי וואָכן.
ווען דער האַלד איז געוואָרן שיטערער. האָט קעק גענומען גײַן
נאָך גיכער. ער האָט פאַלד דערוען אָן אינדול. מענטשן און אַ געצעלט
לעבן וואַלד. מיט אַ פּריידגעשריי האָט ער זיך געוואָרפן צו זײַ.
זײ האָבן אויך געוואָרפן די אַרבעט און זײַנען אים געלאָפן אַנטקעגן.
— אַמיעליקו אַמיעליקו — האָט קעק געשרײַען קוים אַפּכאַפּנדיק
דעם אָטעם.

דאָס איז ניט געווען אַמיעליק. דאָס זײַנען געווען מער נישט ווי
זײַנע עסקימאַסן.

— ווי זײַנען די איבעריקע? צי האָט איר שפּיז? — האָבן זײ
אין איין שטים געפּרעגט.

— ניט איין פּרעקעלע — האָט געענטפּערט קעק.

— די איבעריקע זײַנען פּון הינטן. איך האָב פּון פּרי אָן קײן זאָך
ניט געגעסן.

— מיר האָבן אַלײן לאַנג געהונגערט. אָבער מיר קענען אײַך
פּון דעסט וועגן העלפן. קום מיט אונדז!

זײ האָבן צוגעפירט דעם גאַסט צו זײַער געצעלט און האָבן
אים דערלאַנגט אַ גרויסע שיטעלע מיט יאַגדעס. די זעלביקע יאַגדעס
וואַקסן אויך אויף דער ערד וויקטאָריאַ. אָבער קעק האָט זײ קײן מאַל
ניט געגעסן. ער האָט אַפּילו קײן מאַל ניט געטראַכט זײ צו פאַרזוכן.
— זײ זײַנען געשמאַק. די יאַגדעס? — האָט קעק געפּרענט מיט
אומצוטרוי.

— אַ זײַער געשמאַק! — האָבן זיך אַ כאַפּ געטאַן ביידע עסקימאַסן —
עס. וויפּיל דו ווילסט. דערבײַ האָבן זײ אַלײן גענומען פאַקן די
יאַגדעס אין מויל אַרײַן.

קעק איז געווען צו הונגעריק. ער זאָל צו לאַנג קײַערן. ער
האַט זיך גענומען פאַר די יאַגדעס. און זײ זײַנען אים זײַער געפּעלן.
דאָס זעלביקע האָט געטאַן נאַאַשעק. ווען זי איז געקומען. גוּנינאַנאַ
האַט זיך אָבער אָפּגעזאָגט צו עסן די יאַגדעס. איר איז דאָס פאַר-
געקומען חילד. אזוי ווי עסן גראָז אין פעלד. אַ גאַנץ לעבן פּלעגט זי
פאַרבײַגן פאַרביי די זעלביקע יאַגדעס און זי האָט קײן מאַל ניט
געהערט. עמעק זאָל זײַ עסן. ווי זאָל זי איצט זײ אָנהײבן עסן?

מע גייט איבער דער אָזערע.

קאבלונאס עסקימאָסן האָבן דערציילט, אז זיי זינען געקומען אהער נאָך אַ שווערן און ניט קיין אמנגעגעבענעם טאָג. מע האָט אויפגעשטעלט דעם לאַגער, און אָמיאַליק איז אַדעק מיט זיי אויף יאָגד. זיי זינען אַדעק מיטן ברעג אין פאַרשיידענע ריכטונגען און האָבן מיטגערופן מיט זיך אַקעקן און טאַפּטונאַן, באַלד האָט זיך אַקעק אימגעקערט מיט עטלעכע ווערעקעס און טאַפּטונאַ מיט פייגלען. ענדלעך איז אויך געקומען אָמיאַליק מיט פלייש פון אַ קאַריבו אויפן רוקן. מע האָט געגעסן צו זאַט. אַלע זינען געווען זייער פריילעך. מע איז געווען די גאַנצע נאַכט און זיך דערציילט, וואָס מע האָט פאַר דער צייט איבערגעלעבט.

זיי האָבן גאַרניט געפילט, אז זיי זיצן די גאַנצע נאַכט, ווייל די זון האָט געשפּנט און ס'איז געווען ליכטיקער טאָג. אַבער אָמיאַליק האָט געהאַט אַ זיגער און ער פלעגט קיין מאָל ניט פאַרגעסן אים אַנצושטעלן. ער האָט דאָס געוואָגט, אז זיי זיצן די גאַנצע נאַכט. ס'איז שוין געווען האַלבער טאָג, ווען זיי האָבן זיך געלייגט שלאָפן.

זיי אַלע זינען געווען דעם ערשטן מאָל אין דער געגנט, און קיינער האָט ניט געוואָסט, וווּ צו זוכן דעם וועג אויף אַריבערצוגיין די אָזערע. מע האָט דערציילט, אז דער איבערגאַנג צייט זיך ווי אַ שמאַלער פאַסיק פון איין אינדזל צום צווייטן, און אז גיין קומט אויס ביזן גאַרטל אין וואַסער.

קאַבלונאַ האָט פאַשלאָסן אַליין צו גיין זוכן דעם איבערגאַנג. קעק איז מיטגעגאַנגען מיט אים, דאָס איז געווען די סאַמע הייסע שעה פון אומענדלעכן פאַליאַר-טאָג. זיי האָבן זיך געלאָזט אין וועג אַרבעטן אין זייער אַ מונטערער שטימונג. זיי האָבן געקלומט וועגן דעם, ווי זיי וועלן זיך פאַרן אין דער קילער אָזערע, און זיי האָבן געהאַט נחמנות אויף די איבעריקע, וואָס דאַרפן ליידן פון פליגעלעך און פון היץ אין וואַלד.

קעק האָט זיך מיט אַ געלעכטער געוואָרפן אין וואַסער:

א. גוט, איראַ, גוט!

קאבלונא איז ארמין אין האסער און האָט געבראַדזשעט. דאָס
האַסער איז אים דערגאַנגען ביזן גאַרטל.

— איך העל גיין מיט דיר — האָט זיך קעק געבעטן.
— ניין, גיי נישט, בלעב אויף דעם אָרט, ווי דו שטייסט. דאָ איז
צו טיף פאַר דיר.

אין פינף מינוט ארום איז שוין אַמיאַליק געווען ביזן האַלדז
אין האַסער.

— פאַרויכטיקער, פאַרויכטיקער — האָט דער יונגל געשרייען.
ער האָט מורא געהאַט, דער הייסער זאָל נישט אַרבינגיין ביז
איבערו קאַפּ איז האַסער.

פריער האָט קעק מיט שרעק געקוקט, ווי אַמיאַליק באַוועגט
זיך לענגזאַם, אָבער באלד איז ער געוואָרן דרייסטער און ער האָט
שוין אַליין געוואָגט צו זוכן אַ פּלאַך אָרט.

די זון האָט זיך באַהאַלטן הינטער די וואַלקנס.

ס'האַט אָנגעהויבן צו רעגענען. גיין אין אַבז-קאַלטן האַסער, ווען
עס גייט נאָך דערצו פון אויבן. איז נישט געווען צו אָנגענעם. קעק
האַט שוין פאַרדראָסן. האָט ער איז נישט געבליבן מיט די איבעריקע
אין האַלדז. ער האָט זיך פאַרגעשטעלט, אז זיי זיצן איצט אין טרוי
קענעם האַרעמען געצעלט און דערציילן זיך מצטעם. ווי פאַרלאָזט
מען איצט דעם חיסן מענטשן. האָט גייט זיך אַלץ פאַרויס, אזוי ווי
ס'וואַלט גאָר קיין רעגן נישט געווען קעק איז אָבער שטיל געגאַנגען
נאָך קאַבלונאַן. ער האָט געוואַלט, קאַבלונאַ זאָל אים שיקן צוריק.

מיט אַ מאָל האָט זיך קעק אַראָפּגעלאָזן אונטערן האַסער. דאָס
איז געווען זייער אַ טיף אָרט. ער וואַלט זיך דערטרונקען. ווען
קאַבלונאַ לאָזט זיך נישט אַראָפּ אונטערן האַסער און ראַטעוועט אים
נישט אַרויס. קאַבלונאַ האָט אים שטרענג געהייסן גיין, פאַרויכטיקער
און נעענטער צום ברעג. אַ פאַרשעמטער האָט קעק שטיל געפּאָלגט
דעם חיסן. ער האָט אָנגעטאַפּט מיט די פיס אַ האַרטן גרונט און איז
פאַרויכטיק געגאַנגען איבער נישט קיין טיפּן אָרט. ער איז אזוי געווען
אַרבינגעטאַן אין דעם וועג, אז ער האָט נישט באַמערקט, ווי ער איז
אָדעק גאָר חייט און איבערגעלאָזט דעם חיסן הינטער זיך. ווען ער
האַט דאָס באַמערקט, האָט ער פאַרשטאַנען, אז ער האָט געפונען דעם
איבערגאַנג. אים האָט זיך פאַרוועלט אַ שטיף טאַן. עסקימאַסן האָבן
זייער ליב אַ שפּאַס, אַ פריילעך געלעכטער. ער האָט זיך אַראָפּגע-
לאָזן אין האַסער, ס'זאָל זיך מער נישט זען ווען זיי דער קאַפּ, און ער
האַט גענומען שרייען:

— אַמיאַליקו אַמיאַליקו העלף מיר!

און דערצייט האט זיך שטימ געקלונגען אזוי. הי ער האלט
זיך.

קאבלונא איז אין בעס געווארן. ניטיק האט ער געדארפט
מיטנעמען דעם יינגל און אלע חילע אים ארויסראטעווען אן אומ-
צופרידענער איז ער צוגעגאנגען צו קעקן.

קעק איז אויפגעשפרונגען מיט א געלעכטער און האט געזאגט:
— איך האב דיך אפגענארט. איך האב געהאלט מאכן א שפאט.
איך טרינק זיך ניט. איך שטיי אויף גאר א פלאכן ארט און חטער
איז אויך פלאך. דאס האב איך געפונען דעם איבערגאנג.
קאבלונא האט זיך לאנג ניט געפייזערט אויף קעקן. ער האט
זיך פונאנדערגעלאכט און געזאגט:

— אויסגעצייכנט ס'מאכט ניט אויס, וואס דו האסט מיך אפגע-
נארט. אזוי דו האסט געפונען דעם ריכטיקן וועג, דעם איבערגאנג.
לאמיר מאכן א צייכן אויף דעם ארט און גיין וויטער.

זיי האבן גענומען א לאנגן שטאנג, וואס אמיאליק האט
געבראכט מיט זיך, און אים אריינגעשטעקט אין גרונט פון דער
אזערע, זיך שפיץ זאל זיך ארויסזען פון האסער. זיי זינען דער-
גאנגען ביז אן אינדזל, זינען אים דורכגעגאנגען, האבן געמאכט
א סימן און זינען ווידער אריין אין וואסער. אזוי זינען זיי גע-
גאנגען פון איין אינדזל צום צווייטן. דאס איז שוין געווען ניט אזוי
שווער, ווייל זיי האבן געפונען דעם ריכטיקן וועג.

זיי זינען דערגאנגען ביז א וויטן ברעג און האבן זיך אומגע-
קערט צוריק. אומעטום האבן זיי אויפן איבערגאנג אָנגעשטעלט
שטאנגען, זיי זאלן אויף מאַרגן ליכט געפינען דעם וועג. מאַרגן
האבן דאך געדארפט גיין אלע און אריבערטראַגן מיט זיך די זאכן.

א' נד' א' נ' ע' ר'.

אונדזערע וואנדערער זינען אריבער די שווארצע אָזערע און זייערע מאטערנישן האָפן זיך געענדיקט. זיי זינען געווען ביי דעם טיך דיו. דאָ איז געווען גענוג שפיט. ניט אפּלנדיק זיך און אָן זאָרג זינען זיי געגאנגען פון איין עסקימאָסן-לאַגער צום צווייטן. טאפּטונא און גונינאנא האָפן זיך שוין פון פריער געקענט מיט עטלעכע פון די פאמיליעס, וואָס זיי האָפן דאָ באַגעגנט, און גאָר גיך האָפן זיי זיך באַפריינדעט אויך מיט די איבעריקע. אלע זינען זיי געקומען אהער צוליב איין זאך: האַקן סאַסנעס און מאַכן הילצערנע פּליים.

די זון האָט די גאַנצע צייט געשניט. ליכט און פינצטערניש האָפן זיך ניט געפיטן איינס נאָך דעם אנדערן. זיי האָפן ניט גע-וויסט פון שעה, הייבט אונדז, ווען אַפּצושטעלן אָן אַרבעט, אַ גע-שפּרעך אָדער אַ שפּיל. מע פּלעגט זיך ניט אַפּשטעלן, ביז וואַנען מע פּלעגט ניט ענדיקן אַ געוויסע באַשעפטיקונג.

קעק און זיין פאָטער פּלעגן אויסהאַקן אַ בוים; ווען דער בוים פּלעגט פּאַלן, פּלעגן זיי זיך נעמען אויסהאַקן און אויסשניידן ברעטער און אַרבעטן אזוי לאַנג, ביז וואַנען די ברעטער פּלעגן ווערן פאַרטיק צום טריקענען. דאָן ערשט פּלעגן זיי באַמערקן, הייבט און היי אַרבעטן זיי זינען, און גיין אַהיים עסן און שלאָפן. זיי פּלעגן אַרבעטן אַ שעה זעכצן און אָפּשר אפילו די גאַנצע צוואַנציק נאָך אַנאנד.

קיינער האָט דאָס ניט באַמערקט און קיינעם האָט דאָס ניט געקיימערט.

די מענער פּלעגן אַ מאָל איבעררייסן די שווערע אַרבעט צוליב יאָגד. ס'איז געווען מאַנאָט אויגוסט. אין דער צייט זינען די הירשענע פעלן באַזונדערס גוט.

טאפּטונא האָט געוויסט, אז ער זאָרף קריגן אַ סך פעלן, וועל מע דאָרף מאַכן ווינטערדיקע קליידער פאַר דער גאַנצער פאמיליע. אַפּרייניקן די פעלן און זיי צוזאַמעננייען - דאָס איז געווען גוט. זינאנאט אַרבעט.

נאָאשעק האָט זיך פאַרוויילט. זי האָט געקליפן יאָגדעס, גע-
פלאַכטן קרענץ פון בלומען און געהאַלפן דער מוטער צו דער
אַרבעט.

אײן מאָל האָט זי זיך געשפּילט מיט אַנדערע קינדער אַזוי לאַנג
זי אונדזערע דרײַ טעג און דרײַ נעכט. די זון האָט די גאַנצע צײַט
געשײנט, די לופט האָט געהילכט פון די פּרײַלעכע קינדערשע
שטימען. עס זײנען אַלץ צוגעקומען נײַע און נײַע חֲבָרִים.
זײ זײנען געווען אַזוי פּרײַלעך, און קײנער האָט נישט געקלערט, אַז
מע דאַרף ענדיקן די שפּיל. ווען נאָאשעק איז זײער מיד געוואָרן,
האָט זי זיך גענומען בײַזערן, אַז אַרײַן אין געצעלט, האָט זיך
אַ וואָרף געטאָן אויפן געלעגער און אַזוי לאַנג געשלאָפן, אַז די
מוטער איז געוואָרן אומרויך, צי זי וועט זיך אַ מאָל אוירכאַפן.

אין דער צײַט האָט קעק אויך געהאַט פאַרגעניגן: אַמיאַליק
האָט אים גערופן מיטגיין און זײ האָבן צוזאַמען אַרומגעבלאַנדזשעט
אין דער אומגעגנט. דערוויילע האָט זיך גאָך נישט פאַרווירקלעכט
נישט אײן חֲלוֹם קעקס: זײ האָבן נאָך נישט געטראָפן נישט קײן בער-
גריזלי און נישט קײן אײנדיאַנער.

אויפן צווייטן טאָג פון זײער וועג איז אַמיאַליק געזעסן און
האָט עפעס אויפמערקזאַם געקוקט דורכן בײנאַקל אויף אַ פּלעק
אין דער ווייטן.

דער ווייטער האָט דערלאַנגט דעם בײנאַקל קעקן און געזאַגט
צו אים:

— קוק זיך אײן און זאַג מיר, וואָס דו זעסט.
קעק איז געווען שטאַלץ, וואָס מע פּרעגט זײן מײנונג זי צו
אַ-דערוואַלסטענעס.

— מענטשן-האָט ער געענטפערט, און דערצו האָט זײן שטייג
געציטערט נאָך מער זי די פּינגער, וואָס האָבן געהאַלטן דעם בײנאַקל.
ער האָט געוויסט, וועמען ער זעט.

— דאָס זײנען עסקימאַסן? — האָט געפּרעגט דער ווייטער.

— נײן, נישט זײ!

קעק איז געווען אַזוי אויפגערעגט, אַז ער האָט קוים אַפּגע-
האַלטן דעם בײנאַקל.

אַמיאַליק האָט ווידער גענומען דעם בײנאַקל.

— אָפּשר איז דאָס מײן פּרענד סעלביגן-האָט ער געזאַגט צו זיך
אַלײן:—אַפּער נײן, איך מײן, אַז נישט.

צו קעקן האָט ער שוין הויך געזאָגט:
- נו, גוט, היי באַלד מיר חייסן ניט, ווער זיי זינען, לאַמיר גיין
זיי אַנטקעגן און זיך באַקענען מיט זיי.

דער קליינער עסקימאַס האָט אָן ווערטער אַינגעשטימט. דאָס
געפיל פֿון פֿאַרויכטיקייט (אַלע עסקימאַסן זינען פֿון דער נאַטור
פֿאַרויכטיק) האָט אים אַפילו אונטערגעזאָגט. אַז ס'איז בעסער זיך
צו באַהאַלטן און אַפּוואַרטן די פּרעמדע. אָבער זיין נבגיר איז געווען
נאָך שטאַרקער פֿאַרן שכל. אים האָט זיך געוואָלט טרעפֿן מיט די
אומבאַקאַנטע, זען זיי נאָענט און זיך גוט אַינקוקן אויף זיי.

דאָס שרעקלעכע וואָרט, אינדיאַנער, האָט מען ניט אויסגערעדט,
אַבער קעק האָט געוואַסט, אַז דאָס זינען זיי. ער האָט ניט געוואַסט, צי
זאָל ער זאָגן וועגן דעם דעם חייסן, טאַמער גייט קאַבלונאַ ניט, ווען
איך זאָג אים. צוויי מאָל איז דאָס וואָרט, אינדיאַנער, שיר אַליין
ניט אַרויסגעפֿלויגן פֿון זינע ליפֿן. אָבער ביידע מאָל האָט ער די
ליפֿן שטאַרק צוזאַמענגעפּרעסט. דאָס איז זאָך די איינציקע גע-
לעגנהייט צו זען אינדיאַנער. עס קען זיין, אַז דאָס איז געפּערלעך,
אַבער אַמיאַליק האָט דאָך זיין ביקס.

צו קעקס גרויסער פֿאַרזינדערונג האָט קאַבלונאַ זיך גאַרניט
געשראַקן פֿאַר די פּרעמדע. ער איז געגאַנגען דירעקט זיי אַנטקעגן.
ווען אַמיאַליק און קעק זינען אַרויסגעקומען אויף אָן אַפּענעם אָרט,
האָט זיך אַמיאַליק אַפּגעשטעלט, גענומען פֿאַכן מיט די הענט און
אַזוי געגעבן צו וויסן די פּרעמדע, זיי זאָלן זיך אַפּשטעלן.

קעק האָט אויפּמערקזאַם געקוקט. דערביי האָט ער אַלץ גע-
צויגן די הויכע שטיוול, וואָס גונינאַנאַ האָט פֿאַר אים געמאַכט
פֿון ים-הונט-פּעל. ער איז געווען זייער צופּרידן, ווען קאַבלונאַ האָט
זיך נאָך אַ מאָל אַינגעקוקט אין בינאַקל און געזאָגט:

-- דאָס זינען אינדיאַנער!

קעק פֿרעכט זיך מיט די אינדיאנער.

צו קעקן האָט דאָס האַרץ שטאַרק געקלאַפֿט:

— איז דאָס טאַקע אזוי?

א מאַדנער געפיל האָט אים אַרומגעכאַפֿט. אַ ציטער איז דורך
איבער אַלע זינע גלידער.

— דו... דו האָסט עס גאַר קיין מורא נישט— האָט ער צום סוף נישט
אויסגעהאַלטן.

— ניין— האָט אַמיאַליק געזאָגט— אָבער אויב דו האָסט מורא
און דיר ווילט זיך אַנטלויפֿן, בלעב דאָ. און איך וועל שפּעטער קומען
נאָך דיר.

קעק איז רויט געוואָרן.

— איך וויל נישט דורכלאָזן די געלעגנהייט זיי צו זען— האָט ער
געזאָגט און איז געגאַנגען פֿאַרויס.

דער וויסער און קעק האָבן זיך אַרעפּגעלאָזן פֿון אַ בערגל און
זיך באַגענט מיט די אינדיאנער. זיי זינען געווען אָנגעטאָן הי
חיסע, און איינער פֿון זיי האָט אַפילו פֿרע גערעדט ענגליש מיט
אַמיאַליקן. זייער הויט איז געווען זייער טונקל, און קעקן האָט זיך
געדוכט, אז זיי האָבן פֿנימער פֿון גוֹלָנִים.

קאַבלונאַ האָט געטרעגן מיט זיך דאָס פֿלעיש פֿון דעם הירש, וואָס
ער האָט נישט לאַנג געשאָסן. די אינדיאנער זינען, חישט אויס, גע-
ווען הונגעריק. אַמיאַליק האָט געבעטן קעקן מאַכן פֿיער. דער יינגל
האָט זיך גענומען פֿאַר דער אַרבעט. נישט אַרויסלאָזנדיק פֿון אויג די
פֿינד. צוויי פֿון די אינדיאנער האָבן אים געהאַלפֿן. ביז וואַנען דאָס
פֿיער האָט זיך פֿונאַנדערגעברענט און דאָס עסן האָט זיך געקאַכט.
איז קעקן שרעק פֿמעט פֿאַרביי.

— קעק— האָט געזאָגט אַמיאַליק— די פֿרעמדע אינטערעסירן זיך
מיט אַיך, ווי איר מיט זיי.

— אָט דער מאַן הייסט דושימי. ער האָט מיר דערציילט, אז זיי
זינען המנטיקס מאַל פֿאַרגאַנגען אזוי ווייט אויף צפֿון, וויטער הי
אַלע מאַל, וועל זיי האָבן געהאַפֿט זיך צו באַגעגענען מיט עסקימאַסן.
זיי האָבן אָבער מורא צוצוגיין גאַר נאָענט צו אַ לאַגער, וועל זיי
זינען נאָר דריי, און עסקימאַסן איז דאָ פֿאַראַן אזוי פֿיל.

אמיאליק האָט דאָס איבערדערציילט קעקן מיט זייער אן ערנסטן
פֿנים. אָבער ביידן האָט זיך געוואָלט אַרויסשיסן מיט אַ געלעכטער.
די אינדיאַנער האָבן פאַרשטאַנען. אז קעק האָט ניט קיין שינאַה
צו זיי.

דושימי האָט דערציילט, אז ער האָט געדינט ביי סעלבין. אַמיאַ-
ליקס אַ נאָענטן פּרענד. סעלבי האָט געבעטן. דושימי זאָל אויפֿווכן
דעם חבֿסן מענטשן און אים העלפֿן. אויב מע וועט דאַרפֿן.
אָמיאליק האָט דאָס איבערגעזעצט קעקן.

קעק האָט זיך גענומען קיבלען פֿון געלעכטער. זיי העלן העלפֿן
אָמיאליקן. אז ער, דער הייסער - קאַרמעט זיי אלעמען.
די אינדיאַנער האָבן ניט פאַרשטאַנען זיין געלעכטער. אָבער
זיין געלעכטער האָט זיי באַרויקט. מענטשן. וואָס לזכן אזוי הייליך
און פֿרילעך. קעגען דאָך ניט זיין קיין גוֹזֿנים. דושימי איז געוואָרן
דריסטער און ער האָט חבֿטער גערעדט:

- מיסטער סעלבי האָט געזאָגט, אז דו קענסט געוויס העלכע
ניט איז עסקימאָסן. און אז איך העל זיך טרעפֿן מיט דיר, וועסטו מיך
צונויפֿפירן מיט זיי. דאָן העל איך קענען דעם קומענדיקן זומער באַ-
גלייטן אַהער מיסטער סעלבין.

קאַבלונאַ האָט ניט געוואָסט, צי די עסקימאָסן העלן אינשטימען
זיך צו טרעפֿן מיט די אינדיאַנער. דערפֿאַר האָט ער גענומען ריידן
מיט קעקן. אזוי הי ער וואָלט מיט אים זיך אָן עצה געהאַלטן.
- ווי מיינסטו, דעין פֿאַטער, די מוטער און אַקעק העלן זיך
העלן טרעפֿן מיט אַט די מענטשן? - האָט ער געפרעגט.

- זיך טרעפֿן וווּ הי אזוי?
קעק איז געוואָרן דערשראָקן פֿון דעם געדאַנק אליין.
- אין דערפֿל, אויב מיר וועלן זיי אַהין אַוועקפירן - האָט קאַב-
לונאַ געענטפֿערט.

קעק האָט געזאָגט:
- אַקעק קען זיך דערשרעקן און אָנהייבן שיסן. ווי נאָר ער
וועט זיי דערזען.

- ניין, ער וועט דאָס ניט טאָן. הייל איך העל פֿריער געבן צו
היסן. אז די אינדיאַנער קומען הי געסט.

אַננעמען די אינדיאַנער הי געסט - דאָס אליין איז פֿאַרן קליינעם
עסקימאָס געווען אַ מערקחירדיקער און שרעקלעכער געדאַנק.
ער האָט אָבער געזען, אז קאַבלונאַ איז זייער ערנסט, האָט ער זיך
טיף פֿאַרטראַכט: - קאַבלונאַ הייל היסן, צי די עסקימאָסן העלן באַ-
געגענען די אינדיאַנער פֿריינדשאַפטלעך?

בזמן יינגל האָט זיך אַלץ צעמישט אין קאָפּ.
— די אינדיאַנער זינען גאַר ניט אַזוינע, זיי מיר האָבן גערעכנט.
זיי האַלטן זיך אַנדערש און זעען אויס אַנדערש. געזיס, אינעווייניק
אין האַרצן זינען זיי אָפּשך ביזע.
— פאַר האַסערע מענטשן האָט איר זיי געהאַלטן — האָט אַמיאַליק
געפּרעגט.

— פאַר געפּערלעכע, פאַר פאַלשע, פאַר גוֹלָנִים.
— זיי זעען אָבער אַזוי ניט אויס — האָט קעק געזאָגט.
דושימי און זינע באַגלייטער האָבן פאַרשטאַנען. אז די לאַגע
איז ערנסט. זיי פאַלד מע ענטפּערט זיי ניט אַזוי לאַנג אויף זייער
ביטע און מע האַלט זיך אַזוי לאַנג אַן עצה, האָבן זיי באַשלאָסן, אז
מע דאַרף זיך נאָך אַ מאָל פאַראַטן צווישן זיך. זיי זינען אָפּגעגאַנגען
גען אָן אַ זיס און האָבן באַשלאָסן, אז גיין צו די עסקימאָסן איז גע-
פּערלעך, אפילו ווען דער חבסער באַגלייט זיי. דערפאַר דאַרף מען
אָפּטרעטן:

— דאָס האָט דאָך מער נישט זיין פּרינד סעלבי אַזוי געזאָגט.
איך זאָל דיך פּעטן. אליין ווילן מיר שוין גאַרניט גיין צו זיי עסקי-
מאָסן — האָט דושימי געזאָגט.

די הערטער האָבן אָבער געחירקט אויף קאַבלונאַן. חבלי סעלבי
האַט געפּעטן, ווילט זיך אים טאַקע מאַכן אַ פאַרגעניגן זיין פּרינד
נאָך מער ווי אין דער היים.

— זיי פאַלד סעלבי וויל דאָס, זיין איך אַבנשטימיק — האָט אַמיאַליק
געזאָגט — מיר וועלן זיך פאַלד לאָזן אין חעג אַרבעטן. מיר וועלן זיך
אָפּשטעלן אין האַלד און מאַרגן געפינען אַן אַרט, ווי איר וועט זיך
באַהאַלטן. איך וועל דערחבלי צוגרייטן די באַגעגעניש.

אויך דער וואך.

ער חמסער מענטש האט געזאגט, האט קיינער ניט געזאגט צו ריידן אנטקעגן. זיי זינען געגאנגען צוזאמען לאנגע שעהן, און די גאנצע צייט האט זיך קעק געפילט מיט די פרעמדע הי מיט חברים, אבער הי נאך זיי האבן זיך אפגעשטעלט און די אינדיאנער האבן זיך אפגעטיילט פרי זיך צו מאכן א באזונדער פּדל, איז קעקן חידעך פארגעקומען, אז זיי זינען שרעקלעך און פארדעכטיק. ער האט געקוקט, הי זיי זינען געגאנגען איבער דער לאַנקע און הי זיי האבן אויפגעשטעלט זייער פּדל, וואָס זיי האבן גערופן „טיפי“. ער האט געזען די לאַנגע שאַטנט, וואָס די האַלפּ-נאַכטיקע זון האט אפגעחאָרפן פון „טיפי“ און דערנאָך—הי די דריי מענער זינען אַרײַן אין טיפּי.

דאן איז ער אויך אַרײַן אין אַמיאַליקס געצעלט, אַבער שלאָפן האט זיך אים ניט געוואָלט. הי פארגעסט מען דאָס, אז אין צווייטן געצעלט שטעקט אזא געפאָרז ער האט זיך דערמאָנט. הי מע האט דערציילט, אז אינדיאנער האבן אויסגעהרגעט א גאנצן דערפֿל עסקימאָסן. ווען זיי זינען דארטן געשלאָפן. ער האט געוואָלט פּי-קומען די מוֹרָא, אַבער ער האט ניט געקענט. דאן האט ער פאָרגע-לייגט, אז מע זאָל זיין וואָך, און זיי ביידע, קעק און קאַבלונאַ, וועלן זיך פּיטן.

קאַבלונאַ האט דערפון געמאַכט אַ שפּאַס.

— דו וועסט היטן פון דאַנען— האט ער געזאָגט צו קעקן— און יענע פון געצעלט וועלן אויך זיין וואָך, וועל איך זיך קענען גוט אויסשלאָפן צווישן אַווינע גוטע וועכטער.

קעק האט זיך פון דעסט וועגן ניט באַרויַקט. אויב אַזוי, וועט ער היטן אַליין.

ווען קאַבלונאַ איז אַנגעשלאָפן, האט זיך קעק געזעצט: אין איין האַנט—אַ מעסער, לעפן דער אַנדערער—אַ פּוּיגן מיט פּפּלן. אויב ס'וואָלט געווען פּינצטער, וואָלט דער יינגל אַפּגעזעסן די גאַנצע נאַכט. אַבער וואָס פאַר אַ זין האט צו זיצן אין אַ פּינצטערן געצעלט, ווען אין דרויסן איז ליכטיקער טאָג. ס'איז שוין זיכערער צו זיצן לעבן געצעלט הי אין געצעלט.

ניט איין קלאנג האט זיך ניט געהערט. דער סאָסנע-חאַלד, וואָס
האָט זיך געצויגן גאַר חייט, איז געווען רויק. דער ווינט האָט ניט
געשאַקלט די שווערע צווייגן. אפילו קיין רעגן פלעגט ניט קענען
דורכדרינגען דורך זיי אויף דעם גרינעם טעפּיך פון דער ערד.
איין מאָל איז דורכגעלאָפן אַ קיניגל, און קעק האָט אויפגעצייטערט.
אַבער דער שוואַכער שאַרף האָט זיך פאַרלאָרן אין דער חייט און
קיין זאך האָט ניט פאַסירט. ביסלעכחז איז דעם קליינעם עסקימאַס
שרעק שוואַכער געוואָרן. זיין שכל האָט זיך אַזוי ווי באַפּרעט פון
מוֹרָא חיי פון אַ קרענק, וואָס גיט זיך איבער בירושה.
קעק האָט זיך אַליין איצט געוואַנדערט, וואָס ער האָט ניט גע-
פּאַלגט אַמיאַליקן.

— קאַפּלונאַ חייס דאָך בעסער ווי איך—האָט קעק געזאָגט שטיל
צו זיך אַליין. ער האָט זיך אַנגעפּוויגן און מיט גרויס נבגיר זיך
אַנגעקוקט אין קאַפּלונאַס פּנים.

אַמיאַליק, ליגנדיק אין קליינעם געצעלט, האָט אויסגעוויזן
זייער גרויס. און ער איז טאַקע געווען זייער שטאַרק. ער האָט גע-
קענט דורכלויפן אָן אַפּרו 75 קילאָמעטער נאָך אַ שליטן מיט אַ הונט;
ער קען צוהרגענען די שרעקלעכסטע חיות. ער האָט געלעבט מיט
עסקימאַסן און איז געווען זייער פּריינד. און פון דעסט וועגן רעדט
ער מיט די אינדיאַנער, ווי ער האָלט געווען זייער פּרוּדער. מע האָט
געדאַרפט מוֹרָא האָפּן פאַר אים ווי פאַר אַ פּרעמדן, אַבער אין דערפֿל
האָט מען זיך ניט געשראַקן פאַר אים און מע האָט אים צוגענומען
חיי דעם בעסטן גוטן פּריינד. און אַנדערע עסקימאַסן האָפּן זיך אויך
ניט געשראַקן פאַר אים.

קעקס קאַפּ האָט זיך פון זיך אַליין אַנגעפּוויגן. ער האָט זיך
אַבער באַלד זאָ כאַפּ געטאַן. זיך אויסגעגלייכט און האָט פעסטער
צוגעהאַלטן דעם מעסער אין האַנט. אַבער באַלד איז די האַנט שוואַכער
געוואָרן. ער האָט זיך ווידער אַ שאַקל געטאַן.

קאַפּלונאַ האָט זיך איבערגעקערט אויף דער צווייטער זייט.
אפילו זיין אַטעם האָט זיך ניט געהערט. אַזוי שטיל איז געווען אַרום.
קעקס קאַפּ האָט זיך ווידער אַראָפּגעלאָזן. מיטן רוקן האָט ער
זיך צוגעטוליעט צום געצעלט.

אין אזאָ לאַגע האָט אים געפונען אַמיאַליק אויף מאַרגן אין
דער פּריי. קענטיק, אז ער איז געווען גרייט צו פאַרטיידיקן זיי ביי זיין.
קאַפּלונאַ האָט געקוקט אויפן ינגל און האָט געטראַכט:

— ס'איז גוט צו האָפּן אזאָ געטרעיען חבֿר אויף אַ לאַנגער ריזע
איבער אַ קאַלטן לאַנד.

די מורא פאר אינדיאנער.

אַשעק האָט זיך אויפגעכאַפּט פון איר לאַנגן שלאָף און האָט געבעטן עסן. גונינאַנאַ איז געשטאַנען לעבן קאַכע-דיקן קעסל, חען אַמיאַליק און קעק האָבן זיך אומגעקערט. — דו ווילסט זיך אַפרוען און אַפעסן—האַט זי אַנגע-באַטן דעם חבטן מענטשן. אָבער די גאַנצע ציט, האָט זי האָט געלייגט די בעסטע שטיקלעך אויפן גאַסטס טעלער, איז זי מיט די אויגן און געדאַנקען געהען לעבן איר זון. ס'איז שווער אַפצונאַרן אַ מוטער. גונינאַנאַ האָט פאַרשטאַנען. אז עפעס האָט געטראָפן.

— האָט קען דאָס זיין?—האַט זי געפרעגט זיך אַליין. אָבער זי האָט געשוויגן און געהאַרט. זי איז געווען זיכער, אז פאַלד וועט אַלץ קלאָר ווערן.

קעקן האָט זיך זייער געוואָלט ריידן. קיין מאָל אין זיין לעבן האָט ער נאָך נישט איבערגעלעבט אזא אױפֿרעגונג הייַבנט, חען ער איז געגאַנגען אין אזא חונדערלעכער געזעלשאַפט. די אױפֿרע-גונג האָט דערגרייכט דעם העכסטן גראַד. חען זיי האָבן באַהאַלטן די אינדיאַנער דרױַ קילאַמעטער פון זייער לאַגער. אים האָט זיך געדוכט, חען ער איז געקומען אין לאַגער, אז אַלע קוקן אויף אים, חילץ עפעס זיך דערחיסן בױַ אים. ער האָט דאָך געזען די שרעק-לעכע אינדיאַנער. מיט דעם האָט ער זיך דאָך געקענט אויסצייכענען בױַ די איבעריקע עסקימאַסן. און דאָס טאַמע וויכטיקסטע: ער ווױַס, אז דרױַ פּראַדיקע רויטהויטיקע ליגן באַהאַלטן הינטער בױַמער אזוי גאַענט פון זױַן אייגן היים. הייַ זאָל ער בלייבן רויק?

— איך האָב אַ סוף—האַט ער שטיל געזאָגט צו גונינאַנאַן.

— איך זע דאָס—האַט זי געענטפערט.

— אַ מאַמעו חבט דאָס נישט אַרויס. איך קען נישט אויסזאָגן.

קעק איז געווען זייער ערנסט.

גונינאַנאַ האָט אים פאַטראַכט מיט אינטערעס.

איך וואָלט דיר אויסגעזאָגט, מאַמע, אָבער דאָס איז אַמיאַליקס

אַ סוף.

— טאָ האַלט דעם סוד. מײַן זון באַחט. אז זיר קען מען אָנ-
טרויען.

— זיר איז גוט צו ריידן. דו הייסט ניט, סאר אַ סוד דאָס איז—
האַט דער יינגל געענטפערט.

אַמיאַליק האָט צוזאַמענגעקליבן די גאַנצע פאַמיליע און האָט
דערציילט וועגן די אינדיאַנער. גונינאַנאַ האָט גענומען שרייען:

— אינדיאַנער! אָננעמען אינדיאַנער דאָ אין לאַגער, אין אינדזערע
געצעלטן ניין, ניין, אויף קיין פאַל ניטו וואָס מיינט איר זיך, מײַנע
קינדער זענען מיר ניט טיפערן באַשעק, וווּ ביסטו? גיי ניט אַרויס
פון לאַגער. מײַן קינד, אין וואַלד איז געפערלעך!

— וועגן מיר זאָרג ניט—האַט דער זון געענטפערט: איך הייס די
געפאַר. איך הייס, וווּ זי איז. איך הייס ריכטיק דאָס אַרט. איך האָב
דאָך געפרישטיקט מיט זיי.

קעק האָט זיך ניט געקענט אַזנהאַלטן. ווי באַרימט מען זיך ניט
אַ ביסל, ווען עס מאַכט זיך אזאָ געלעגנהייט?

— די געפאַר איז אָבער גאָר ניט אזוי גרויס, ווי איר מיינט—
האַט ער געזאָגט און האָט זיך דערביי געשטעלט מיט די הענט אין
די באַקעס.

גונינאַנאַ האָט אַ פאַטש געטאָן מיט די הענט.

— דו זאָגסט, אז די אינדיאַנער זענען ניט געפערלעך? אַלץ דו
האַסט מיט די אינדיאַנער געגעסן... טאַפּטונאַ, דער יינגל איז
קראַנק! מע דאַרף פּרעגן בײַם שאַמאַן. ער איז געוויס געווען צו
לאַנג אויף דער זון.

טאַפּטונאַ איז אָבער געבליבן גאַנץ רויק.

— ניין, דער יינגל איז געזונט. ער איז מער נישט אויפגערעגט.
ער האָט געפרישטיקט מיט די אינדיאַנער. וועלכער יינגל וואָלט ניט
געשטאַלצירט דערמיט? פאַר האָט זאָלן עפעס קומען די אינדיאַנער
מיטן ציל אונדז צוצוהרגענען? פאַר וואָס קענען זיי ניט האָבן קיין
אַנדערע צילן? זיי זענען דענע גוטע פּרענדז—האַט ער זיך אומגע-
קערט צו אַמיאַליקן

— זיי זענען געקומען פון מײַנע גוטע פּרענדז.

— וואָס פאַרלאַנגען זיי?

— זיך באַקענען מיט אײַך און האַנדלען מיט אײַך.

— אָבער מיר האָבן קיין מאָל ניט געהאַנדלט מיט אינדיאַנער—

האַט איבערגעריסן גונינאַנאַ.

— דאָס הייסט נאָך ניט, אז מיר דארפן זיך איצט ניט טרעפן מיט זיי—האָט געזאָגט טאָפּטונאַ רויק און אַנטשלאָסן. די פרוי אַקעק און נאָאָשעק האָבן אויסגעשטעלט אויף אים די אויגן אין שטומען שרעק. זיי האָבן ניט געקענט באַנעמען. פאַר וואָס ער גייט אַבן אויף אזאָ ריזיקע. נאָאָשעק האָט זיך אַ חאָרף געטאָן צו דער מוטער, זוכנדיק אַ שויף. זיי האָט פאַרשטאַנען פון גאַנצן געשפּרעך נאָר איינס: אינאָ דיאַנער האָבן זיך באַהאַלטן אין חאַלד. אַמיאַליק האָט געשוויגן. קעק איז שטאַלץ אַרומגעגאַנגען היין און הער.

דאָן איז אויפגעשפרונגען אַקעק. פריער האָט ער פון פאַרווּנ-דערונג פאַרלאָרן דאָס לָשון, איצט האָט ער שוין הידער געקענט ריידן. זיבן פֿנים איז געווען בלאַס. די קני האָבן געציטערט. אָפּער זיבן שטים האָט הייליך געקלונגען.

— הערט זיך אַבן, מבינע פריבנד, קיין גוטס העלן זיי אונדז ניט ברענגען, די רויטע מענטשן, אודערע טאַטעס האָבן ניט געזען קיין גוטס פון זייערע. אלע מאַל, הען אונדזער פאַלק פלעגט זיך טרעפן מיט זיי, פלעגן פאַרקומען שלאַכטן, אונדזערע פלעגן צוהרגענען זייערע מענטשן, און זיי פלעגן צוהרגענען אונדזערע. ס'איז ניטאָ קיין צווייפל, אז איצט טראַכטן זיי אויך העגן אַ מאַרד. זיי זינען געווען געקומען מיט שלעכטע און פאַלשע צילן, חזל זייערע הערצער זינען פאַלש. זיי העלן צו אונדז שמעכלען, העלן ריידן זיסע רייד, אין די מעסערס זינען באַהאַלטן אונטער זייערע קליידער, איר זאָגט, אז זיי ווילן מיט אונדז האַנדלען, יע, געוויס, זיי ווילן אונדז אָפּמאַרן און אויסהרגענען אלעמען ביי דער ערשטער מיגלעכקייט, איך זאָג אַבך: אלע אינדיאַנער זינען בייזע אינדיאַנער.

די מורא האָט באַגריסטערט אַקעקן. ער האָט זיך געפילט, זיי ער האַלט געווען דער רעטער פון זיבן פאַלק. זיבן רעדע האָט גע-דויערט צען מינוט, אַ פולע פאַמיליעס פון אַנדערע בידלעך האָבן זיך פאַרקליבן אַהער, כדי זיך אַינצוהערן, וואָס דאָ קומט פאַר. זיי האָבן געהאַרט אַקעקן פאַרווּנדערטע.

נאָך דעם האָט אַמיאַליק דערקלערט, העגן וואָס מע רעדט דאָ. זיי נאָר די עסקימאַסן האָבן פאַרשטאַנען, וואָס דער וויסער ליגט פאַר, האָט זיך אָנגעהויבן אַ געשריי. איין טייל איז געווען דערפאַר, די אינדיאַנער זאָלן קומען; נאָך אַ טייל איז געווען געגו; אַנדערע האָבן געהאַלטן מיט די און מיט יענע. אלע זינען געווען

אויפגערעגט. מער נישט טאפטונא איז געווען רויק. און קעק האָט זיך
געהאַלטן גרויס.

ווען די עסקימאַסן האָבן זיך דערהויסט, אז קעק האָט גערעדט
מיט די אינדיאַנער, האָט גערוט מיט זיי צוזאַמען און איז געגאַנגען
מיט זיי צו גאַנצן טאָג, האָבן אים אלע גענומען אויספרעגן.
קעק האָט אלץ פאַרפּוצט, פאַרגרעסערט. אָבער אפילו די סאַמע
נאַרישע פון די עסקימאַסן האָבן געטראַכט אזוי:

— אויב אַ יינגל האָט געקענט פאַרברענגען אזוי פיל צייט מיט
זיי, מוזן זיי גאַרניט זיין אזוינע גולנים.

— גולנים אַ. ניין—האַט קעק אויסגעשרייען. זיי זינען אזוינע
פּחדנים. דרײַ דערוואַקסענע מענער האָבן מורא געהאַט פאַר מיר.
זיי זינען פאַרגאַנגען אויף צפון זיך צו טרעפן מיט עסקימאַסן און
זיך געשראַקן אַרײַנצוגיין אין אונדזער לאַגער. ווען זיי האָבן מיך
דערזען.

די עסקימאַסן האָבן אפילו מורא געהאַט פאַר אינדיאַנער.
(די מורא גיט זיך נישט זיי איבער פון פאַטער צו קינדער) פון דעסט
וועגן האָבן קעק דערציילונגען אלעמען באַרויקט. ס'איז געפליבן.
אז מע לאַזט זיי אַרײַן אין לאַגער, אויב זיי וועלן ערגעץ איבערלאַזן
זייער געווער.

די אינדיאנער אין לאגער פון די עסקימאסן.

אבלונא, זינע עסקימאסן און קעק זינען אדעק נאך
די אינדיאנער.

אין דער ציט, האט די עסקימאסן פון דערפל
האָבן זיך געזאמפערט. צי זאל מען ארביילאָזן די
אינדיאנער, צי ניט, זינען די אינדיאנער געלעגן
אין זייער באהעלטעניש. זיי האט ארומגעכאפט א

טויטלעכע שרעק, און זיי האָבן באשלאָסן ביי זיך ניט צו גיין אין
דעם לאגער פון די עסקימאסן.

דען קאבלונא האט זיי איבערגעגעבן, אז די עסקימאסן פאָדערן,
אז זיי זאלן איבערלאָזן זייער געהער, זינען זיי אויפגעשפרונגען
פון אויפרעגונג.

— פאר האט זאלן מיר איבערלאָזן אונדזער געווערן?— האט דושימי
געפרעגט מיט פֿעס:— מע חיל אונדז ארביילאָזן אין לאגער אָי געהער
און אונדז צוהרגענען. מיר זינען אָבער ניט אזוי נאָריש, מיר גייען
ניט, מיר חילן שוין ניט זיך באגעגענען מיט די עסקימאסן.

— אַמיאליק האט שוין פארדראָסן, וואָס ער האט זיך ארביילאָזט
אין דער געשיכטע. ער האט געפרוּחט איבערריידן די אינדיאנער.
זיי זינען אָפער געווען אינגעשפארט.

דער חפסער האט דערקלערט זינע באגלייטער, די עסקימאסן,
אז די אינדיאנער חילן זיך אומקערן. זיי פילן זיך שטארק באליידיקט.
איצט קענען זיי רופן די איבעריקע אינדיאנער און אָנהייבן אַ מיליטאַר
מיט די עסקימאסן. די עסקימאסן זעלן מוזן וואָס גיכער זיך ראטעווען
אויף צפון. זיי זעלן מוזן איבערלאָזן די סאַטנאַדע ברעטער און די
גאָך ניט פארטיקע שליטנס.

אַמיאליק האט מיט אַ מאָל געמאכט זייער אַ שטרענג פֿנים.
ער האט אָנגעהויבן ריידן הויך און ביז, ער האט ארויסגעגעבן אַ
באפעל, אז זינע עסקימאסן און קעק זאלן נעמען די אינדיאנער פאר
די הענט און זיי פירן צום לאגער. אליין וועט ער גיין פון הינטן
מיט זמן שרעקלעכן ביקס.

דאָס האט געהאַלפן: דושימי האט זיך אונטערגעגעבן און די
איבעריקע אויך.

זיי נאָר די עסקימאסן פון לאגער האָבן דערזען די פֿרעמדע,
זינען זיי מיט אַ מאָל פריילעך געחאָרן. זיי האָבן דערזען, אז די
אינדיאנער זינען אָנגעטאָן אין קליידער, זיי די חפסע טראָגן, אז זיי

חייזן אויס ווי געחיינטלעכע מענטשן. גארניט אזוי, הי זיי האָבן זיך
סאַרגעשטעלט. די שרעק איז גלפך פאַרביי און מע האָט אויכגענומען
די געסט זייער פריינדלעך. מע האָט געמאַכט אַ גרויסאַרטיקן אַחנט-
ברויט פון געבראַטענע הירשענע קעפּ. מע האָט דערלאָנגט זופּ פון
בלוט און נאָך פאַליבטע געריכטן.

דערנאָך האָבן די עסקימאָסן פאַרבעטן די אינדיאַנער איבערצו-
נעכטיקן אין זייערע געצעלטן. דערפון אַבער האָבן זיך די געסט אַפּ-
געזאָגט. זיי האָבן נאָך אַלץ כּוֹרָא געהאַט און געוואָלט בלייבן אַלע
צוזאַמען: זיי האָבן געזאָגט אַ ליגן, אז זיי זענען אינגעוויינט צו
שלאָפּן אויף דער ערד לעבן פּיער. די פאַלעפּאַטים האָבן כּוֹן איידלקייט
זעגן זיך ניט געאַמפּערט, כאָטש זיי איז דאָס אויסגעקומען מאָדנע.
קעק האָט געחוסט, אז די אינדיאַנער זאָגן ליגן, ער האָט אַבער
געשחייגן. דער יינגל האָט געזען, אז אַמיאַליק און זענע עסקימאָסן
זענען געבליבן מיט די רויסע, און אים האָט זיך אויך געוואָלט
בלייבן מיט זיי. אַבער ער איז געזען אויסגעמאַטערט פון דער פּאָ-
דיקער נאַכט, זען ער האָט געחאַכט, דערפאַר האָט ער געפּאָלגט זען
מוטער. און ווי נאָר ער האָט זיך אַנידערגעלייגט, איז ער אַנגע-
שלאָפּן.

אויף כּוֹרָגן האָט דזשימי אַנגעלאָדן די עסקימאָסן אין דעם
לאַגער פון די אינדיאַנער און האָט צוגעזאָגט דעם שענסטן כּיבוד.
מער נישט עטלעכע עסקימאָסן האָבן געזאָגט אַנצונעמען די אַמלאַ-
דונג. צווישן זיי איז געזען טאַפּטונאַ מיט זען הויזגעזינד. די וואָס
זענען געגאַנגען, זענען געבליבן זייער צופּרידן. די אינדיאַנער האָבן
זיי גרויסאַרטיק צוגענומען און געמאַכט פאַר זיי אַ סענדה אין איינעם
פון די גרעסטע הילעך זייערע. נאָך דער סענדה האָט אַן אַלטער
קאַסאַקער אינדיאַנער זיך אויסגעפּוצט אין אַן אַלטמאַדישן אינדיאַנישן
אַנצוג פּדי אים צו פּאַרזיין די געסט. אַלע האָבן גענומען אַן אַנטויל
אין אַלגעמיינעם געשפרעך. דעם געשפרעך כּלעגט אָנהייבן דזשימי
און אַמיאַליק פּלעגט איבערזעצן. דערנאָך האָבן די אינדיאַנער פּאַ-
שאַנקען די עסקימאָסן מיט פּתונות און די עסקימאָסן האָבן זיך צו-
זאַמען מיטן חפּסן אומגעקערט אין זייער לאַגער.

זעגן קיין אַנדער זאך האָט מען ניט גערעדט—נאָר זעגן די אינ-
דיאַנער. אַלע האָבן זיך געפּרייט, אז זיי זענען גאַרניט קיין גוֹלָנים.
אַלעמען איז מיט אַ מאָל געוואָרן גרינגער אויפן האַרצן. אויב אזוי,
דאַרף מען זיך ניט טרעקן מער, זען מע וואַנדערט אַריבער פון
חפּסן צפּון דרומדיקער פּני דורכן זומער אַנצוקלעבן האַלץ און
צוצוגרייטן ברעטער.

מער נישט אַקעק איז געפליבן ביי זיין אַלטער מיינונג העגן די
אינדיאנער.
טאפטונא האט געלאכט פון אים.

איך א פאַר טעג ארום איז קעק געזעסן ניט חבט פון געצעלט.
נאַשעק איז צוגעלאָפן צו דעם אַרט. ווי קעק איז געזעסן. זי
האַט זיך צוגעגנבעט צו אים פון הינטן און אים פארמאכט די אויגן
מיט די האַנט.
קעק איז געהען פארנומען. ער האַט געמאכט פּפּלן. ער איז
אין פּעס געהאַרן.
— לאַז מיך צו רן. צעלאָזענע מיידל! ווי קען א מענטש ארבעטן.
אז דו שטייט צו?
— איך וויל. דו זאָלסט זיך שפּילן מיט מיר.
— זיך שפּילן! דו זעסט דען ניט. אז איך בין פארנומען? דאָס
איז א נייטיקע ארבעט!
— אָבער איך וויל זיך שפּילן—האַט זיך אינגעשפּאַרט נאַשעק.
קעק האַט געשוויגן.
— ברודערל. ליבער. שפּיל זיך מיט מיר!—האַט זי זיך געבעטן.
קעק האַט זיך אינגעקוקט אויף זיין פּפּל. פון דעם שטופּ.
האַט נאַשעק האַט אים געגעבן. האַט זיך די פּפּל צעבראַכן.
— גיי צוהעקן— האַט ער געזאָגט— קיין מאָל האָב איך פון דיר
קיין רן ניט. לאַז מיך ארבעטן.
נאַשעק האַט געמאכט אזא מינע. ווי זי וואָלט זיך געקליבן
חיינען. זי האַט זיך אָבער אויף גיך אָפּגעקערט און א געשריי געטאָן:
— וועל איך זיך שפּילן מיט האַזן. וועל קיין ברודער האָב איך
ניט, און אלע קינדער זענען אַוועקגעפאַרן.
און מיט די הערטער איז זי אַנטלאָפן אין דער ריכטונג צום
געדיכטן וואַלד.
קעק האַט זיך גענומען מאַכן א נעם שפּיק פאַר דער פּפּל.
זיין געחיסן האַט אים נעמאטערט. אזוי ווי א שטים פון אינעווייניק
האַט גערעדט צו אים:
— דו האַסט געקענט א פּיסל זיך שפּילן מיט דוין שוועסטערל.
אָבער דער שכל האַט אים אויפגעזאָגט:
— א מענטש מוז דאָך אָבער פאַרט טאָן זיין ארבעט.
ער האַט ווידער אויסגעפרוווט די פּפּל. זי איז געווען זייער גוט.
ער האַט זי אָבער ניט צוגעטראָגן וויבן דער מוטער. ווי ער פלעגט

אלע מאל טאן. גונינאנא האט געזען. חי ער האט זיך צעקריגט מיט
דער שחעסטער. און זי האט געקוקט אויף אים מיט א פארהורף.
דער יינגל האט זיך געפילט אין עפעס שולדיק. ער איז צוגע-
גאנגען צו דעם ארט. ווי עס האבן זיך געטריקנט די ביימער, האט
ער האט אנגעהאקט צוזאמען מיט זיין פאטער.

טאפטונא איז דארטן אויך געווען. ער האט געהאלטן בים
ענדיקן דעם נייעם שליטן. פון דעם שליטן אליין איז אים שוין
געחארן גוט אויפן הארצן.

ס'האט זיך אנגערוקט דער הארבסט. ס'האבן זיך געענדיקט די
ליכטיקע פאלאר-טעג. האט אן אן איבעררעסט. האלבע נאכט האט זיך
די זון גענומען פארהאלטן הינטערן האריזאנט אויף א דריי, פיר שעה.
נאכן זונאונטערגאנג איז גונינאנא געקומען צו דעם ארט. ווי
טאפטונא האט געארבעט. איר פנים איז געווען צעטראגן.

- דו האסט געזען נאשעק? - האט זי צוגעשרייען פון חייטן.

טאפטונא האט איר געענטפערט:

- גיין, דא איז זי ניט געווען.

- הייסט דאס, אז זי איז פארפאלן געחארן

- ווי אזוי פארפאלן געחארן?

טאפטונא האט געחארפן די ארבעט. האט זיך אויסגעגליכט

און א פארווינדערטער געקוקט אויף זיין פרוי.

גונינאנא איז צוגעגאנגען נענטער. זי האט זיך א מידע אראפ-

געלאזן אויף א קארטש. אין אירע אויגן האט זיך געפילט א גרויסער

אומרו. זי האט זיך געווענדעט צו קעקן:

- קעק. ווהין איז דאס קינד אוועקגעלאפן? האט האט זי דיר

געזאגט? זי איז דאך די גאנצע צייט נאך ניט געווען אין דער היים.

נאך דעם ווי זי האט גערעדט מיט דיר.

- זי איז אוועקגעלאפן אין וואלד זיך שפילן מיט העזעלעך -

האט קעק געענטפערט מיט אראפגעלאזענע אויגן.

- אין וואלד? און דו האסט זי ניט אפגעשטעלט? אך, מין זון

- האט האב איך געקענט חיסן? - האט קעק געזאגט.

ער האט אבער באלד אפגעהאקט. אזא מאדנעם אויסדרוק האט

ער באמערקט אויף די עלטערנס פנימער.

- זי רויק, מאמע - האט ער צוגעגעבן - איך לויף זי זוכן, איך

חייט אלע ערטער, ווי זי שפילט זיך.

- איך האב שוין אליין געזוכט. גערופן - האט געזאגט די מוטער -

גיניט חייט, עס ווערט שוין אונט. עס פעלט נאך, דו זאלסט אויך

פארפאלן ווערן.

מע באשולדיקט די אינדיאנער.

אפטונא איז אהעק זוכן זמן טאכטער אין א צחייטער זיט. זי זינען דורכגעגאנגען דעם נאָענטן טייל פון האַלד, האָבן אלץ גערופן: „נאָאָשעק“.

זען ס'איז געהאָרן פינצטער, האָט טאפטונא געהייסן קעקן גיין אהיים. ביידע האָבן זיי זיך אומגעקערט פינצטערע, אויס-געמאָטערטע. מע האָט אַ וואָרט ניט אויסגערעדט.

טאפטונא האָט עפעס געגעסן. נאָר קעק האָט זיך צו קיין זאך-ניט צוגערירט. אַ, האָט אים געמאָטערט זמן געהייסן לויפנדיק איבערן האַלד און זוכנדיק די שוועסטער, האָט קעק זיך צוגעזאָגט. אז ער זעט אלצדינג טאָן פאר איר, אויב זי זעט זיך נאָר אומקערן-דער ערשטער האָט אָנגעהויבן ריידן אַקעק.

– נאָאָשעק איז אהעק אין האַלד און האָט זיך ניט אומגעקערט. פאר האָט פלעגט זי זיך אלע מאָל אומקערן דאָס האָבן די אינדיאנער צוגענומען דאָס קינד. נאָך גוט, אויב זיי האָבן זי אהעקגעפירט אַ לעבעדיקע. און אָפּשר דאַרפן זיי גאָר האָבן אירע ציינער און אירע האָרן מע מוז גיכער זעקן אלע שכנים און לויפן נאָך זיי.

גונינאָנא און טאפטונא האָבן ניט געוואָלט גלויבן. אָבער אַקעק האָט ניט אויפגעהערט צו פאָדערן, מע זאָל האָט גיכער מאַכן אַ טומל. אַמיאָליק איז ניט גזעזען דערבב, ער איז אהעק אויף יאָגד. טאפטונא האָט זיך געקחענקלט אין דער שטייל: גלויבן, צי ניט גלויבן אַקעקן.

קעק איז געשלאָפן. ער האָט דעם געשפרעך ניט געהערט. זען ער האָט זיך אויפגעכאַפט. האָט ער דערזען, אז דער לאַגער איז פוסט. די מוטער איז אין גרויס צער. די פרויען, האָט זינען געקומען טרייסטן גונינאָנאָן, האָבן אלע געהאַט דערשראָקענע פּנימער. קיינער פון זיי האָט גאָר אַנדערש ניט געטראַכט: אַקעק איז גערעכט. די אינדיאנער האָבן פארשלעפט דאָס קינד.

דאָ האָט שוין קעק פארשטאַנען, פאר האָט דער לאַגער איז פוסט: די מענער זינען אהעק אַרויסראַטעזען זמן שוועסטערל פון די אינדיאנער.

קעק האט זיך געפילט אזוי שולדיק. ער האט געמיינט, אז אלע
חייסן דאס. דערפאר האט ער זיך באהאלטן פון אלעמעס אויגן הינטער
א בוים.

אין גיכן האבן זיך די מענער אומגעקערט. זיי זמנען געזען
אין לאגער פון די אינדיאנער, אבער די אינדיאנער האבן זיי שוין
ניט געפונען. די עסקימאסן האבן באשלאסן, אז די אינדיאנער האבן
אזעקגערויבט נאשאשעק און דערפאר האבן זיי אזוי אמליק פארלאזן
דעם לאגער. טאפטונא איז געזען אזוי ווי משוגע. ער האט אריין
געזאלט לויפן נאכיאגן די אינדיאנער. קאבלונאס צוויי עסקימאסן
האבן זיך ארויסגערופן אים צו באגלייטן.

קעק איז געזען אין גרויס פארצוהיפלונג. אלע אין לאגער,
איבערהויפט די פרויען, האבן געגלויבט, אז קאבלונא איז שולדיק
און אז ער זעט זיך שוין קיין מאל ניט אומקערן אין לאגער. קעק
האט געהוסט, אז דאס איז א ליגן. פארקערט, ער האט געטראכט,
אז קאבלונא האלט געזיס געפונען זיין שחעסטערל. ער קען דאך
אלץ: ער האט א פינאקל. וואס מען זעט דורך אים אזוי חבט. ער
האט העלצעלעך. וואס צינדן אן פבער. ער האט ע שרעקלעכן ביקס.
ער האט זיי אויסגעלערנט צו שטעלן נעצן. קעקס צער האט זיך
באלד פארביטן מיט האפענונג; ער, קעק, זעט גיין זוכן זיין שחעסטער.
ער ווייס דאך, ווי אמיאליקס פרינד מיסטער סעלבי איז. ער שטייט
לעבן דער בערן-אזערע. סעלבי זעט אים העלפן; ער זעט אויך היסן.
ווי אמיאליק איז. צוזאמען זעלן זיי שוין אויף געזיס געפינען
נאשאשעק.

קעק איז אריין אין געזעלט. האט גענומען א ביסל געטריקנטע
פלייש, זיין בויגן מיט די נייע פפילן און האט זיך ארויסגעגנבעט פון
געזעלט, מע זאל אים ניט באמערקן.

גונינאנא איז דאן געזעסן אין גרעסטן געזעלט פון לאגער.
דארטן איז געזען דער שאמאן. דאס איז צו די עסקימאסן אזוי ווי
א פישופמאכער. זיי גלויבן, אז ער זייט אלץ, קען העלפן אין א
קראנקייט און אין אן אנדער צרה. דער שאמאן קלאפט אין א פויק.
זינגט און שרייט; דרייט זיך און קרימט זיך; דאס פארטרעבט ער
בייזע גיסטער.

גונינאנא, נעבעך, האט געהאפט, אז דער שאמאן זעט העלפן
געפינען דאס קינד.

קעק איז פארביגעלאפן פארצו דעם שאמאנס געזעלט און איז
פארשוונדן אין האלד. ער איז דרייסט געגאנגען אויף דרום. אין אנהייב

איז דער האַלד געזען שיטער, און צו גיין איז געווען ניט שווער;
אזוי איז ער געגאנגען אַ שעה זעקס. דער האַלד איז געוואָרן גע-
דיכטער: ביי קעקן האָבן גענומען אויסגיין די כוחות. ער האָט אַ
אַ קלער געטאָן. אז ס'איז שוין ציט זיך אַפצורוען און צו עסן.
אין די צווייטן האָט זיך דערהערט אַ שאַרד, און זיין האַרץ האָט
אַנגעהויבן שטאַרקער צו קלאַפן.

אין האַלד איז געזען שטיל, אָבער דאָס איז ניט געזען קיין
פולע שטילקייט. אַ ליכטער צפון-זינט האָט די גאַנצע ציט געבלאָזן
און געשאַקלט די שאַרפע שפיצן פון די ביימער. אָבער דער שאַרד,
וואָס קעק האָט מיט אַ מאָל דערהערט, איז ניט געזען קיין שאַרד
פון זינט. די זון איז פאַרגאַנגען. אין האַלד איז געוואָרן פינצטער.
קעק האָט, נעבעך, דערפילט, אז זיין מוט האָט אים פאַרלאָזן. ער האָט
זיך אַראָפּגעלאָזן אויף אַ קלאַץ. דער שאַרד האָט זיך געהערט אַלץ
דיטלעכער און דיטלעכער. אַ גרויסע תּיה מוז דאָ גיין... קעק האָט
אַנגעצויגן זיין בויגן. די תּיה איז שוין גאָר נאָענט... ווי שרעקלעך...
אַפּשן איז דאָס אַ מוֹראַדיקער בער, אַ גריזלי? די קני ציטערן; די
אויגן זינען ברייט צעעפנט. זיי קוקן אין דער זיט, פון האַנען
עס הערט זיך דער שאַרד. מיט אַ מאָל רוקן זיי זיך פונאַנדער די
צווייטן און עס שפּרינגט אַרויס אַ מענטשלעכע פיגור. זי כאַפט אָן
קעקן פאַר דער האַנט.

— שטעל זיך אָפּ שייט ניט אין מירו—האָט אויסגעשרייען אַ באַ-

קאַנטע שטיים.

— אַמיאָליקו—האָט קעק אויסגערופן מיט פרייד.

אַ, ווי גרינג אים איז מיט אַ מאָל געוואָרן קאַבלונאַ קערט זיך

אום. אלע זינען אומגערעכט, אומגערעכט.

קעק האָט זיך פונאַנדערגעוויינט.

נאאשעק האט זיך אפגעפונען.

עק האט ביטער געוויינט. און אמיאליק האט זיך געמייט אים צו בארויסקן:

— האט אים מיט דיר, קעקו דו האסט זיך פאר-בלאנדזשעט? זיך דערשראקן? הער אויפו ס'איז דאך אלץ גוט. מיר זינען עטלעכע שעה גאנג פון

דער היים. בארויסק זיך, בארויסק זיך! הער אויף צו וויינען.

— ניט איך בין פארלארן—האט קעק געענטפערט וויינענדיק:—

נאאשעק איז פארפאלן געווארן. די אינדיאנער האבן זי געגנבעט.

— סאר א נארישקייטן!—האט זיך אפגערופן אמיאליק.

— אזוי זאגט דער פאטער. די מענער זינען געווען אין לאגער

פון די אינדיאנער זי זוכן. אבער די אינדיאנער זינען אדעק, און

דו ביסט אויך אדעק. זאגן די פרויען, אז דו האסט זיך צוזאמען-

גערעדט מיט דושימין צו גובענען נאאשעק.

— עס קען ניט זיין—האט אמיאליק אויסגעשרייען.

דאס איז געווען א מערקווירדיקע נישט און זייער א שלעכטע

נישט. און דער חיסער מענטש האט טאקע געוואלט וועגן אלץ זיך

דערוויסן.

— דו זאגסט, אז די עסקימאסן זינען געווען אין אינדיאנישן

לאגער און האבן קיינעם נישט געפונען?

— יע, און מין פאטער מיט דינע עסקימאסן האבן זיך אדעק-

געיאגט נאך זיי; די איבעריקע עסקימאסן האבן זיך אומגעקערט

אהיים. נאאשעק איז פארפאלן געווארן צויליב מין שולד. זי איז

אנטלאפן אין וואלד, וואל איך בין געווען שלעכט צו איר. דערפאר

האב איך באשלאסן זי אויפצוזוכן און ברענגען צוריק. איך גיי צו

דער אדערע זוכן דין פרענד סעלבין. ער זאל העלפן זוכן נאאשעק

און ער זאל דיר געבן צו חיסן. אז אין אונדזער לאגער זינען זיי

משוגע געווארן. דערפאר זאלסטו זיך ניט אומקערן אהין.

— דו האסט מיך געוואלט פארהיטן? א דאנק. קעקו

זיצנדיק לעבן קאלונאן און ריינדנדיק מיט אים. איז קעק ווידער

געקומען צו זיך. דער מוט האט זיך צו אים אומגעקערט.

— איך מײן ניט, אז דער אינדיאנער איז שולדיק, האָט נאָאשעק
איז פארטאלן געהאָרן. אָפּשך האָט זיך דאָס קינד פארבלאָנדזשעט
אין האַלדז מיר העלן זיך אומקערן אין לאַגער און העלן אָנהייבן
זוכן דיין שוועסטערל חי געהעריק. עס קען זײן. אז מע האָט זי שוין
געפונען. פאר האָט ביסטו אזוי זיכער, אז מע האָט זי געגנבעט?
— אזוי זאָגן די פרויען, און זיי האָט דאָס געזאָגט אַקעק. ער
איז געווען אזוי זיכער אין דעם.

אַמיאליק האָט אָנגעהויבן צו שמייכלען:
— אַקעק האָט דאָך אלע מאָל מוֹרָא פאר אינדיאנער.
— נײן, אַקעק איז גערעכט — האָט זיך אָפּגערופן קעק: — ווען
מע האַלט זיי ניט צוגעגנבעט, האַלט זיי געקומען אַוהיים.
— אָבער זיי האָט געקענט פארפאלן הערן. אַ חילדע חײה האָט
געקענט אָנפאלן אויף איר.

צײ די ווערטער אַמיאליקס האָבן זיך בײַ קעקן געשטעלט די
האַר אויפן קאַפּ. עס האָט אים באַגאַסן אַ קאַלטער שווייס.
— עס קען ניט זײן — האָט ער אויסגעשרייען.

— בעסער די אינדיאנער, איידער אַ חילדע חײה.
קעק האָט געפאָדערט, מע זאָל גלייך גיין זוכן נאָאשעק. דער
וויסער מענטש האָט אים פארזיכערט, אז ס׳איז בעסער צו האַרטן
בײַ מאַרגן פרי. אָבער צום סוף האָט ער נאָכגעגעבן קעקן און זיי
האַבן גענומען גיין דורך געדיכטע קוסטעס. דאָס איז געווען זייער
אַ לאַנגזאַמער און שווערער העג.

אין אַ שעה אַרום האָט זיך אַמיאליק אָפּגעשטעלט.
גיין ווייטער אין דער פינצטערניש האָט ניט געהאַט קיין זין.
מע האָט זיך געמוזט אָפּשטעלן אויף נאַכטלעגער.
פון חײטן האָט זיך געהערט דאָס גערויש פון אַ קליין טיכעלע.
קעק איז געווען טויט מיד. ער האָט אפּגעשטימט זיך אָפּצושטעלן.
די נאַכט איז געווען אַ קאַלטע. זיי האָבן געמאַכט אַ פּבער.
צוגעביסן צו שטיקלעך געטריקנטע פלייש, זיך אָנגעטרונקען פון
טיכעלע.

עס האָט גענומען בלאָזן אַ שאַרפער האַרבסטיקער ווינט. ער האָט
געבראַכט מיט זיך אַ מאַדנעם ריח. קאַפּלונאַ האָט גלייך דערקענט
דעם ריח: ניט חײט איז געווען, חײט אויט, אַ גרויסע סטאַדע
קאַריבוס (צפון הירשן). ס׳איז אָבער געווען אזוי פינצטער, אז
מע האָט די אייגענע האַנט ניט געזען.
באַלד זינען בײַדע פעסט אפּגעשלאָפּן.

קעק האָט זיך אויפגעכאַפּט גאָר פּרי. די לופט איז געווען אַן-
געפילט מיט דעם ריח פון די הירשן. די ערד האָט שטיל געציטערט.
עס האָט זיך געהערט דאָס קלאַפן פון זייערע טריט.

קעק האָט גענומען חעקן זיין פּרינד.
קאַבלונאַ האָט אויך דערשפּירט דעם למכטן ציטער פון דער
ערד און דערהערט דעם קלאַפ פון טריט.
קעק האָט זיך אומרויק אַרומגעקוקט.
קאַבלונאַ האָט אַ חילע געהאַרכט.

— דאָס איז גאָר אַ גרויסע סטאַדע. גאָר אַ גרויסע. חזוט אויס,
וואַנדערן די הירשן אַריבער אויף אַ נמעם אָרט. דו הערסט דעם
קלאַפ פון זייערע טריט? לאַמיר גיין און זען. מי זי גייען.
ביידע זינען געגאַנגען דורך קוסטעס. פאַלד זינען אָבער די
פּרינדער שיטערער געוואָרן. און אַ ווונדערלעך פּילד האָט זיך געעפנט
פאַר זייערע אויגן: די הירשן זינען געגאַנגען צו צוויי, צו דריי און
נאָך מער. אין געדיכטע רייען. אזוי מי אַ שטורעם האַלט זיי געטראָגן.
אַ שטראָם פון הירשן. עטלעכע מעטער אין דער פּרייט און אין דער
לענג האָט ער זיך אויסגעצויגן. אויף חילע אַן אויג האָט געקענט
פאַרכאַפן.

קאַבלונאַ און קעק זינען געשטאַנען גאָר לאַנג. און די הירשן
האַבן אַלץ ניט אויפגעהערט צו גיין — זיי זינען געגאַנגען און גע-
גאַנגען. ס'האָט זיך געדוכט. אז די סטאַדע האָט ניט קיין סוף.
קאַבלונאַ האָט זיך ניט געקענט אָפּרעיסן פון דעם פּילד. מי ריך
דאָס היסטע און קאַלטע לאַנד איז!

קעק איז געווען אומגעדולדיק. צוליב די הירשן האָט ער ניט
געקענט פאַרגעסן זיין שוועסטערל.

— קאַבלונאַ האָט זיך געאַמלט אויפצוהוכן דאָס פאַרלעָרענע קינד
און זיי זינען ווייטער געגאַנגען.

פאַלד זינען זיי שוין געווען גאָר נאָענט פון לאַגער. קעק האָט
מאָראַ געהאַט. אז דאָ וועט מען זיי אַרומרינגלען פון אַלע זיטן און
מע וועט זיי אָנהייבן אויספּרעגן. דער חילע העלן זיי זיך פאַרהאַלטן.
און עס וועט בלייבן זייניק ציט ביז נאַכט צו ווכן נאָאָשעק.
קאַבלונאַ האָט פאַרויקט קעקן. אז ער וועט זיך ניט לאָזן פאַר-
האַלטן. אָבער פּלוצלונג איז נאָאָשעק אַרויסגעלאָפן אַנטקעגן.
קעק האָט ניט געקענט אויסריידן ניט איין וואָרט פון פּריינד
און אויפּרעגונג.

נאָאָשעק האָט יונגעכאַפּט קאַבלונאַן פאַר זינע גרויסע הענט
און אָנגעהויבן טאַנצן אַרום אים.

ער האט זי קוים אפגעשטעלט:
— שפרינג ניט, שטעל זיך אפ א חבלע און דערצייל, ווי דו
ביסט געווען!

נאָאשעק האָט גענומען דערציילן:

— איך בין געלאָפן און געלאָפן. דערנאָך בין איך מיד געוואָרן.
האַב איך זיך אַנידערגעלייגט. איך האָב געמוזט אַינדרעמלען; אז
איך האָב זיך אויפגעכאַפט. האָב איך געוואָלט גיין אַהיים; אָבער די
זון האָט זיך באַהאַלטן און איך האָב ניט געוואָסט ווּוּהיין צו גיין. איך
בין אָבער געגאַנגען און געגאַנגען. דערנאָך זינען געקומען אַ פּוּיע
הירשן. זיי האָבן זיך געפּיטערט אַרום מיר. ס'איז געוואָרן אַלץ מער
און מער הירשן. אין וואָלד איז שוין געווען גאַר פּינצטער. איך האָב
גענומען חיינען. איך האָב דערווען אַ גרויסן שטיין. לעבן אים—דרב
סאָסנעס; אַט דאָס וועט זיין מיר היינט איך בין אַרויפגעקראָכן אויפן
שטיין. ס'איז געוואָרן גאַר פּינצטער. דערנאָך האָט אויפגעשפּינט
די לִבְנָה. אַרום מיר זינען געווען לויטער הירשן מיט גרויסע צע-
צווייגטע הערנער. וועלך האָבן געוואָיעט דערב. איך האָב געשרייען
און געחיינט. ביז האָנען איך האָב אַינגעשלאָפן. אויף מאָרגן אין
דער פּרי האָב איך ניט געקענט אַראָפּגיין פון שטיין—די הירשן זינען
אַלץ געגאַנגען און געגאַנגען. און וועלך זינען נאָך זיי נאָכגעלאָפן.
איך האָב געוואָלט עסן. איך האָב געחיינט, געשרייען. אזוי איז אַדעק
אַ גאַנצער טאָג. די הירשן זינען אַלץ געגאַנגען. ווען אַלע הירשן
זינען פאַרביי און דער העג איז געוואָרן רייז פון זיי, בין איך
אַראָפּגעשפּרונגען פון שטיין און בין אַוועקגעלאָפן אַהיים.

ווען נאָאשעק איז געקומען אַהיים, איז טאַפּטונאַ נאָך ניט געווען.
ער האָט זיך נאָך אַלץ געיאָגט נאָך די אינדיאַנער. אַלע האָבן זיך
אזוי דערפּרייט מיט איר. די מאַמע האָט איר צוגעוואָגט צו מאַכן
אַ נײַע קלייד מיט רויט געפּוצט, אויב זיי העט נאָר קריגן רויטע
פאַרב. איצט וועט נאָאשעק שוין קיין מאָל ניט אַנטלויפן. אָבער עס
פאַרדרייט איר ניט, וואָס זיי האָט דאָס געטאָן; דערפאַר האָט זיי דאָך
געווען אזוי פיל הירשן; קיינער וויל ניט גלויבן. אז זיי האָט זיי געווען.

דער וועג אויך צוריק.

ען ס'איז געקומען די צייט פאר טאפטונאס פאמיליע זיך אומצוקערן צוריק. האָט זיך אַרויסגעחיון. אז ס'איז שווער זיך צו שיידן מיט די נשע פריינד. אַמיליק האָט נאָך געדאַרפט פאַרפֿלעבן אויף דעם זעלביקן אָרט. פון דאַנען האָט ער זיך געקליבן צו גיין צום אינדזל באַנקס. דאָס איז געווען זייער אַ לאַנגע און געפערלעכע ריזע אין ניט קיין אויסגעפאַרשטע געגנטן.

קעקן האָט זיך זייער געוואָלט מיטגיין מיט אים. — שפעטער, שפעטער, ווען דו וועסט אונטערזאָקסן—האָט אים געענטפערט דער פאַרשער—דו הייסט דאָך, אז איך וועל זיך נאָך אומקערן אויף דער ערד היקטאַריע. דער צוואַג איז געווען פאַר קעקן אַ גרויסע טרייסט, און ער איז מיט אַ גרינגערן האַרצן געלאָפן נאָכן פאַטערס שליטן. געפאַרן איז מען איצט איבער דער טונדרע ריבן באַלאָדן מיט זייער טייערע און נייטיקע זאַכן: מיט הילצערנע טעלער, עמערס, אונטערלייגערס פאַר לאַמפן, מיט שטיקער ניט באַארבעטן האַלץ. אויך דער שליטן איז געווען אַ נשער. גאָר אַנדערש איז מען זיך איצט געפאַרן: דאָס איז שוין ניט געווען די שחערע און הונגעריקע ריזע, וואָס זיי האָבן דורכגעמאַכט אין פּרילינג גייענדיק אויף דרום. דער נשער שליטן איז ליכט געגאַנגען איבערן שניי, וואָס האָט צוגעדעקט די ערד מיט אַ גלייכן שיכט. ס'איז געווען ניט שחער צו גיין, ווייל דער שניי איז נאָך דערוויילע ניט געווען צו טיף.

טאפטונא האָט זיך פאַרזאָרגט מיט פיל שפּיז. אויסער דעם האָבן זיי אויפן העלפט וועג געפונען די פון פריער באַהאַלטענע שפּיז. אלע האָבן פריילעך געלאַכט, ווען זיי האָבן זיך דערמאַנט, אז דע-מאַלט וואָלט זיי דאָס באַהאַלטענע פלייש געווען נייטיקער ווי איצט. דאָס וועטער איז געווען גוט און מען איז גיך געגאַנגען פאַרויס. די שטימונג איז וואָס ווייטער געוואָרן אלץ בעסער. גונינאַנאַ האָט מיט פרייד אַרבינגעאַטעמט די ים-לופט.

זי איז געווען אזוי צופרידן, האָס מע וועט שוין באלד ווידער
וויינען אין באַקוועמען שנייהויו. קיין פליגעלעך וועלן מער ניט
מאטערן. די זון וועט ניט ברענען און מע וועט ניט דארפן אַרבעטן
מער אין וואַלד.

ס'איז געווען אַ ליכטער פראָסט. קעק איז געווען פול מיט מוט.
ער האָט זיך געפילט אזוי קרעפטיק. אים האָט זיך געוואַלט פילן
אונטער די פיס אַ גלאַטן אַבו און לויפן נאָך אַ שליטן מיט דרוב
הינט, לויפן, לויפן, לויפן.

פאר אַן עסקימאָס איז דאָס דער גרעסטער פאַרגעניגן.

אַט זינען זיי שוין ביים קאַפּ בעקסליי.

אַ קאַפּ איז אַ שמאַלע שטיק ערד, האָס רוקט זיך אַרויס אין ים
אַרביין הי אַ לאַנגע צונג.

דער ערשטער, וועמען קעק האָט באַגעגנט אויפן קאַפּ בעקסליי,
איז געווען קאַמאַנאַ.

— צי איז דאָ פאַר מיר אַ הינטל? — האָט קעק אים גלייך גע-
פרעגט.

— און אַ לאַפעטע אויף שניי? — האָט זיך אַפּגערוּפן קאַמאַנאַ.

— געוויס! — האָט קעק געזאָגט.

ער האָט מיט שטאַלץ באַחזין אַן אויסגעצייכנט שטיק סאַטנע-
האַלץ.

אַלע זינען געווען אַנטציקט און האָבן זייער געלויבט קעקן.

דערומלע האָט ער זיך אויסגעקליבן איינעם פון די זעקס-מאַ-
נאַטנדיקע הינטעלעך. טאַפּטונאַ און קאַמאַנאַס פאַטער האָבן געהאַלפן
אויסקלייבן. וויל דאָס שטיק האַלץ איז געווען זייער אַ טייערע זאַך דאָ.

דאָס דערפּל איז געוואָרן אַ סך גרעסער. דאָ האָבן זיך אַפּגע-

שטעלט אַ פולע עסקימאָסן פון צפון און פון מיזרח. זיי האָבן גע-

האַנדלט צווישן זיך. אויסער דעם האָבן זיי זיך פאַרנומען מיט

שפילן. מיט פאַרמעסטונגען אין שפּרינגען, לויפן און אין פוטבאָל-

שפיל. זייערע פילקעס זינען ענלעך צו אונדזערע. די עסקימאָסן

מאַכן עס פון שטיקער הייכע פעל, האָס מע נייט צוזאַמען. איינע-

הייניק זינען זיי אַנגעפילט מיט די האָר פון קאַריבו. דאָס קאַריבו-

האַר איז זייער ליכט. מע פילט מיט דעם האָר אַן אויך רעטונגס-

גאַרטלעך. דאָס רעכנט זיך בעסער הי קאַריק.

די פילקעס, האָס מע שטאַפט אַן מיט קאַריבו-האַר, שפּרינגען

גוט אַפּ. די עסקימאָסן אַמווירן זיך זייער, ווען זיי קלאַפן זיי אַפּ

מיט די פיס.

קעק איז געווען א גוטער שפילער. מיט דערוואקסענע ער האָט זיך נאָטירלעך ניט געקענט פאָרגלעבן.

טאָפּטונאָ האָט גערופן קאָמאָנאָן שפּילן און האָט אים געוויזן. הי אַזוי מע קלאַפט אָפּ דעם באַל. קאָמאָנאָ אָבער איז געווען צו שווער דערצו. ער האָט זיך געזעצט לעבן קעקן און קעק האָט אים דערציילט וועגן די אינדיאַנער. וועגן די הירשן און הי אַזוי נאָאָשעק איז פאָרפאלן געוואָרן.

אַזוי האָבן זיי געשמועסט ביז נאַכט.

טאָפּטונאָ איז געגאַנגען ווייטער מיט דער פאַמיליע פון עסקי-מאָס אַלונאַקאָ. אונטערוועגנס האָבן זיי געזאָלט זיך פאָרקירעווען צום קאַפּ פּרענקליין. דאָרטן טרעפט מען אַ מאָל ווייטע מענטשן. און ביי זיי האָט דאָס אַלונאַקאָ געהאַפט צו באַקומען שטאַלענע נאָדלען פאַר זיין פרוי.

דאָס איז געווען אַ שווערער וועג. ווייל אַ שטאַרקער צפון-מערבדיקער ווינט האָט געבלאָזן אין פּנים ארבען. ביים טייך קראַקער האָבן זיי זיך אָפּגעשטעלט און געמאַכט אַ שנייהוויז צום שלאָפן.

אַקעק האָט פאַרגעלייגט אַלונאַקאָן. ער זאָל ניט גיין צום קאַפּ פּרענקליין.

גונינאַנאָ האָט אַפילו צוגעזאָגט אַלונאַקאָס פרוי. אַז זי וועט איר לעבן אַ נאָדל. אָבער יענע האָט אַפילו הערן ניט געוואָלט. זי האָט זיך אַפּגעשפּאַרט. אַז מע מוז גיין צום קאַפּ פּרענקליין. אַזוי לאַנג ווי די דערוואַקסענע האָבן זיך געאַמפּערט צווישן זיך וועגן ווייטערדיקן וועג. האָט קעק זיך פאַרנומען מיט זיין הינטל. אָנגערופן האָט ער אים קעניק. דאָס הינטל האָט אַ שפּרונג געטאָן. אַרויפגעלייגט זינע לאַפּעס אויף קעקס פלייצעס. און ביידע זינען געווען גליקלעך.

קעק האָט געוואָלט מאַכן מיטן הינטל אַ שפּאַציר און נעמען אים לערנען אַלערליי הינטישע קונצן. אָבער סאַפּסוק האָט שוין מער נישט געקענט אויסהאַלטן. וואָס קעק פאַרנעמט זיך מיט אים גאַרניט. און ער האָט גענומען בילן.

קעק האָט באַשלאָסן גאַרניט צו גיין מיט די דערוואַקסענע. אין האַרצן האָט אים פאַרדראָסן. וואָס טאַפּטוק שטערט אים צו לערנען דעם נייעם הונט.

דער ווינט האָט געבלאָזן אונדזערע וואַנדערער אין פּנים ארבען. האָט זיך געשטאַרקט. דאָס איז שוין געווען אַן אַמתער שטורעם. ער האָט אָנגעשלידערט איינע אויף די אַנדערע אַ סך קרייזעס.

קעק איז ארויף אויף אזא פארג פון קריעס און האָט דערזען
אַן אַ שיר אַזוינע אַבוזאַלן, וואָס האָבן זיך געצויגן איינער נאָך
דעם אַנדערן. אויף זיי איז געלעגן אַ שניי. אַ טיפּער, ניט קיין גע-
רירטער. דער שניי האָט געפינקלט פון חייטן.

קעק האָט באַשלאָסן, אַז מע מוז זיך איינקוקן, היי דער חעג
איז בעסער צווישן די איינזערג. ער איז אַראָפּ אונטן און האָט זיך
געלאָזט גיין איבערן אַבוזפּעלד.

דער טאָג איז געווען אַ גרויער, די וואַלקנס האָבן פאַרשטעלט
די זון. דער הימל איז געווען בלייך און גרוי, און דער שניי איז
אויך געווען אַזוי.

אַזא שניין איז אויך שעדלעך פאַר די אויגן.

קעק איז געווען גוט אַנגעלערנט. דערפאַר פלעגט ער אַלע וויילע
צומאַכן די אויגן און ניט קוקן צו לאַנג אויף דעם שניי און אַבוז.
ער האָט געהאַפּט, אַז די פעלזן אויפן ברעג וועלן זיין פאַר אים גוטע
וועגוויזערס, ווען ער וועט גיין אויף צוריק. אים האָט זיך געוואַלט
באַקענען מיט דעם חעג, מיט וועלכן זיין פאַמיליע וועט גיין ווייטער.
דערפאַר איז ער געגאַנגען איבער די קריעס, פּוּי פון דער הייך
צו זען ווייטער.

מיט אַ מאָל האָט קעק דערפילט, אַז ער פאַלט. ער האָט אויס-
געצויגן די הענט פּוּי זיך אַנצושפאַרן אַן אַבוז און נידעריקער זיך
ניט אַראָפּצולאָזן. ער האָט פאַרשטאַנען, אַז ער האָט אַרויפגעטראָטן
אויף אַ שפּאַלט און אַז ער לאָזט זיך אַראָפּ איז דעם שפּאַלט.

דאָס פאַסירט אָפּט אין די פאַלאַרע לענדער.

געוויינטלעך זינען די שפּאַלטן ניט קיין טיפּע און מע קען
פון זיי אַרויסקריכן. אָבער דאָ האָט קעק דערשפירט צו זיין גרעסטער
שרעק, אַז ער פאַלט אַלץ טיפּער און טיפּער. דער שפּאַלט איז געווען
אַזוי ברייט, אַז קעק האָט ניט געקענט דערגרייכן מיט די איילנפויגנט
צו זינע ווענט. וויהיין פאַלט ער? און וואָס איז דאָרטן אונטן -
אַבוז אָדער חאַסער?

מיט אַ מאָל האָבן זיך ביידע פיס אַ שטויס געטאָן אַן גלאַטן
אַבוז. קעק האָט זיך געגלייט שט, האָט זיך צעקלאַפּט די פלייצע אַן דער
האַרטער וואַנט, איז אַנידערגעפאַלן הינטערוויילעך, האָט זיך אַ קלאַפּ
געטאָן מיטן קאַפּ אַן אַבוז און איז געבליבן ליגן. אַלע גלידער האָבן
זיי געטאָן פון קלאַפּ, אָבער דעם באַחוּסטזיין האָט ער ניט פאַרלאָרן.
ער האָט פאַרשטאַנען, אַז ער ליגט היי אַ געפאַנגענער אין אַ קאַלטער
תּפּיטָה צווישן הויכע גלאַטע און האַרטע ווענט. אויבן האָט זיך גע-
זען די לאַך מיט ניט קיין גלייכע ברעגעס, וואָס ער האָט דורכגע-

האָט אין אַזו פּאַלנדיק. דורך דער לאַך האָט זיך געווען דער גרויער הימל.

קעק האָט זיך געמיט ניט צו פאַרלירן. די נאַענטע זינע העלן ניט היסן. וווּהין ער איז אוועק, ווייל דער שניי איז נאָכן שטורעם האַרט ווי שטיין און אויף אים פּלעבן ניט קיין שפורן. אַ, הען מיט אים וואָלט געווען איינער פון זייערע הינט!

אויפן אייזיקן דיל, וווּ ער איז געלעגן. איז געווען א שפּאַלט און דורך אים האָט זיך געווען וואסער. הען דער פּראָסט וואָלט געווען ניט אזוי שטאַרק, וואָלט קעק אַרבינגעפאלן אין וואסער. ווייל די קריעס שפּאַלטן זיך געוויינטלעך פון אויבן פון אונטן, ביזן וואסער. און פון אַקעצן וואָלט זיך קעק שוין ניט געקענט אַרויס-ראַטעווען. ער האָט געוואוסט, אז קיינער קען אים צוהער ניט קומען צו הילף און אז ער מוז זיך העלפן אַליין. פריער פון אלץ האָט ער אָנגעטאַפט די צעקלאַפטע גלידער. אלץ האָט שטאַרק ווי געטאַן; אָבער די ביינער זינען געווען ניט צעפּראַכן, אפילו ניט אויסגעלונקען. קעקס ערשטער געדאַנק איז געווען: אַרויסנעמען דעם מעסער, אויסשניידן טרעפּלעך אינעם אייז און אַרויסגיין. אָבער דעם מעסער האָט ער אויפן גאַרטל ניט געפונען.

— דער מעסער מוז זיין דאָ — האָט ער געטראַכט — אָבער ס'איז אַ גרויס אומגליק, אויב ער איז אַרבינגעפאלן אין שפּאַלט, וואָס זעט זיך אין דיל.

קעק האָט גענומען שאַרן מיט די פינגער איבערן אייז און האָט פּאַלד אָנגעטאַפט א הענטל פון בייזן. ער האָט זיך שיר ניט פונאַנדער-געוויינט פאַר פרייד. איצט וועט ער זיך ראַטעווען. ער האָט געמאַכט אַ פאַר טרעפּלעך און האָט אַרויסקגעלאָזן דעם מעסער פון האַנט. דער שפּאַלט איז אזוי ברייט, אז אָנהאַלטן זיך אָן דער וואַנט וועט ער ניט קענען, און גיין, אפילו איבער טרעפּלעך, אויף אַ גלאַטער אייז-וואַנט ניט אָנהאַלטנדיק זיך, איז אַן אוממיגלעכע זאַך.

קעק האָט צוזאַמענגענומען זיין גאַנצן מוט, אלע פּיחות זינע, האָט אָנגעשטרענגט זיין שכל פּדי צו געפינען אַן אויסוועג. מע מוז אויספאַרשן דעם שפּאַלט. אָפּשר איז אין אַ צווייטן אָרט די אייזוואַנט ניט אזוי הויך. ס'איז געווען שרעקלעך צו קריכן ווייטער אין שפּאַלט און זיך דערווייטערן פון דער לאַך, דורך העלכער עס האָט זיך געווען דער הימל. דער איבעריקער טייל פון שפּאַלט איז געווען צו-געדעקט פון אויבן מיט אַ גראַפן דאָך פון אייז. אַ ביסל ליכט האָט דורכגעשניטן, אָבער ס'איז דאָך געווען צו פינצטער, מע זאָל זען, ווי היך די ווענט זינען.

קעקן האָט זיך געדוכט, אז די ווענט ווערן אַלץ העכער און זיי
רוקן זיך אַלץ מער און מער פונאַנדער. קעק האָט זיך ווידער אומ-
געקערט צו דעם אָרט, וווּ ער איז אַרבינגעפאַלן. דאָן האָט ער בא-
שלאָסן אויסצופאַרשן דעם שפּאַלט אין דער צווייטער ריכטונג.
אָט קריכט ער ווייטער אויף אַלע פיר. גוט. דער אַיז איז אינטן
גלאַט; די ווענט ווערן אַלץ נידעריקער. דער יינגל ווערט רויקער.
ער הייבט ווידער אָן צו האַפּן אין זיין רעטונג. מיט אַ מאָל פילט
ער. ווי זיין האנט טונקט זיך אָפּ אין וואַסער. ער ציט זי אַרויס
מיט שרעק און באַוועגט זיך ווייטער פאַרוויכטיגער. פאַלד דערזעט
ער פון ווייטן אַ ליכטיקן בליעק און ער פילט, ווי עס טוט זיך שניי
פון אויבן. קעקן גיט אַ לויכט אַ גוטער געדאַנק: ער וועט צוזאַמען-
שאַרן אַ פולע שניי, וועט זיך שטעלן אויף אים און אַרויסקריכן פון
שפּאַלט. קעקן שטעלט זיך אויף אים. אָבער דער שניי איז נאָך צו
ווייך. ער צעשייט זיך און קעקן לאָזט זיך אַראָפּ אויפן אַיזיקן דיל.

קעקן טראַכט:

— איך וועל מוזן אַרבעטן עטלעכע טעג, פּרעסן דעם שניי, ביז
וואַנען ער וועט ווערן גאָר האַרט. איך וועל הונגערן די גאַנצע
צייט און קען נאָך פאַרפּראָרן ווערן. און אַנדערע וועלן ניט קענען
זיך דערוואַרטן אויף מיר. וועלן אוועקגיין און מיר איבערלאָזן.
ניין, איך מוז אַרויס פון דאַנען, איך מוז געפינען אַן אויסוועג!

קעקן גיט ווידער פאַרויס, און טאַקע—די ווענט ווערן אַלץ
נידעריקער און נידעריקער. אָט פאַרקריכט ער אין גאָר אַ נידעריקער
אַמזעהייל. ער האַקט אויס טרעפּלעך אין וואַנט. מיט אַ מאָל פּרעכט
זיך דורך דער אַיזיקער דאַך און פאַלט אַרויף אויף קעקן. עס ריכט
זיך אַרין אַ שטראָם פּרישע לופט. דער יינגל איז אַרויסגעקראַכן
פון שניי, וואָס האָט אים פאַרשאַטן און האָט זיך אָפּגעשטעלט אויף
אַ מינוט אָפּצוכאַפּן דעם אָטעם. ער האָט שוין געקענט דערלאַנגען
מיט דער האנט ביזן ברעג פון שפּאַלט. אָבער ס'איז נאָך געווען צו
הויך אַרויסצוקריכן. ער האָט געפּראָכען שטיקער אַיז און זיי געלייגט
איינע אויף די אַנדערע.

הען קעקן איז אַרויטגעקראַכן פון שפּאַלט. האָט ער ערשט דער-
שפּירט, חיי שוואַך און מיד ער איז.

חיי גוט ס'איז צו זיין אויף דער פּרעסער לופט. צו זען ווייט.

חייט אַרום זיך!

קעקן האָט גענומען לויפן. ער האָט זיך געוואַלט דערוואַרעמען.
אונטן איז געווען אַזאַ קעלט. ער האָט זיך פאַלד דערוואַרעמט.

דער גאנצער גוף האט זיי געטאן. אָבער קעק איז געווען גליקלעך.
די שרעקלעכע איבערלעפונג האט זיך געענדיקט, און איצט איז דאָס
געווען נאָר אַ ווונדערלעכע פּאַסירונג. עס וועט זיך אזוי אָנגענעם
זו דערצײלן וועגן איר.
איידער ער איז אַרײַן אין שנייהוויז, האָט ער נאָך אַ ווײַלע
געלעט סאַפּטוקן.
ווען ער איז אַרײַן אין שטוב, האָט גוּנינאַנאַ גלייך באַמערקט
קעקס אַרײַבלוטיקטן אַרײַב און הענט שקע. זי האָט אים גענומען
זאַשן די פאַרווונדעטע האַנט.
אַלע האָפּן אים אַרומגערינגלט, אים אויסגעפרעגט, האָפּן אים
געגלויבט. ער האָט געמוזט דערצײלן יעדע קלייניקייט.
קעק האָט זיך געפילט גליקלעך.
דערנאָך זינען אַלע געגאַנגען זען דעם שפּאַלט, וווּ ער איז
אַרײַנגעפּאַלן. אַלע האָפּן זיך דעם טאַג געלייגט שפּעט שלאָפּן.
סאַפּטונאַס פּאַמיליע איז געווען אין דער בעסטער שטימונג.
קינער האָט נישט געקלערט וועגן דעם וועטן און שווערן וועג.
גוּנינאַנאַ איז געווען שטאַלץ מיט איר זון.
קעק איז געווען איבערגליקלעך.
סאַפּטונאַס האָט זיך געגרויסט מיט זיין נישטם שליטן און נאַאַשעק
מיט איר רויטן קליידל.
אַקעק איז געווען צופּרידן. וואָס ער פירט מיט זיך אזוי פיל
גוטס.
דער זומער מיט זיין וואַנדערונג און אַלע געפאַרן איז שוין
געווען הינטער זיי. און וועגן הינטער אין אַזו און שניי האָפּן זיי
געקלומט זיי וועגן אַ צײַט פון פאַרדינטער רו און ווי וועגן אַ גרויסן
יום-טוב.

וויבטיקע ניים אין דער יידישער קינדער-ליטעראטור

אין פארלאג, גרינדונגס בייבערער, רעדאקטירט פון ש. באסטאמסקי,
זענען דערשינען פאלגנדיקע בארימטע ביכער פאר קינדער:

1. מיני און מאני-דער עסקימאסישער צווילינג (אילוסטירט)
2. די קליינע האלענדער
3. די געוואגטע - קינדער פון דער שטינוצט
- אלע דריי ביכער-פון דער בארימטער ענגלישער קינדער-שריבערין
ליוסי פיטש-פערקינס, איבערגעזעצט פון העלענע כאצקעלס.
4. די זילבערנע גליטשערס
לויט סטאל, יודיש - העלענע כאצקעלס.
- אין גיכע דערשינען אין דער איבערזעצונג (פון אריגינל)
פון העלענע כאצקעלס פאלגנדיקע ביכער פאר קינדער:
5. אן א היים - שפאנענדיקע דערציילונג פון העקטאר מאלא.
6. די פליגלען פון מוט - פון דזשארזש זאנד.
7. וואס מיט א קליינעם ינגל האט פאסירט - אויטא.
8. דער קליינער לארד - פון פ. בערנעט.
9. קעק-דער קליינער עסקימאס-פון וו. אירוויין און וו. סטיפענסאן.
10. די קליינע שוויצערס (לענעלי און סעפפי)
פון ליוסי פיטש-פערקינס.

מיט באשטעלונגען זיך זייענדיג:

S. Bastomski, Wilno. Stefańska 24.